
NEDL TRANSFER
HN 53BK -

Carl Bagger:

Samlede Værker. 2 Bind. 8 Kr.

Digte i Udvalg ved Wilh. Møller. 1 Kr. 35 Øre, eleg. indb. 2 Kr. 50 Øre.

Carl Bernhard:

Samlede Skrifter, 2den Udg., 1—14 Bd. 24 Kr.; eleg. indb. 35 Kr. 65 Øre.

Edv. Lembcke:

Digte og Sange. 1 Kr. 65 Øre, eleg. indb. 3 Kr.

FRITHIOFS SAGA

AF

ESAIAS TEGNÉR.

MED OVERSÆTTELSE

AF

A. E. BOYE.

FEMTE OPLAG.

KJØBENHAVN.
FORLAGT AF J. H. SCHUBOTHES BOGHANDEL.
TRYKT HOS NIELSEN & LYDICHE.
1875.

Innehåll.

Indhold.

Frithiofs Saga.

I.

Frithiof och Ingeborg.

Det växte uti Hildings gård
två plantor under fostrarns vård.
Ej Norden förr sett två så sköna;
de växte herligt i det gröna.

Den ena som en ek sköt fram,
och som en lans är hennes stam;
men kronan, som i vinden skälfver,
liksom en hjelm sin rundel hvälfver.

Den andra växte som en ros,
när vintern nyss har flytt sin kos;
men våren, som den rosen gömmer,
i knoppen ligger än och drömmer.

Men stormen skall kring jorden gå,
med honom brottas eken då,
och vårsol skall på himlen glöda,
då öppnar rosen läppar röda.

I.

Frithiof og Ingeborg.

Der voxte tvende Planter frem
I Fosterfader Hildings Hiem.
Ei skued' Norden før saa skiønne,
De voxte herlig i det Grønne.

Den Ene kraftfuld, Eegen liig,
Rank som en Landse strakte sig.
Men Kronen, der i Vinden bæver,
Som Hjelmen rund sig hvælvet hæver.

Den Anden spired' Rosen liig,
Naar Vint'ren nys bortlisted' sig.
Men Rosens Vaar, som Knoppen fængsler,
Endnu kun drømmer sine Længsler.

Men Stormen skal om Jorden gaae,
I Strid med den skal Eegen staae,
Og Vaarsoel skal paa Himlen gløde
At aabne Rosens Læber røde.

Så växte de i fröjd och lek ,
och Frithiof var den unga ek;
men rosen uti dalar gröna
hon hette Ingeborg den sköna.

Såg du de två i dagens ljus,
du tänkte dig i Frejas hus,
der månget litet brudpar svingar
med gula hår och rosenvingar.

Men såg du dem i månens sken
kringdansa under lummig gren,
du tänkte: under lundens kransar
Elfkungen med sin drottning dansar.

Det var så gladt, det var så kärt,
när han sin första runa lärt.
En kung var ej som han i ära;
den runan fick han Ingborg lära.

Hur glädtigt sam han i sin slup
med henne öfver mörkblå djup!
Hur hjertligt, när han seglen vänder,
hon klappar i små hvita händer!

Saa voxte de ved Fryd og Leeg,
Og Frithiof var hiin Ungdoms-Eeg,
Men Rosen i de Dale grønne
Med Navn hed' Ingeborg den Skiønne.

Ifald ved Dag du skued' dem,
Du tænkte dig i Freias Hiem,
Hvor Brudepar, de smaae, sig svinger
Med gyldent Haar og Rosenvinger.

Men saae, ved Maanens blege Glands,
Du dem bag løvrig Green i Dands,
Dig syntes Alfechorets Konning
I Lunden dandse med sin Dronning.

Det var saa frydefuldt, saa kiært:
Han fik sin første Rune lært!
Ei Kongen var ham liig i Ære,
Han Ingeborg den skulde lære!

Hvor glad sin Jolle styred' han
Hen over Dybets mørkblaa Vand
Med hende. — Naar han Seilet vender
Hun klapper i smaa hvide Hænder.

Det fans ej fågelbo så högt,
som hän för henne ej besökt.
Sjelf örnen, som i molnen gungar,
blef plundrad båd' på ägg och ungar.

Det fans ej bäck, hur strid han var,
hvaröfver han ej Ingborg bar.
Det är så skönt, när forsen larmar,
att tryckas af små hvita armar.

Den första blomma våren födt,
det första smultron, som blef rödt,
det första ax, hvars guld blef moget,
dem bjöd han henne, gladt och troget.

Men barnets dagar flyga bort,
der står en yngling inom kort
med eldig blick, som ber och hoppas;
der står en mö med barm, som knoppas.

Ung Frithiof drog pä jagt alltjemt:
den jagten skulle mången skrämt;
ty utan spjut och utan klinga
den djerfve ville björnen tvinga.

Ei Rede var i Træets Top,
Han jo for hende steeg derop.
Selv Ørnens høie Gynge-Rede
Ei Æg og Unger kunde frede.

Ei Bæk saa svulmende der var,
Hvorover ei han hende bar;
Det er saa skiønt, naar Bølger larme,
At trykkes af smaae hvide Arme.

Den første Rose, der blev rød,
Det første Jordbær, Som'ren bød,
Det første Guld-Ax, Høsten rakte,
Han hende glad og trolig bragte. —

Men Barnets Dage flyve hen,
En Yngling staaer der snart igien
Med Blik, som beder og som higer;
Der staaer en Mø med Barm, som stiger.

Ung Frithiof drog paa Jagt iblandt;
Den Jagt vist mangen farlig fandt.
Thi uden Spyd og uden Klinge
Den Dierve vilde Biørnen tvinge.

Då kämpade de, bröst mot bröst,
och jägarn segrande, fast klöst,
med ludet byte kom tillbaka;
hur skulle jungfrun det försaka?

Ty mannens mod er qvinnan kärt,
det starka är det sköna värdt:
de begge passa för hvarannan,
som hjelmen passar sig för pannan.

Men läste han i vinterqväll
vid eldsken ifrån spiselns häll
en sång om strålande Valhalla,
om Gudar och Gudinnor alla;

han tänkte: gult är Frejas hår,
ett kornland, som för vinden går.
Från det kan jag ej Ingborgs skilja,
ett nät af guld kring ros och lilja.

Idunas barm är rik, och skönt
han hoppar under silke grönt;
jag vet ett silke, der det hoppar
Ljus-Alfer två med rosenknoppar.

Da kæmpede de Bryst mod Bryst,
Og, skiøndt forrevet, han med Lyst
Med lodne Bytte kom tilbage,
Hvor skulde hun det ei modtage?

Thi Mandens Mod er Qvinden kiært,
Det Stærke er det Skiønne værdt;
De passe begge for hinanden
Som Hielmen passer sig til Panden,

Men læste han med barnligt Sind
En Vinterqveld ved Arnens Skin
En Sang om straalende Valhalle,
Om Guder og Gudinder alle;

Han tænkte: Guult er Freias Haar,
En Kornmark, som for Vinden gaaer;
Et Guldnæt Ingeborgs jeg finder,
Der sig om Roser, Lilier vinder.

Iduna's Barm er rig og skiøn,
Den bølger under Silken grøn;
Jeg Silke veed, hvorunder hoppe
Lys-Alfer to med Rosenknoppe.

Och Friggas ögon äro blå,
som himlen till att se uppå;
jag känner ögon: mot de båda
är ljusblå vårdag mörk att skåda.

Hvi prisas Gerdas kinder så,
en nyfälld snö med norrsken på?
Jag kinder sett: en dag, som tänder
två morgonrodnader i sender.

Jag vet ett hjerta lika ömt
som Nannas, fast ej saa berömdt.
Med rätta prisas du af skalder,
du Nannas lyckelige Balder!

O! att som du jag finge dö
begråten af en trogen mö,
så öm, så trogen som din Nanna;
hos Hel jag ville gerna stanna. —

Men kungadottren satt och qvad
en hjeltesång, och väfde glad
i duken in den hjeltens under
och vågor blå och gröna lunder.

Og Frigga's Øine spille blaae,
En Himmel klar at skue paa;
Jeg kiender Øine, mod hvis Lue
Den lysblaa Mai er mørk at skue.

Hvi prises Gerda's Kinder saa,
Nyfalden Snee med Nordblus*) paa?
Jeg Kinder saae, hvor mildt sig tænde
Paa eengang Morgenrøder tvende.

Jeg veed et Hierte, just saa ømt
Som Nanna's, dog ei saa berømt.
Med Rette priser dig hver Alder,
Du Nanna's lykkelige Balder!

O, at som du jeg kunde døe,
Begrædt af en høielsket Mø,
Hvis Bryst var trofast Elskovs Sæde —
Til Hel jeg skulde gaae med Glæde. —

Men Kongens Datter sad og qvad
En Heltesang, og væved glad
I Dugen Heltens Daad, og Lunde
Og Vover blaae i Havets Sunde.

*) Nordlysets Skin, der ligner Aftenrøden.

Der växte in i snöhvit ull
de sköldar utaf spoladt gull,
och röda flögo stridens lansar;
men styft af silfver var hvart pansar.

Dock, hur hon väfver, dag från dag,
får hjelten Frithiofs anletsdrag,
och, som de blicka fram ur väfven,
då rodnar hon, men glädes äfven.

Men Frithiof skär, hvar han går fram,
ett I, ett F i björkens stam.
De runor gro med fröjd och gamman,
liksom de ungas hjertan, samman.

När Dagen uppå fästet står,
verldskungen med de gyllne hår,
och lifvet rörs och menskor vandra;
då tänka de blott på hvarandra.

När Natten uppå fästet står,
verldsmodren med de mörka hår,
och tystnad rår och stjernor vandra;
då drömma de blott om hvarandra.

Der voxte frem paa sneehvid Uld
De Skiolde udaf tvundet Guld,
Og røde fløi de Stridens Landser,
Men stift af Sølv var hvert et Pandser.

Dog, som hun væver, meer og meer
I Helten Frithiofs Træk man seer,
Og som af Dugen frem de stige
Hun rødmer med et Smiil tillige.

Men Frithiof ridser, hvor han gaaer,
I Birkens Stamme dybe Skaar:
Et I, et F. Og, som paa Stammen,
De unge Hierter voxe sammen.

Naar Verdens Konge, Dagen, staaer
Paa Himlen, med sit gyldne Haar,
Naar Livet røres, Travle vandre,
Da tænke de kun paa hverandre.

Naar Verdens Moder, Natten, staaer
Paa Himlen, med sit mørke Haar,
Naar Stilhed hersker, Stierner vandre,
Da drømme de kun om hverandre.

„Du jord, som smyckar dig hvar vår
med blommor i ditt gröna hår,
gif mig de skönsta! jag vill vira
en krans af dem att Frithiof sira.“

„Du haf, som satt din dunkla sal
med perlor full i tusental,
gif mig de skönaste, de bästa!
kring Ingborgs hals vill jag dem fästa.“

„Du knapp på Odens kungastol,
du verldens öga, gyllne sol!
Var du blott min, din blanka skifva
till sköld jag ville Frithiof gifva.“

„Du lykta i Allfaders hus,
du måne med ditt bleka ljus!
Var du blott min, jag gaf dig gerna
till smycke åt min sköna tärna.“ —

Men Hilding sade: „Fosterson,
den älskog vänd din håg ifrån!
Ej lika falla ödets lotter;
den tärnan är kung Beles dotter.

„Du Jord, som smykker Dig hver Vaar
Med Blomster i det grønne Haar,
Giv mig de skiønneste! Jeg fletter
En Krands, i Frithiofs Haar den sætter.“ —

„Du Hav, som i din dunkle Hal
Har Perler rundt i Tusindtal,
Giv mig de skiønneste, de bedste,
Om hendes Hals jeg vil dem fæste.“ —

„Du Knap paa Odins Kongestoel,
Du Verdens Øie, gyldne Soel!
Var du kun min, din blanke Skive
Til Skiold jeg vilde Frithiof give.“ —

„Du Lygte i Alfaders Huus,
Du Maane med dit blege Blus!
Var du kun min, du skulde smykke
Min Ingeborg, mit Liv, min Lykke.“

Men Hilding sagde ham i Løn:
„Nær ei slig Elskov, Fostersøn!
Ei Skiebnens Gaver falde lige,
En Kongedatter er den Pige.

Till Oden sjelf i stjernklar sal
uppstiger hennes ättartal:
Du är blott Thorstens son; gif vika,
ty lika trifves bäst med lika!"

Men Frithiof log: „mitt ättartal
går nedåt i de dödas dal.
Nyss slog jag skogens kung så luden;
hans anor ärfde jag med huden.

Friboren man ej vika vill,
ty verlden hör den frie till.
Hvad lyckan bröt, kan hon försona,
och hoppet bär en konungs krona.

Högättad är all kraft, ty Thor,
dess ättefar, i Thrudvang*) bor,
Han väger börden ej, men värdet:
en väldig friare är svärdet.

Jag kämpar om min unga brud,
om ock det var med dundrets Gud.
Väx trygg, väx glad, min hvita lilja;
Ve den som dig och mig vill skilja!"

*) Thors borg.

Til Odin selv i Stiernehal
Opstige hendes Aners Tal,
Du er kun Thorsteins Søn; thi vige
Du maa; bedst Lige søger Lige."

Men Frithiof loe: „I Dødens Dal
Gaaer nedad mine Aners Tal;
Kong Biørn, den lodne Drot, Skovguden,
Jeg slog; hans Aner fik med Huden.

Fribaarne Mand ei vige vil,
Ham hører hele Verden til.
Hvad Lykken brød, den kan forsone,
Og Haabet har en Kongekrone.

Høibaaren er al Kraft, thi Thor,
Stamfaderen, i Trudvang boer.
Han veier ikke Byrd, men Værdet;
En vældig Frier selv er Sværdet.

Jeg kæmper om min unge Brud,
Om selv det var med Tordnens Gud.
Vox tryg, vox glad, min hvide Lilie,
Vee den, som tvinge tør din Villie!"

II.

Kung Bele och Thorsten Vikingsson.

Kung Bele, stödd på svärdet, i kungssal stod;
hos honom Thorsten Vikingsson, den bonde god,
hans gamle vapenbroder, snart hundraårig,
och ärrig som en runsten, och silfverhårig.

De stodo, som bland bergen två offerhus,
åt hedna Gudar vigda, nu halft i grus;
men visdomsrunor många på muren täljas,
och höga forntidsminnen i hvalfven dväljas.

„Det lider emot qvällen," sad' Bele kung,
„ej mjödet vill mig smaka, och hjelm käns tung.
Inför mitt öga mörkna de menskoöden;
men Valhall skiner närmre, jag anar döden.

Jag kallat mina söner och din också,
ty de tilsammans höra, liksom vi två.
En varning vill jag gifva de örnar unga,
förr'n orden somnat alla på död mans tunga." —

II.
Kong Bele og Thorstein Vikingson.

Kong Bele, lænt paa Sværdet, i Kongshal stod,
Og hos ham Thorstein Vikingson, den Bonde god,
Hans gamle Vaabenbroder, snart hundredaarig,
Med Arr som Runestenen, og sølverhaarig.

Som Offerhuse stod de fra Hedenold,
Nu siunkne halv blandt Fielde, dog kneiser bold
End under trofast Hvælving mangt Fortidsminde,
Og Vjisdomsruner tælles paa Murens Tinde.

Det aftnes, sagde Kongen, ei er jeg ung,
Ei Miøden vil mig smage, min Hielm bli'er tung.
For Øiet mørknes Jorden; men Morgenrøden
Fra Valhal lyser for det; jeg aner Døden.

Din Søn med mine kaldte jeg til min Bo,
Thi de tilsammen høre, ret som vi to,
En Varsel vil jeg give de Ørne unge,
Før Ordet hen er sovet paa død Mands Tunge.

Då trädde de i salen, som kung befallt,
och främst bland dem gick Helge, en mörk gestalt.
Han dvaldes helst bland spåmän kring altarrunden,
och kom med blod på händren ur offerlunden.

Derefter syntes Halfdan, ljuslockig sven,
hvart anletsdrag var ädelt, men vekligt än.
Till lek han tycktes bära ett svärd vid bälte,
och liknade en jungfru, förklädd till hjelte.

Men efter dem kom Frithiof i mantel blå,
ett hufvud var han högre än begge två.
Han stod emellan brödren, som Dag står mogen
emellan rosig Morgon och Natt i skogen.

„I söner," sade kungen, „min sol går ned.
I endrägt styren riket, i brödrafred!
Ty Endrägt håller samman: hon är som ringen
på lansen; den förutan hans kraft är ingen.

Låt Styrkan stå som dörrsven vid landets port,
och Friden blomstra inom å hägnad ort!
Till skygd blef svärdet gifvet, men ej till skada,
och sköld är smidd till hänglås för bondens lada.

Da treen de frem i Salen, af Kongen kaldt,
Og forrest blandt dem. Helge, en mørk Gestalt:
Om Altret, mellem Spaamænd, hvor Blod var runden
Helst saaes han; kom nu blodig fra Offerlunden.

Derefter fulgte Halfdan, lyslokket Svend,
Hvert Ansigtstræk var ædelt, men barnligt end;
Til Leeg han syntes Sværdet ved Lænd at bære;
Og ligned bløden Jomfru, som Helt vil være.

Men efter dem kom Frithiof i Kappe blaa,
Meer voxen, over Hoved han begge saae.
Han stod imellem begge, som Middags-Styrke
Imellem Rosen-Morgen og Skovens Mørke.

„I Sønner," sagde Kongen, „min Sol gaaer ned.
Eendrægtig styrer Riget i Broderfred;
Eendrægtigheden holder; den er som Ringen
Paa Landsen, uden hvilken dens Kraft er ingen.

Lad Styrken staae som Portner ved Fædres Egn,
Forinden blomstre Freden bag stærken Hegn.
Til Værn blev Sværdet givet, men ei til Skade,
En Hængelaas er Skioldet for Bondens Lade.

Sitt eget land förtrycker däraktig man,
ty kungen kan allenast hvad folket kan.
Grönlummig krona vissnar, så snart som mergen
i stammen är förtorkad på nakna bergen.

På pelarstoder fyra står himlens rund,
men thronen hvilar endast på Lagens grund.
När väld på Tinget dömmer, står ofärd nära;
men rätt är landets fromma och kungens ära.

Väl dväljas Gudar, Helge, i Disarsal,
men ej som snäckan dväljes i slutet skal.
Så långt som dagsljus skiner, som stämma ljudar,
så långt som tanke flyger, bo höge Gudar.

Nog svika lungans tecken i offrad falk,
och flärd är mången runa, som skärs på balk.
Men redligt hjerta, Helge, och friskt tillika,
skref Oden fullt med runor, som aldrig svika.

Var icke hård, kung Helge, men endast fast!
Det svärd, som biter skarpast, är böjligast.
Mildt sinne pryder kungen, som blommor skölden,
och vårdag bringar mera än vinterkölden.

Sit eget Land fordærver en uklog Mand,
Thi Kongen kan alene, hvad Folket kan.
Snart løvrig Krone visner i al sin Vælde,
Naar Stammens Marv udtørres paa nøgne Fielde.

Paa Støttepiller fire staaer Himlen trygt,
Men kun paa Lovens Grundsteen er Thronen bygt.
Naar Vold paa Thinge dømmer, sig Uheld nærmer,
Men Retfærd ærer Kongen og Landet skiermer.

Vel dvæle Guder, Helge, i Disar-Sal,
Men ei som Sneglen dvæler i lukket Skal.
Saa vidt som Daglys skinner, naaer Odins Øie,
Saa vidt som Tanke flyver boe Guder høie.

Vel svige Tegn af Indvold i offret Falk,
Og mangen Spaadom daarer paa Runebalk.
Men ærligt Hierte, Helge, og sundt tillige,
Skrev Odin fuldt med Runer, som aldrig svige.

Ei haard, men fast, Kong Helge, paa Thronen vær,
Meest bøieligt er Staalet i stærkest Sværd.
Som Blomster Skioldet — Mildhed saa Kongen pryder,
Og meer end Vinterkulden en Vaardag yder.

En man förutan vänner, om än så stark,
dör hän, som stam i öcken med skalad bark.
Men vänsäll man han trifves, som träd i lunden,
der bäcken vattnar roten, och storm är bunden.

Yfs ej af fädrens ära! en hvar har dock blott sin;
kan du ej spänna bågen, är han ej din.
Hvad vill du med det värde, som är begrafvet?
Stark ström med egna vågor går genom hafvet.

Du Halfdan! glädtigt sinne är vis mans vinst;
men joller höfves ingen, och kungen minst.
Med humle brygges mjödet, ej blott med honung;
lägg stål i svärd och allvar i leken, konung!

För mycket vett fick ingen, hur vis han het,
men litet nog vet mången, som intet vet.
Fåkunnig gäst i högbänk försmås, men vitter
har ständigt lagets öra, hur lågt han sitter.

Till trofast vän, o Halfdan, till fosterbror
är vägen gen, om också han fjerran bor.
Men deremot afsides, långt hän belägen,
är oväns gård, om äfven han står vid vägen.

En Mand, som Venner savner, om vældig end,
Som barkløst Træ i Ørken døer snarlig hen;
Den Vennesælle trives, som Træ i Lunden,
Hvor Bækken vander Roden, og Storm er bunden.

Pral ei af Fædres Ære; hver har kun sin;
Kan ei du spænde Buen, er den ei din.
Hvad vil du med den Hæder, som er begravet?
Stærk Strøm med egne Vover gaaer giennem Havet.

Et freidigt Sind er, Halfdan, klog Mands Gevinst;
Men Daarskab klæder ingen, og Kongen mindst.
Med Humle brygges Miøden, ei blot med Honning,
Læg Staal i Sværd, og Alvor i Legen, Konning!

For meget Vid fik ingen, saa viis han hed,
Men lidet nok veed mange, som intet veed.
Enfoldig Giest i Høibænk forsmaaes, men Viddet
Fik stedse Laugets Øre, hvor det har siddet.

Til Fosterbroder, Halfdan, til trofast Ven
Er Veien, selv om fiernest, dog snar og gien.
Men mellem Fjender Veien er lang at vandre,
Selv om de Gaarde grændse tæt til hverandre.

Välj icke till förtrogen hvem helst som vill!
Tomt hus står gerne öppet, men rikt stängs till.
Välj *en*, onödigt är det den andra leta,
och verlden vet, o Halfdan, hvad trenne veta.“ —

Derefter uppstod Thorsten och talte så:.
„Ei höfves kung att ensam till Oden gå.
Vi delat lifvets skiften ihop, kung Bele,
och döden, vill jag hoppas, vi också dele.

Son Frithiof! ålderdomen har hviskat mig
i örat mången varning, den ger jag dig.
På ätthög Odens fåglar slå ned i Norden;
men på den gamles läppar mångvise orden.

Främst vörda höga Gudar! ty ondt och godt
som storm och solsken, komma från himlen blott.
De se i hjertats lönnhvalf, fast det är slutet,
och långa år få gälda hvad stunden brutit.

Lyd kungen! *En* skall styra med kraft och vett:
skum Natt har många ögon, men Dagen ett.
Helt låt den bättre, Frithiof, fördrar den bäste,
och egg har svärdet nödig, men äfven fäste.

Vælg ikke til Fortrolig, hvem helst der vil;
Tomt Huus staaer gierne aabent, rigt stænges til.
Vælg een, ei Klogskab er det paa fleer at lide,
Thi Verden veed, o Halfdan, hvad trende vide."

Derefter fremstod Thorstein og taled saa:
„Ei Kongen bør allene til Odin gaae.
Hidtil vi Livets Skjæbne har deelt, Kong Bele,
Og Døden, vil jeg haabe, vi ogsaa dele.

Søn Frithiof, Alderdommen har hvisket mig
I Øret mangen Varsel, den gi'er jeg dig.
I Nord sig Odins Fugle paa Æthøi samle,
Men Viisdoms Ord paa Læben tidt hos den Gamle.

Først ær de høie Guder; thi Ondt og Godt,
Som Storm og Solskin, komme fra Himlen blot.
De seer i Hiertets Løndom den skiulte Brøde,
For Øieblikkes Feiltrin tidt Aar maae bøde.

Lyd Kongen. Een maa styre, fleer baader lidt;
Mørk Nat har tusind Øine, men Dagen eet.
Den Bedre taaler, Frithiof, heel vel den Bedste,
Og Egg har Sværdet nødig, men ogsaa Fæste.

Hög kraft är Gudars gåfva, men, Frithiof, mins
att styrka båtar föga, der vett ej fins!
Tolfmannakraft har björnen, af *en* man slagen;
mot svärdshugg hålles skölden, mot våldet lagen.

Af få den stolte fruktas, men hatas af en hvar,
och öfvermod, o Frithiof, är fallets far.
Högt såg jag mången flyga, nu stödd på krycka,
ty vädret rår för årsväxt, och vind för lycka.

Dag skall du prisa, Frithiof, se'n bergad sol sig döljt,
och öl, när det är drucket, och råd, när följdt.
På mången sak förlitar sig ungersvennen;
men striden pröfvar klingan, och nöden vännen.

Nattgammal is tro icke, ej vårdags snö,
ej somnad orm, ej talet af knäsatt mö;
ty qvinnans bröst är svarfvadt på hjul, som rullar,
och vankelmod bor under de liljekullar.

Høi Kraft er Guders Gave, men overvei:
At Styrken, uden Klogskab, dig gavner ei.
Biørnen med tolv Mands Kræfter — vog een i
Skoven;
Mod Sværdhug Skioldet, mod Vold man holder
Loven.

Af faa den Stolte frygtes, hvers Had ham følge skal,
Og Hovmod, husk det, Frithiof, gaaer nær for Fald.
Høit saae jeg mangen flyve, nu gaae ved Krykke,
For Høsten raader Veiret, og Vind for Lykke.

Dag skal du prise, Frithiof, naar Soel bag Sky
er dulgt,
Og Øl, naar det er drukket, og Raad, naar fulgt.
Paa mange Ting forlader sig Ungersvenden,
Men Striden prøver Klingen, og Nøden Vennen.

Natgammel Iis troe ikke, ei Vinter-Tø,
Ei Orm, som sover, ei Ord af knæsat Mø,
Thi Qvindens Bryst er dreiet paa Hjulets Buer,
Og Vægelsind boer under de Lilietuer.

Du sjelf dör hän, och hän dör hvad dig tillhör;
men en ting vet jag, Frithiof, som aldrig dör,
och det är domen öfver död man: derföre
hvad ädelt är du vilje, hvad rätt du gøre!" —

Så varnade de gamle i kungasal,
som skalden varnat sedan i Havamal.
Från slägt till slägte gingo kärnfulla orden,
och djupt ur kumlen hviska de än i Norden.

Derefter talte begge mång' hjertligt ord
allt om sin trogna vänskap, berömd i Nord;
hur trofast intill döden, i nöd och gamman,
två knäppta händer lika, de hållit samman.

„Med rygg mot rygg vi stodo, och hvarifrån
som Nornan kom, hon stötte på sköld, min son!
Nu före Er till Valhall vi gamle ile;
men edra fäders ande på Eder hvile!" —

Och mycket talte kungen om Frithiofs mod,
om hjeltekraft, som mer är än kungablod.
Och mycket talte Thorsten om glans, som kröner
de höga Nordlands kungar, de Asasöner.

Du selv skal døe, og døe skal hvad dig tilhør';
Men een Ting veed jeg, Frithiof, som aldrig døer,
Og det er Dommen over død Mand; lad dette
Dig varsle: Søg det Ædle og giør det Rette." —

Saa raadede de Helte (hvers Ære blank som Staal)
Som Skialden raaded' siden i Havamaal.
Fra Slægt til Slægt gik Ordet, fra Field til Sletten,
Som høie Vartegn hviske de nu til Ætten.

Derefter mæled' glad de mangt Hiertens Ord
Om begges faste Venskab, berømt i Nord,
Hvor trofast indtil Døden i Nød og Gammen,
Liig to tætslyngte Hænder, de holdte sammen.

„Med Ryg mod Ryg vi stode. Fra hvilken Led
End Nornen kom, hun stødte mod Skioldets Bred.
Til Valhal nu vi Gamle før Eder ile,
Men Aand af Eders Fædre paa Eder hvile!"

Og meget talde Kongen om Frithiofs Mod,
Om Heltekraft, som meer er end Kongeblod.
Og meget talde Thorstein om Glands, indpodet
De høie Nordlands Konger, af Asablodet.

„Och hållen I tillhopa, I söner tre,
Er öfverman — det vet jag — skall Nord ej se;
ty kraft, till kungahöghet osvikligt sluten,
hon är som mörkblå stålrand kring guldsköld gjuten.

Och helsen till min dotter, den rosenknopp
i lugn, som det sig höfdes, har hon växt opp;
omhägnen henne, låten ej stormen komma
och fästa i sin hjelmhatt min späda blomma!

På dig, o Helge, lägger jag fadrens sorg,
O, älska som en dotter min Ingeborg!
Tvång retar ädelt sinne, men saktmod leder
båd' man och qvinna, Helge, till rätt og heder. —

Men läggen oss, I söner, i högar två
på hvar sin sida fjärden vid bölja blå;
ty hennes sång är ljuflig ännu för anden,
och som ett Drapa klinga dess slag vid stranden.

När månen strör kring bergen sitt bleka sken,
och midnattsdaggen faller på Bautasten,
då sitta vi, o Thorsten, på högar runda,
och språka öfver vattnet om ting som stunda.

„Og naar I holde sammen, I Sønner tre,
Jer Overmand — det veed jeg — skal Nord ei see;
Thi Kraft, med Kongehøihed fast sammenklamret,
Er som en mørkblaa Staalrand om Skioldet hamret.

Og hilser mig min Datter, den Rosenknop;
I Hegn, som det sig sømmed, hun voxed op.
Beskytter hende, lader ei Stormen komme
Og fæste i sin Hielmhat min spæde Blomme.

Paa Dig, o Helge, lægges min Fadersorg,
O, som din egen Datter, elsk Ingeborg!
Tvang tirrer ædelt Hierte, men frit, min Helge,
Skal ædel Mand og Qvinde det Rette vælge.

Men lægger os, I Sønner, i Høie to
Paa hver sin Side Fiorden, hvor Bølgen fro
En liflig Sang istemmer, skiøn for hver anden,
Thi som et Drapa klinger dens Slag mod Stranden.

Naar Maanen strøer sin Sølvglands paa Bierget reen,
Og Midnatsduggen falder paa Bautasteen,
Da sidde vi, o Thorstein paa Høie runde,
Og tale over Vandet om Ting, som stunde.

Och nu farväl, I söner! Gån mer ej hit!
Vår gång är till Allfader; vi längta dit,
liksom till hafvet längtar den trötta floden;
men Frej välsigne Eder, och Thor och Oden!"

Og nu Farvel, I Sønner, gaaer meer ei hid,
Vor Gang er til Alfader, vi længtes did
Som længselfulde Floder til Havet ile; —
Men Frei, og Thor og Odin til Eder smile!“

III.
Frithiof tager arf efter sin fader.

Voro nu satte i hög kung Bele och Thorsten den gamle,
der de sjelfve befallt: på hvar sin sida om fjärden
högarna lyfte sin rund, två bröst, dem döden har åtskilt.
Helge och Halfdan, på folkets beslut, nu togo i samarf
riket efter sin far; men Frithiof, som endaste sonen,
delte med ingen och fäste i lugn sin boning på Framnäs.
Tre mil sträckte sig kring den gårdens ägor: på tre håll
dalar och kullar och berg, men på fjerde sidan vår hafvet.
Björkskog krönte de kullarnas topp, men på sluttande sidor
frodades gyllene korn och manshög vaggade rågen.
Sjöar, många i tal, sin spegel höllo för bergen,

III.

Frithiof tager Arv efter sin Fader.

Vare nu sat' i Høi Kong Bele og Thorstein den Gamle,
Der, hvor de selv befoel. Paa Fiordens modsatte Bredder
Hvælved' Høiene sig, — to Bryster, som Døden har adskilt.
Halfdan og Helge nu tog (saa Folket beslutted') i Samfund
Faderens Rige til Arv; men Frithiof, eneste Søn blot,
Deelte med ingen, men opslog i Mag paa Framnæs sin Bopæl.
Tre Miils udstrakte Jorder paa trende Sider af Gaarden
(Paa den fierde var Hav) omgav den med Dal og med Bierge;
Birkskov kronede Biergenes Top, men paa hældende Sider
Trivedes Agrenes Guld og mandshøi bølgede Rugen.
Indsøer, talrige, holdt for Biergene frem deres Spejle,

hollo för skogarna opp, i hvars djup höghornade elgar
hade sin kungliga gång, och drucko af hundrade bäckar.
Men i dalarna vida omkring der bette i grönskan
hjordar med glänsande hull och med jufver som längta till stäfvan.
Mellan dem spriddes, än hit och än dit, en oräknelig skara
af hvitulliga får, som du ser hvitaktiga strömoln
flockvis spridda på himmelens hvalf, när det blåser om våren.
Springare två gånger tolf, bångstyriga, fjettrade vindar,
stampande stodo i spiltornas rad og tuggade vallhö,
manarna knutna med rödt och hofvarna blanka af jernskor.
Dryckessalen, ett hus för sig sjelf, var timrad af kärnfur,
Ej femhundrade män (til tio tolfter på hundra't) *),

---

*) Ett gammalt räknesätt i Norden.

Holdt dem for Skovene frem, hvor Elsdyrs tak-
kede Flokke
Vandred' med kongelig Gang og af hundrede
Bække sig læsked'.
Men i Dalene vidt omkring gik græssende Hiorder,
Hvilke glindsed' af Huld og hvis Yver til Melk-
spanden naaede.
Mellem dem spredte sig hist og her utallige
Skarer
Af hvid-uldede Faar, som du skuer de hvidlige Taager
Flokviis spredt — naar det blæser om Vaar —
paa Himmelens Hvælving.
Stridsheste to Gange tolv, balstyrige fængslede
Vinde,
Stampende stod i Spiltouges Rad ved Dynger af
Enghøe,
Manerne fletted' med Rødt, og Hove, som blinked'
af Jernskoe.
Gildeshallen, et Huus for sig selv, var tømret af
Malmfyr *).
Ei fem hundrede Mænd (til ti Gange tolv paa
hvert Hundred **)

*) Det bedste Slags Fyr.
**) En gammel Regnemaade i Norden.

fyllde den rymliga sal, när de samlats att dricka
om julen.
Genom salen, så lång som han var, gick bordet
af stenek,
bonadt och blankt som af stål; högsätes-pelarne
båda
stodo för ändan deraf, två Gudar, skurna af alm-
träd:
Oden med herrskareblick och Frej med solen på
hatten.
Nyss emellan de två på sin björnhud (huden var
kolsvart,
gapet skarlakansrödt, men klorna skodda med silfver)
Thorsten bland vännerna satt, som gästfriheten
bland glädjen.
Ofta, när månen bland skyarna flög, förtalde den
gamle
under från främmande land, dem han sett, och
vikingafärder
fjerran i Östervåg och i Vestersaltet och Gandvik.

Tyst satt lyssnande lag och dess blickar hängde
vid gubbens

Fyldte den vidtstrakte Hal, naar om Julen Drikke-
lag holdtes.
Giennem Hallen, saa lang som den var, gik Bor-
det af Steen-Eeg,
Bonet og blankt som af Staal: Men for Enden
af Bordet man skued'
Høisædets Piller; de stod, et Gude-Par, hugget af
Almtræe:
Odin med Herskerblik og Frei med Solen paa Hatten.

Nys imellem de to, paa sin Bjørnehud (Huden
var kulsort,
Gabet skarlagensrødt, men Kløerne sølverbeskoede)
Thorstein med Vennerne sad som Giestfriheden
med Glæden.
Ofte, naar Maanen blandt Skyerne fløi, fortalte
den Gamle
Under, han skued' i fremmede Land, eller Vikinge-
Togter
Fiernt paa Bølgen i Øst og i Vestersaltet og
Gandviig*).
Tyst sad lyttende Lag og dets Blik ved Ol-
dingens Læber

*) Det hvide Hav.

läppar, som bi't vid sin ros; men skalden tänkte
på Brage,
när med sitt silfverskägg och med runor på
tungan han sitter
under den lummiga bok och förtäljer en saga
vid Mimers
evigt sorlande våg, han sjelf en lefvande saga.
Midt på golfvet (med halm var det strödt) brann
lågan beständigt,
gladt på sin murade häll; och igenom det luf-
tiga rökfång
blickade stjernorna in, de himmelska vänner, i salen.
Men kring väggen, på naglar af stål, der hängde
det radvis
brynja och hjelm vid hvarann, och här och der
dem emellan
blixtrade neder ett svärd, som i vinterqvällen ett
stjernskott.
Mera än hjelmar och svärd dock sköldarne lyste
i salen,
blanka som solens rund, eller månans skifva af
silfver.
Gick der stundom en mö kring bordet och fyllde
i hornen,

Hang, som ved Rosen en Bi; men Skialden tænkte paa Braga,
Naar med sit sølverne Skiæg og med Runer paa Tungen han sidder
Under den løvrige Bøg, og en Saga fortæller ved Mimers
Steds eensrislende Væld, selv er han en levende Saga.
Midt paa Gulvet (med Halm var det strøet) den lystige Lue
Brændte hvor Arnen stod, og giennem det luftige Røgfang
Titted' Stiernerne ned i Hallen, de himmelske Venner.
Rundt paa Væggen, paa Nagler af Staal, i mangfoldige Rader
Brynier og Hielmene jævnsides hang; imellem dem stundom
Blinkede ned et Sværd, som et Stierneskud blinker om Natten.
Meer end Hielmene dog og Sværdene lysed' i i Salen
Skioldene, blanke som Soel eller Maanens sølverne Skive.
Gik der stundom en Mø mellem Bordene, fyldende Hornet,

slog hon ögonen ned och rodnade: bilden i skölden
rodnade äfven som hon: det gladde de drickande kämpar. —

Rikt var huset: hvarhelst som du skådade, mötte ditt öga
fyllda källrar och proppade skåp och rågade visthus.
Många klenoder jemväl der gömdes, byten af segren,
guld med runor uppå och det konstarbetade silfver.
Tre ting skattades dock af all den rikedom ypperst:
svärdet, som ärfdes från fader till son, var främst af de trenne,
Angurvadel, så kallades det, och broder till blixten.
Fjerran i Österland var det smidt, (som sagan förtäljer),
härdadt i dvergarnes eld: Björn Blåtand bar det från början.
Björn förlorade dock på en gång båd' svärdet och lifvet

Slog hun Øinene ned og rødmede, rødmed' i Skioldet
Billedet ligesom hun, og det moered' de drikkende Kæmper. —

Rigt var Huset; hvor helst du skuede mødte dit Øie
Fyldte Kiel'dre, fuldproppede Skabe og hobdynget Forraad.
Mange Klenodier giemtes der og, som Seierens Bytte,
Guld med Runer derpaa, samt det kunst-udarbeidede Sølvtøi.
Tre Ting skattedes dog af al den Rigdom som ypperst:
Sværdet, arvet fra Fader til Søn, var først af de trende,
Angurvadil, saa kaldedes det, og Broder til Lynet.
Fiernthen i Østerland var det smedet (som Sagnet fortæller)
Hærdet i Dvergenes Ild: Biørn Blaatand bar det fra først af.
Biørn dog mistede brat paa eengang Sværdet og Livet

söder i Gröningasund, der han stridde mot väldige Vifell.
Vifell hade en son, het Viking. Men, gammal och bräcklig,
bodde på Ulleråker en kung med sin blomstrande dotter.
Se, då kom det ur skogarnas djup en oskapelig jätte,
högre till växten än menniskors ätt, och luden och vildsint,
fordrade envigeskamp, eller kungadottren och riket.
Ingen vågade kampen likväl, ty det fans ej ett stål, som
bet på hans skalle af jern, och derför nämndes han Jernhös.
Viking allena, som nyss fyllt femton vintrar, emottog
striden, i hopp på sin arm och på Angurvadel. I *ett* hugg
klöf han till midjan det rytande troll, och frälste den sköna.
Viking lemnade svärdet till Thorsten, sin son, och från Thorsten

Sydlig i Grønningesund*), da han stred mod den vældige Vifell.
Vifell havde en Søn, hed Viking. — Men gammel, affældig
Boede paa Ulleraker en Konge med blomstrende Datter.
See, da kom der fra Skovenes Dyb en uformelig Kæmpe,
Høiere voxet end Menneskers Æt, og lodden, ustyrlig,
Fordre`e Kongens Datter og Riget, hvad eller en Tvekamp.
Ingen dog voved at stride, thi Staal der ei fandtes, som bed paa
Kæmpens Hoved af Jern, og derfor kaldtes han Jarnhaus.
Viking allene, som nys saae den femtende Vinter, imodtog
Kampen i Haab til sin Arm og til Angurvadil; med et Hug
Kløved' til Midien den brølende Trold, og frelste den Skiønne.
Thorstein arvede Sværdet af Viking, hans Fader, og atter

*) Nu: Grönsund.

gick det till Frithiof i arf: när han drog det, sken det i salen
liksom flöge en blixt derigenom, eller ett norrsken,
Hjaltet var hamradt af guld, men runor syntes på klingan,
underbara, ej kända i Nord, men de kändes vid solens
portar, der fäderne bott, förr'n Asarne förde dem hitupp.
Matta lyste de runor alltjemt, när fred var i landet;
men när Hildur begynte sin lek, då brunno de alla
röda som hanens kam, när han kämpar: förlorad var den, som
mötte i slagtningens natt den klingan med lågande runor.
Svärdet var vida berömdt, och af svärd var det ypperst i Norden.
Dernäst ypperst i pris var en armring, vida beryktad,
smidd af Nordiska sagans Vulkan, af den haltande Vaulund.

Gik det fra Thorstein til Frithiof i Arv. Naar
han drog det i Hallen,
Skinned det, ret som et Lyn giennem Hallen fløi
eller et Nordlys.
Hialtet var hamret af Guld, men Runer saae man
paa Klingen,
Underfulde, ei kiendte i Nord, men de kiendtes
ved Solens
Porte, hvor Fædrene boede, før Aserne førte dem
hidop.
Mat skinned Runerne steds, naar Freden bygged
i Landet,
Men naar Hildur begyndte sin Leeg, da brændte
de samtlig
Røde som Hanens Kam, naar den strider; fortabt
var enhver, som
Mødte i Fegtningens Nat den Klinge med luende
Runer.
Sværdet var vidt berømt, og blandt Sværd var
det ypperst i Norden.
Dernæst ypperst i Pris var en Armring, vidt
om berygtet,
Som af Nordens Vulkan var et Værk, den hin-
kende Vaulund.

Tre mark höll han i vigt, och arbetad var han af
rent guld.
Himlen var tecknad derpå med de tolf Odödligas
borgar,
vexlande månaders bild, men af skalderna nämn-
des de solhus.
Alfhem skådades der, Frejs borg: det är solen,
som nyfödd
börjar att klättra igen för himmelens branter vid
Julen.
Söquabäck var der ock; i dess sal satt Oden hos
Saga,
drack sitt vin ur det gyllene kärl: det kärlet är
hafvet,
färgadt med guld af morgonens glöd, och Sagan
är våren,
skrifven på grönskande fält med blommor i stället
för runor.
Balder syntes jemväl på sin thron, midsommarens
sol, som
gjuter från fästet sin rikedom ner, en bild af det
Goda;
ty det Goda är strålande ljus, men det Onda är
mörker.

Tre Mark holdt den i Vægt, og smedet var den af puurt Guld.
Himlen var tegnet derpaa med de tolv Udød'liges Borge,
Maaneders vexlende Billed, men Soelhuse kaldet af Skialden.
Alfheim skuedes der, Frei's Borg; det er Solen, som nyfød
Atter ved Julen begynder sin Stigen mod Himmelens Høider.
Søqvabek ogsaa der var, i dens Sal sad Odin hos Saga,
Drak sin Viin af den gyldene Kalk, og Kalken er Havet,
Farvet med Guld af Morgenens Glød, men i Saga sees Vaaren,
Skrevet paa grønnende Mark med Blomster i Stedet for Runer.
Balder saae man og der paa sin Throne, Midsommerens Soel, som
Gyder fra Himlen sin Rigdom ned, et Billed af Godhed;
Thi mildtstraalende Lys er det Gode, men Mørket det Onde.

Solen tröttnar att stiga alltjemt, och det Goda desslikes
svindlar på höjdernas brant: med en suck försjunka de båda
neder till skuggornas land, till Hel: det är Balder på bålet.
Glitner, den fredliga borg, sågs äfven: förlikande alla
satt der, med vågen i hand, Forsete, domarn på höstting.
Dessa bilder och många ännu, som betecknade ljusets
strider på himmelens hvalf och i menniskans sinne, de voro
skurna af mästarens hand i den ringen. En präktig rubinknapp
krönte dess bugtiga rund, som solen kröner sin himmel.
Ringen var länge i slägten ett arf, ty hon ledde sin ättlängd,
endast på mödernet dock, till Vaulund, räknad för stamfar.
En gång stals den klenoden dock bort af röfvaren Sote,

Solen trættes ved steds at stige: saaledes det Gode
Svimler paa Høidernes Brink. Med et Suk hensynke de begge
Ned til Skyggernes Land, til Hel: det er Balder paa Baalet.
Glitner, den fredsomme Borg, saaes og: Forligende sad der
Holdende Vægten i Haand, Forsete, den Dommer paa Høst-Thing.
Billeder slige med mange endnu, som betegnede Lysets
Kamp paa Himlen, saavel som i Menneskets Hierte, de vare
Skaarne af Mesterens Haand i Ringen. En prægtig Rubinknap
Kronte dens bugtede Kreds, som Solen kroner sin Himmel.
Ringen var længst i Slægten en Arv, thi den strakte sin Herkomst,
Dog kun paa mødrene Led, til Vaulund, for Stamfader regnet.
Engang Klenodiet blev bortstiaalet af Røveren Sote,

svärmande kring på de nordiska haf; se'n fans han ej åter.
Slutligen taltes det om, att Sote, på kusten af Bretland,
lefvande satt sig med skepp och med gods i sin murade grafhög;
men der fann han ej ro, och det spökade ständigt i högen.
Thorsten förnam det ryktet också, och med Bele besteg han
draken, och klöf den skummande våg, och styrde till stället.
Vid som ett tempelhvalf, som en kungsgård, vore den bäddad
in i grus och grönskande torf, så hvälfde sig högen.
Ljus ock lyste derur: Igenom en springa på porten
tittade kämparne in, och det beckade vikinga-skeppet
stod der med ankar och master och rår; men hög i dess bakstam
satt en förfärlig gestalt: han var klädd i en mantel af lågor.

Sværmende vidt paa Nordhavet om; den savnedes
længe.
Endelig Sagnet saa gik, at Sote paa Kysten af
Bretland
Levende satte sig ned med Skib og med Gods i
sin Gravhøi;
Men der fandt han ei Ro; det spøged' bestandig i
Høien.
Thorstein ogsaa fornam det Rygte; med Bele be-
steg han
Dragen og kløved' det skummende Hav og styred'
til Stedet. —
Stor som høibuede Tempel, og vid som den væl-
dige Kongsgaard,
Hvis den laae hyllet i Grøntørv og Grus, — saa
hvælved' sig Høien.
Lys udskinned' derfra; men giennem en Sprække
paa Porten
Titted' de Kæmper ind, og det begsorte Vikinge-
skib stod
Der med Master og Ræer og Anker, men høit i
dets Bagstavn
Sad en Skikkelse, rædsom at see, i en flammende
Kappe.

Bister satt han och skurade der blodfläckiga klingan,
kunde ej skura de fläckarna bort: allt guld, som han rånat,
låg i högar omkring, och ringen bar han på armen.
„Stiga vi, hviskade Bele, dit ner och kämpa mot trollet,
två mot en ande af eld?“ Men halfvred svarade Thorsten:
„En mot en var fädernas sed, jag kämpar väl ensam.“
Länga tvistades nu, hvem först af de tvenne det tillkom
pröfva den vådliga färd; men till slut tog Bele sin stålhjelm,
skakade om två lotter deri, och vid stjernornas skimmer
kände Thorsten igen sin lott. För en stöt af hans jernlans
sprungo riglar och lås, och han nedsteg. — Frågade någon,
hvad han förnam i det nattliga djup, då teg han och ryste.

Bister sad han og skurede der den blodstænkte Klinge,
Kunde ei skure Pletterne bort. Alt Guld, som han raned',
Hoblagt var der omkring, og Ringen bar han om Armen.
„Stige vi," hviskede Bele, „derned og kæmpe mod Trolden,
Begge mod Ildaanden?" Men halv vred ham svarede Thorstein:
„Een mod een var Fædrenes Sæd, jeg kæmper vel ene."
Længe de tvistede nu, hvo først af de tvende det tilkom,
Vovelig Færd at forsøge; tilsidst tog Bele sin Staalhielm,
Rysted to Tærninger om derudi, og ved tindrende Stierner
Kiendte Thorstein igien sin Lod. Ved et Stød af hans Landse
Laas og Bomme sprang op, og han nedsteg. Spurgte ham nogen,
Hvad han fornam i det natlige Dyb, da taug han og skælved'.

Bele hörde dock först en sång, den let som en trollsång;
sedan förnam han ett rasslande ljud, som af klingor, som korsas,
sist ett gräseligt skri; då blef tyst. Ut störtade Thorsten,
blek, förvirrad, förstörd; ty med döden hade han kämpat.
Ringen bar han likväl; „den är dyrköpt,“ sade han ofta,
„ty jag har darrat en gång i mitt lif, och det var, när jag tog den.“
Smycket var vida berömdt och af smycken ypperst i Norden.

Skeppet Ellida till slut var en af slägtens klenoder.
Viking (sägs det) en gång, när han vända tillbaka från härtåg,
seglade längs med sin strand; då såg han en man på ett skeppsvrak
sorglöst gungande hän; det var, som han lekte med vågen.
Mannen var hög och af ädel gestalt och hans anlete öppet,

Bele hørte dog først en Sang, den lød som en Troldsang;
Siden fornam han en raslende Lyd, som af Klinger der træffes,
Sidst et grueligt Skrig; da blev tyst. Ud styrtede Thorstein
Bleg, forvirret i Hu, thi med Døden havde han kæmpet.
Ringen havde han dog; „den er dyrekiøbt, sagde han ofte,
Thi jeg har bæved eengang i mit Liv, og det var da jeg tog den.“
Smykket var vidtberømt og af Smykker ypperst i Norden.

Skibet Ellida var endelig og et af Slægtens Klenodier.
Viking (fortaltes der) seiled' engang tilbage fra Leding,
Styrende langs med sin Strand blev han vaer et flydende Skibsvrag,
Sorgløs gyngende stod der en Mand, som han leged' med Voven.
Manden var rank, af ædel Gestalt og hans Aasyn var aabent,

gladt, men föränderligt dock, likt hafvet, som leker
i solsken.
Manteln var blå och bältet af guld, besat med
koraller,
skägget hvitt, som vågornas skum, men håret var
sjögrönt.
Viking styrde sin snäcka deråt för at berga den
arma,
tog den förfrusna hem till sin gård och förplägade
gästen.
Dock, när han bjöds af värden till sängs, då log
han och sade:
„vinden är god och mitt skepp, som du sett, är
ej att förakta;
hundrade mil, det hoppas jag visst, jag seglar i
afton.
Tack för din bjudning ändå! den är välment;
kunde jag endast
ge dig ett minne af mig! men min rikedom ligger
i hafvet;
kanske finner du dock i morgon en gåfva på
stranden.“ —
Dagen derpå stod Viking vid sjön, och si! som en
hafsörn,

Glad, men foranderligt dog, liig Havet, som leger
i Soelskin.
Kappen var blaa, men Beltet af Guld, besat med
Coraller,
Skiægget hvidt, som Bølgernes Skum, og Haaret
var søgrønt.
Viking styred' sin Snekke derhen for at bierge
den Arme,
Tog den Forfrosne hiem til sin Gaard og pleiede
Giesten.
Dog, da ham Verten bød tilsengs, da loe han og
sagde:
„Vinden er god, og mit Skib, som du saae, det
er ei at foragte,
Hundrede Miil, det haaber jeg vist, jeg seiler i
Qvelden.
Tak for dit Tilbud dog, det er velmeent, kunde
jeg ikkun
Skienke dig noget igien! Men min Rigdom ligger
i Havet;
Muelig finder du dog i Morgen en Gave paa
Stranden."
Dagen derpaa stod Viking ved Søen, og see! som
en Havørn,

när han förföljer sit rof, flög in i viken ett drakskepp.
Ingen syntes derpå, ej en gång man märkte en styrman;
rodret dock lette sin bugtiga väg bland klippor och blindskär,
liksom bodde en ande deri: när det nalkades stranden,
refvade seglet sig sjelf, och, ej rördt af mennisko-händer,
ankaret sänkte sig ned och bet med sin hulling i djupet.
Stum stod Viking och såg, men då sjöngo de lekande vågor:
„Bergade Ägir *) ej glömmer sin skuld, han skänker dig draken.“
Gåfvan var kunglig att se, ty de bugtiga plankor af eke
voro ej fogade hop som annars, men vuxna tillsammans.
Sträckningen var som en drakes i sjön: i stammen derframme.

---

*) Hafs-Guden.

Naar den forfølger sit Rov, fløi ind i Vigen et Langskib.
Ingen saae man derpaa, man selv ei mærked' en Styrmand;
Mellem de blinde Skiær, mellem Klipper sin bugtede Vei dog
Roret fandt, som en Aand var deri. Da det nærmed' sig Stranden
Opgav Seilet sig selv, og, ei rørt af Menneskehænder,
Ankeret sænkte sig ned og bed med Krogen i Dybet.
Stum stod Viking og saae, men da siunge de legende Bølger:
„Biergede Ægir *) ei glemmer sin Gield, han skienker dig Dragen.“
Gaven var kongelig, thi de bugnende Eegetræes Planker
Ei til hverandre var føiet som ellers, men voxne tilsammen.
Strækningen var som en Drages paa Sø. Men i Forstavnen løfted'

*) Havets Gud.

lyfte han hufvudet högt, och af rödt guld lågade
svalget.
Buken var spräcklig, med blått och med gult; men
baktill, vid rodret,
slog han sin väldiga stjert i en ringel, fjällig af
silfver;
vingarna svarta, med kanter af rödt; när han
spände dem alla,
flög han i kapp med den susande storm, men
örnen blef efter.
Fylldes det skeppet med väpnade män, då skulle
du trott dig
skåda en flytande konungastad, en simmande fäst-
ning. —
Skeppet var vida berömdt, och af skepp var det
ypperst i Norden.

Detta, och mera dertill, tog Frithiof i arf af
sin fader.
Knappast der fans i de nordiska land en rikare
arfving,
om ej en konungason; ty kungars välde är ypperst.
Var han ej konungason, likväl hans sinne var
kungligt.

Dragen Hovedet høit og af røden Guld luede
Gabet.
Bugen var spraglet med Blaat og med Guult, men
agter ved Roret
Slog den sin vældige Stiert i en Ring, som var
dækket med Sølvskiæl;
Vingerne sorte med Kanter af rødt; naar den
spændte dem alle
Fløi den omkap med den susende Storm, men
Ørnen blev bagest.
Fyldtes Skibet med væbnede Mænd, da skulde du
troet, du
Skued' en flydende Konningestad, en svømmende
Fæstning. —
Skibet var vidtberømt, og af Skibe var ypperst i
Norden.

Dette samt mere dertil tog Frithiof i Arv af
sin Fader.
Neppe der fandtes saa rig en Arving i nordiske
Lande,
Om ei Søn af en Konge; thi størst er Kongernes Vælde.
Var han en Kongesøn ei, dog kongelig var han i
Sindet,

vänsällt, ädelt och mildt, och med hvar dag växte
hans rykte.
Kämpar hade han tolf, gråhåriga, furstar i idrott,

fadrens kamrater, med bröst af stål och med ärriga
pannor.
Nederst på kämparnes bänk, jemnårig med Frithiof,
en yngling
satt, som en ros bland vissnade löf: Björn hette
den unga,
glad som ett barn, men fast som en man och vis
som en gubbe.
Upp med Frithiof han växt, och de blandat blod
med hvarandra,
fosterbröder på Nordmanna sätt, och svurit att lefva
samman i lust och i nöd, och att hämna hvarandra
i döden.

Midt bland kämpar och gästernas mängd som
kommit till graföl,
Frithiof, en sörjande värd, med ögon fyllda af
tårar,
drack på fädernas vis sin faders minne, och
hörde

Vennesæl, ædel og mild, og dagligen voxte hans
Rygte.
Kæmper havde han tolv, graahærdede, Fyrster i
Stordaad,
Faderens Krigskammerater, staalbrysted', med
arrede Pander.
Nederst paa Kæmpernes Bænk, jævnaarig med
Frithiof, en Yngling
Sad, som en Rose blandt visnende Løv: Biørn
hedde den unge,
Glad som et Barn, men fast som en Mand, og viis
som en Olding.
Op han voxte med Frithiof, de blandede Blod
med hinanden,
Fosterbrødre paa nordisk Viis, havde svoret at leve
Sammen i Fryd og i Sorg, og at hævne hinanden
i Døden.

Midt blandt Kæmper og Giesternes Flok, som
var kommet til Gravøl,
Frithiof, en sørgende Vert, med Øinene vædet af
Taarer,
Drak paa fædrene Viis sin Faders Minni, men
hørte

skaldernas sång till hans lof, ett dundrande
Drapa; men sedan
steg han i fadrens säte, nu hans, och satte sig
neder
mellan dess Oden och Frej: det är Thors plats
uppe i Valhall.

Skialdenes Sang til hans Lov, et dundrende Drapa; men siden
Steeg han i Faderens Sæde, nu hans, og satte sig ned der,
Mellem Odin og Frei; det er Thors Plads hisset i Valhal.

IV.
Frithiofs frieri.

Väl klingar sången i Frithiofs sal,
och skalderna prisa hans ättartal;
men sången gläder
ej Frithiof, han hör ej hvad skalden qväder.

Och jorden har åter klädt sig grön,
och drakarna simma igen på sjön;
men hjeltesonen
han vandrar i skogen och ser på månen.

Nyss var han likväl så lycklig, så glad,
ty muntre kung Halfdan till gäst han bad,
och Helge dyster,
och de hade med sig sin sköna syster.

Han satt vid dess sida, han tryckte dess hand,
och kände tillbaka en tryckning ibland,
och såg betagen
alltjemt på de kära, de ädla dragen.

IV.
Frithiofs Frieri.

Vel lyder Sangen i Frithiofs Hal,
Og Skialdene prise hans Aners Tal;
Men Sangen glæder
Ei Frithiof, han hører knap Skialden qvæder.

Og atter sees Jorden grøn at staae,
Og Dragerne pløie den Bølge blaae.
Men Heltesønnen
Han vandrer i Maanskin med Suk og Stønnen.

Dog nylig var han lyksalig og glad,
Thi Halfdan og Helge til Giest han bad;
Det Lag ham trøster,
Thi med de bragte den skiønne Søster.

Hun sad ved hans Side; den Haand saa væn
Han trykte, fik stundom et Haandtryk igien,
Og henrykt skued'
De kiære Træk medens Hiertet lued'.

De taltes vid om de glada dar,
då morgonens dagg låg på lifvet qvar,
om barndomsminnen,
de rosengårdar i ädla sinnen!

Hon helsade honom från dal och park,
från namnen, som grodde i björkens bark,
och från den kullen,
der ekarna frodas i hjeltemullen.

„Det var ej så trefligt i kungens gård,
ty Halfdan var barnslig och Helge hård.
De kungasöner
de höra ej annat än lof och böner.

Och ingen (här rodnade hon som en ros),
åt hvilken en klagan kunde förtros.
I kungasalar
hur qvaft var det der mot i Hildings dalar!

Och dufvorna som de matat och tämt,
nu voro de flugna, ty höken dem skrämt.
Ett par allena
var qvar; af de tvenne tag du den ena!

De taltes ved om den skiønne Tid,
Da Morgnens Dugg laae paa Livet saa blid,
Om Barndomsglæden,
Den Rosenflor i vor Uskylds Eden.

Hun hilsede ham fra Skov og Mark,
Fra Navne, som groede i Birkens Bark,
Fra Høien, fra Løvet
Paa Eegen, som voxte i Heltestøvet.

„Det var ei saa godsligt i Kongens Gaard,
Barnagtig var Halfdan og Helge haard.
De Kongesønner
De høre ei andet end Lov og Bønner.

Og ingen (her rødmed' hun, Rosen liig)
For hvem man kunde beklage sig.
I Kongesale
Hvor qvalmt var det der mod i Hildings Dale!

Og Duerne, maded' af dem og tæmt,
Nu vare de fløine, af Høgen skræmt.
Et Par allene
Var blevet, tag du af dè to den ene.

Den dufvan hon flyger väl hem igen.
hon längtar, som andra, väl till sin vän.
Bind under vingen
en vänlig runa! det märker ingen.“

Så suto de hviskande dagen om,
de hviskade ännu, när qvällen kom,
som aftonvindar
om våren hviska i gröna lindar.

Men nu är hon borta, och Frithjofs mod
är borta med henne. Det unga blod
i kinden stiger;
han lågar och suckar alltjemt, och tiger.

Sin sorg, sin klagan med dufvan han skref,
och glad for hon af med sitt kärleksbref;
Men ack! tillbaka
hon vände ej mer, hon blef hos sin maka.

Det väsen behagade icke Björn,
Han sade: „hvad fattas vår unga örn,
så tyst, så sluten?
Är bröstet träffadt, är vingen skjuten?

Den Due, den flyver vel hiem igien,
Den længes, som andre, vel efter sin Ven;
Bind under Vingen
En venlig Rune, det mærker ingen.“ —

Saa sadde de hviskende Dagen om,
de hvisked' endnu da Qvelden kom,
Som Aftenvinde
Om Vaaren hvisker i grønne Linde.

Men nu er hun borte, og Frithiofs Mod
Er borte med hende. Det unge Blod
I Kinden stiger;
Han brænder og sukker, men intet siger.

Sin Sorg, sin Klage med Duen han skrev,
Og glad fløi den bort med sit Elskovsbrev.
Men, ach, tilbage
Den kom ei meer, den blev hos sin Mage.

Det Væsen slet ikke huede Biørn,
Han sagde: „Hvad fattes vor ungen Ørn?
Taler med ingen!
Er Brystet truffet, et skudt ham Vingen?

Hvad vill du? Ha vi ej i öfverflöd
det gula fläsk och det bruna mjöd
Och skalder många?
det tar aldrig slut på de visor långa.

Sant nog, att gångaren stampar i spilt,
på rof, på rof skriker falken vildt.
Men Frithiof jagar
i molnen allena, och tärs och klagar.

Ellida hon har ingen ro på våg,
hon rycker alltjemt på sitt ankartåg.
Ligg still, Ellida,
ty Frithiof är fredlig, han vill ej strida!

Den strådöd är också en död; till slut
jag rister, som Oden, mig sjelf med spjut.
Det kan ej fela,
vi blifva välkomna hos blåhvit Hela." —

Då släppte Frithiof sin drake lös,
och seglet svällde och vågen fnös.
Rakt öfver fjärden
till kungens söner han styrde färden.

Hvad vil du? lide maaskee vi Nød
For det gule Flesk og den brune Miød?
For Skialdesange?
Knap Ende der er paa de Viser lange!

I Spiltoug stampende Gangeren staaer,
Og Falkens Rovskrig vort Øre naaer,
Men Frithiof jager
I Mørket kun, og hentæres og klager.

Ellida paa Strøm svaier hid og did,
Og rykker i Touget fra Tid til Tid.
Lig still' Ellide,
Thi Frithiof er fredsæl, han vil ei stride.

Og Straadød er ogsaa Død, om ei Dyd,
Jeg rister som Odin mig selv med Spyd.
Vist kan man vide,
At velkomne Giester til Hel vi ride.“ —

Da Frithiof slipper sin Drage løs,
Og Seilet svulmed' og Bølgen fnøs.
Paa Fiordens Vover
Til Kongens Sønner han styrer over.

De suto på Beles hög, den dag,
och hörde folket, och skipade lag.
Men Frithiof talar:
den stämman förnimmes kring berg och dalar.

„I kungar! skön Ingeborg är mig kär;
af Eder jag henne till brud begär,
och den förening
hon var väl äfven kung Beles mening.

Han lät oss växa hos Hilding opp,
likt ungträn som växa tillsammans i topp.
Der ofvanföre
band Freja de toppar med gyllne snöre.

Min far var ej konung, ej jarl en gång,
dock lefver hans minne i skaldens sång,
Höghvälfda grifter
förtälja på runsten min ätts bedrifter.

Lätt kunde jag vinna mig rike och land;
men heldre jag blir på min fädernestrand.
Der vill jag skydda
så kungens gård, som den ringes hydda.

De sadde paa Beles Høi den Dag,
Og hørte Folket og deelte dets Sag.
Men Frithiofs Tale
Lød høit; den hørtes fra Bierg og Dale.

„I Konger, skiøn Ingeborg kiær mig er;
Af Eder jeg hende begierer her,
Og den Forening
Den var vel ogsaa Kong Beles Mening.

Han lod os voxe hos Hilding op
Liig unge Træer, som forenes i Top.
Alt som de groede
Dem Freia med gyldne Baand omsnoede.

Min Fader ei Konge, ei Jarl var engang,
Dog lever hans Minde i Skialdens Sang.
Med Runeskrifter
Paa Høiens Steen staaer min Æts Bedrifter.

Let kunde jeg vinde mig Riger og Land,
Men heller jeg bliver paa Fædrenestrand,
Og vil beskytte
Saa Kongens Gaard som den Ringes Hytte.

Vi äro på Beles hög; han hör
hvart ord, i djupet här nedanför.
Med Frithiof beder
den gamle i högen: betänken Eder!" —

Då reste sig Helge och talte med hån:
„Vår syster är ej för en bondeson.
Nordlandens drotter
må täfla, ej du, om den Valhallsdotter.

Yfs gerna att helsas för ypperst i Nord,
vinn männer med handkraft och qvinnor med ord!
Men Odinsblodet
til pris ger jag icke åt öfvermodet.

Mitt rike behöfver du ej ta dig an;
jag skyddar det sjelf. Vill du bli min man,
en plats är ledig
ibland mitt husfolk, den kan jag ge dig." —

„Din man blir jag knappast," var Frithiofs svar,
„är man för mig sjelf, som min fader var.
Ur silfverskida
flyg, Angurvadel! du får ej bida."

Paa Beles Høi er vi samlet her,
I Dybet hernede han hører hver.
Med Frithiof beder
I Høien den Gamle: Betænker Eder.“ —

Da reiste sig Helge og svarede haardt:
„Til Bondesøn skienkes vor Søster ei bort.
Nordlandets Drotter
Maae kappes, ei du, om den Valhalsdotter.

Lad stolt kun dig kaldes ypperst i Nord,
Tving Mænd kun ved Haandmagt og Qvinder ved Ord.
Men Odinsblodet
Til Priis gi'er jeg ikke for Overmodet.

Mit Rige du skalst ei tage dig an;
Jeg passer det selv; vil du vorde min Mand,
En Plads er ledig
Iblandt mit Huusfolk, lad der mig see dig.“ —

„Din Mand bli'er jeg neppe,“ var Frithiofs Svar,
Er min egen Mand, som min Fader var.
Af Sølverskeden
Flyv, Angurvadil! stoel ei paa Freden!“

I solen glänste den klinga blå,
och runorna lågade röda derpå.
„Du Angurvadel,
du är dock, sad' Frithiof, af gammal adel.

Och vore det icke för högens fred,
på stället jag högge dig, svartekung, ned.
Vill dock dig lära
en ann' gång ej komma mitt svärd för nära.“ —

Så sagdt, han klöf i ett hugg allen
kung Helges guldsköld, som hängde på gren.
I två halfrunder
han klang emot högen, det klang inunder.

„Väl träffadt, min klinga! ligg nu och dröm
om högre bedrifter; till dess förgöm
de runolågor!
Nu segla vi hem öfver mörkblå vågor.“

I Solen blinkte den Klinge blaa,
Og Runerne luede røde derpaa.
„Du, Angurvadil,
Er dog, han mæled', af gammel Adel.

Og var det ikke for Høiens Fred,
Paa Stedet jeg hug dig, Svartkonning, ned.
Vil dog dig lære
Du ellers for nær skal mit Sværd ei være." —

Saa talt, med et Hug han kløved, til Meen,
Kong Helges Guldskiold, som hang paa Green,
To Dele halvtrinde
Mod Høien klang, og det klang derinde.

Vel truffet, min Klinge! Til større Bedrift
Nu hvil dig, imens sig din Flammeskrift
I Balgen dølger;
Nu seile vi hiem over mørkblaae Bølger.

V.

Kung Ring.

Och kung Ring sköt tillbaka sin guldstol från bord,
och kämpar och skalder
uppstego att lyssna till kungens ord,
berömd i Nord;
han var vis som Gud Mimer, och from som Balder.

Hans land var som lunden, der Gudar bo,
och vapnen komma
ej inom dess gröna, dess skuggiga ro,
och gräsen gro
fridlysta derstädes, och rosorna blomma.

Rättvisan satt ensam, båd' sträng och huld,
på domarstolen,
och friden betalte hvart år sin skuld,
och kornets guld
låg strödt öfver landet och sken i solen.

V.

Kong Ring.

Og Kong Ring skød tilbage sin Guldstol fra Bord,
Og Kæmper og Skialder
Stod op at lytte til Kongens Ord,
Berømt i Nord;
Han var viis som Gud Mimer og from som Balder.

Hans Land var som Lunden, hvor Guder boe,
Ei Vaaben nærmer
Sig til den grønne, den skyggende Ro,
Og Roser groe
Paa græsrige Sletter, som Freden beskiermer.

Retviished sad ene, snart stræng, snart huld,
Paa Dommerstolen,
Og Freden gav Skat af den frugtbare Muld,
Og Kornets Guld
Laae strøet over Landet og skinned' i Solen.

Och snåckorna kommo med bringa svart,
med hvita vingar,
från hundrade land, och förde från hvart
mångfaldig art
af rikdom, som rikdomen tingar.

Men frihet bodde hos friden qvar
i glad förening,
och alla älskade landets far,
fast en och hvar
fritt sade på Tinget sin mening.

I tretti vintrar han fredlig og säll
styrt Nordlands söner,
och ingen gått missnöjd hem till sitt fjäll,
och, hvarje qväll,
hans namn gick till Oden med folkets böner.

Och kung Ring sköt tillbaka sin guldstol från bord,
och alla glade
uppstego att lyssna till kungens ord,
berömd i Nord
men han suckade djupt, och talte och sade:

Og Snekkerne komme med sorten Bryst
Og hviden Vinge
Fra hundrede Lande hver Vaar og Høst;
Til Gavn, til Lyst
De Rigdommen Rigdomme bringe.

Men Frihed boede ved Freden nær
I glad Forening,
Og Landets Fader blev elsket af hver,
Fast hver især
Dog frit gav paa Thinget sin Mening.

I tred've Aar styred med Fred og Held
Han Nordlands Sønner,
Og ingen gik misnøiet hiem til sit Field,
Og hver en Qveld
Hans Navn gik til Odin med Folkets Bønner.

Og Kong Ring skød tilbage sin Guldstol fra Bord,
Og op fra Bordet
Stod hver at lytte til Kongens Ord,
Berømt i Nord;
Men han sukkede dybt og tog saa til Ordet:

„Min drottning sitter i Folkvangs*) loft
på purpurtäcken;
men här är det gräs öfver hennes stoft,
och blomsterdoft
kringånga dess grafhög vid bäcken.

Ej får jag drottning så god, så skön,
mitt rikes ära.
Till Gudarna gick hon, till Valhalls lön,
men landets bön
och barnens, en moder begära.

Kung Bele, som ofta kom till min sal
med sommarvinden,
har lemnat en dotter; *hon* är mitt val,
den lilja smal
med morgonrodnad på kinden.

Jag vet, hon är ung, och den unga mö
helst blomman plockar;
men *jag* gått i frö, och vintrarna strö
alltre'n sin snö
i kungens de glesnade lockar.

---

*) Frejas sal.

I Folkvang*) sidder min Dronning, I veed,
Paa Purpurhynde,
Men her nyder Støvet bag Græstørv Fred,
Ved Bækkens Bred
Hvor Blomster dets Nærhed forkynde.

Ei faaer jeg Dronning saa god, saa skiøn,
Mit Riges Ære.
Til Guderne gik hun, til Valhals Løn,
Men Landets Bøn
Og de Børn en Moder begiere.

Kong Bele, som ofte kom til mig her,
Med Sommervinden,
En Datter eied', mit Valg hun er,
Den Lilie skiær
Med Morgenrøden paa Kinden.

Jeg veed hun er ung og at unge Møer
Helst Blomster ynde,
Men jeg staaer i Frøe, og Vinteren strøer
Før Kongen døer
Sin Snee i hans Lokker de tynde.

*) Freia's Sal.

Men kan hon älska en redlig man
med hvitt i håren,
och vill hon ta sig de späda an,
hvars mor försvann,
så bjuder Hösten sin thron åt Våren.

Ta'n guld ur hvalfven, ta'n smycken åt brud
ur skåp af eke;
och följen, J skalder, med harpoljud!
ty sångens Gud
är med, då vi frie, är med, då vi leke.“ —

Och ut drogo svenner med buller och bång,
med guld och böner,
och skalderna följde, en rad så lång,
med hjeltesång,
och ställde sig fram för kung Beles söner.

De drucko i dagar, de drucko i tre;
men på den fjerde,
hvad svar kung Helge dem månde ge,
åtsporde de,
ty nu de ville å färde.

Men hvis en redelig Mand hun leed,
Med Sølverkrone,
Og vilde hun elske de Spæde med
I Moders Sted,
Saa byder Høsten nu Vaaren sin Throne.

Tag Guld af Hvælving, tag Smykke til Brud
Af Eege-Giemme;
Og følger, I Skialde, med Toget ud,
Thi Sangens Gud,
Naar vi frie, naar vi lege, maa Harpen stemme. —

Og ud droge Svende med Bulder og Klang,
Med Guld og Bønner,
Og Skialdene fulgte, en Skare lang
Med Heltesang,
Og stilled' sig frem for Kong Beles Sønner.

De drak i Dage, de drak i tre,
Men paa den fierde
Det Svar, Kong Helge dem monne betee,
Forlangte de,
Thi nu stod Reisen paafærde.

Kung Helge han offrar båd' falk och häst
i lunden gröna;
han spörjer båd' Vala*) och offerprest,
hvad som var bäst
allt för hans syster, den sköna.

Men lungorna nekade bifall alltjemt,
som prest och Vala;
och då gaf kung Helge, den tecknen skrämt,
sitt Nej bestämdt;
ty menskan bör lyda, då Gudar tala.

Men muntre kung Halfdan han log och sad':
„farväl med festen!
Kung Gråskägg sjelf bordt rida åstad;
jag hulpit glad
den hedersgubben på hästen.“

Förbittrade draga de sändmän bort,
och budskap bära
om kungens skymf; men han svarar dem torrt,
att inom kort
kung Gråskägg skall hämna sin ära.

---

*) Spåqvinna.

Kong Helge han offrer baade Falk og Hest
I Lund, den grønne,
Han spørger baade Vala*) og Offerpræst,
Hvad der var bedst,
Alt for hans Søster, den skiønne.

Men Lungerne spaaede saa ilde, saa slemt
Som Præst og Vale;
Og da gav Kong Helge, ved Tegnene skræmt,
Sit Nei bestemt,
Thi lyde maae Mennesker Guders Tale.

Men muntre Kong Halfdan kun loe: „Ha, ha,
Farvel med Festen!
Kong Graaskiæg selv burde redet herfra,
Jeg skulde da
Selv hiulpet Gubben paa Hesten.“ —

Forbittrede droge de Svende hiem,
Og Budskab bære
Om Kongens Skam; tørt svarer han dem
Med Fynd og Klem:
„Snart hævner Kong Graaskiæg sin Ære.“

*) Spaaqvinde.

Han slog sin härsköld, som hängde å stam
i höga linden.
Då simma drakar på vågen fram
med blodröd kam,
och hjelmarna nicka i vinden.

Och härbud flögo till Helges gård,
som sade dyster:
„kung Ring er mäktig, den strid blir hård;
i Balders vård,
i templet jag sätter min syster.“ —

Der sitter den älskande vemodsfull
å fridlyst tilja.
Hon sömmar i silke, hon sömmar i gull,
och gråter full,
sin barm: det är dagg öfver lilja.

Paa Hærskiold slog han, at hævne den Skam,
Det hang paa Linden;
Da svømme Drager paa Voven med Bram,
Med blodrød Kam,
Og Hielmene nikker i Vinden.

Og Hærbud snart til Kong Helge naaer,
Som Hov'det ryster:
„Kong Ring er mægtig, den Strid blir haard;
I Templets Gaard
Til Balders Omhu betroer jeg min Søster.“ —

Der sidder den Elskende veemodsfuld
Paa hellig Tilie.
Hun sømmer i Silke, hun sømmer i Guld,
Og græder fuld
Sin Barm, det er Dugg over Lilie.

VI.

Frithiof spelar Schack.

Björn och Frithiof suto båda
vid ett Schackbord, skönt att skåda,
Silfver var hvarannan ruta,
och hvarannan var af guld.

Då steg Hilding in: „Sitt neder!
upp i högbänk jag dig leder;
töm ditt horn, och låt mig sluta
spelet, fosterfader huld!“

Hilding qvad: „från Beles söner
kommer jag till dig med böner.
Tidningarne äro onde,
och till dig står landets hopp.“

Frithiof qvad: „tag dig till vara,
Björn, ty nu är kung i fara!
Frälsas kan han med en bonde:
den är gjord att offras opp.“

VI.

Frithiof spiller Skak.

Biørn og Frithiof sad i Stue
Ved et Skaktavl, skiønt at skue.
Blanken Sølv hveranden Rude
Var, hveranden var af Guld.

Da kom Hilding. „Sid, jeg beder!
Op i Høibænk jeg dig leder,
Tøm dit Horn, til vi har ude
Spillet, Fosterfader huld!“

Hilding qvad: „Fra Bele's Sønner
Kommer jeg til Dig med Bønner.
Tidender jeg bringer onde,
Og til dig vort Haab kun staaer.“

Frithiof qvad: „Nu tag dig vare,
Biørn, thi Kongen er i Fare.
Frelses kan han ved en Bonde,
Offres er jo Bondens Kaar.“

„Frithiof, reta icke kungar;
starka växa örnens ungar;
fast mot Ring de aktas svaga,
stor är deras makt mot din.“

„Björn! jag ser, du tornet hotar,
men ditt anfall lätt jag motar.
Tornet blir dig svårt att taga,
drar sig i sin sköldborg in.“

„Ingeborg i Baldershagen
sitter och förgråter dagen.
Kan *hon* dig till strids ej locka,
gråterskan med ögon blå?“

„Drottning, Björn, du fåfängt jagar,
var mig kär från barndomsdagar:
hon är spelets bästa docka;
hur det går, *hon* räddas må.“

„Frithiof, vill du icke svara?
Skall din fosterfader fara
ohörd från din gård, emedan
ej ett dockspel vill ta slut?“ —

„Frithiof, trods ei Kongers Vrede,
Ørnens Unger stærke, brede
Vinger har. Mod Ring skiøndt svage,
Stor er deres Magt mod din.“

„Biørn, jeg seer du Taarnet truer,
Men dit Angreb ei mig kuer.
Taarnet blir dig svart at tage,
Drager i sin Skioldborg ind.“

„Ingeborg i Baldershage
Sidder, græder Nat og Dage.
Lokker *hun* til Kamp dig ikke,
Grædende med Øine blaae?“

„Dronningen, du, Biørn, vil jage,
Var mig kiær fra Barndomsdage,
Hun er Spillets bedste Brikke,
Hvor det gaaer, hun reddes maa.“

„Frithiof, svarer du mig ikke,
Vil din Fosterfader skikke
Uhørt bort? blot for at vare
Paa et Bretspil ufuldført?“

Då steg Frithiof upp och lade
Hildings hand i sin, och sade:
„Fader! jag har svarat redan,
du har hört min själs beslut.

„Rid att Beles söner lära
hvad jag sagt! de kränkt min ära:
inga band vid dem mig fästa,
aldrig blir jag deras man.“

„Väl, din egen bana vandra!
ej kan jag din vrede klandra.
Oden styre till det bästa!“
sade Hilding, och försvann.

Da stod Frithiof op og lagde
Hildings Haand i sin, og sagde:
„Fader, du har hørt mig svare,
Du har min Beslutning hørt.

Rid, lad Beles Sønner lære!
De fornærmet har min Ære.
Ingen Baand til dem mig fæste,
Aldrig blir jeg Mand hos dem.“ —

„Vel, din egen Kaas du vandre,
Ei kan jeg din Hu forandre.
Odin styre til det bedste!“
Sagde Hilding og drog hiem.

VII.

Frithiofs lycka.

„Kung Beles söner gerna drage
från dal till dal att be om svärd!
Mitt få de ej! i Balders hage
der är min valplats, är min verld.
Der vill jag ej tillbaka blicka
på kungars hämnd, på jordens sorg!
men endast Gudars glädje dricka
tvemännings med min Ingeborg.

Så länge ännu solen tömmer
sin purpurglans paa blomstren varm,
lik rosenfärgadt skir, som gömmer
en blomsterverld, min Ingborgs barm;
så länge irrar jag på stranden,
af längtan, evig längtan tärd,
och ritar, suckande, i sanden
det kära namnet med mitt svärd.

VII.

Frithiofs Lykke.

„Lad ikkun Beles Sønner drage
Fra Dal til Dal at tigge Sværd.
Mit ei de faae: I Baldershage
Er Pladsen for min Vaabenfærd.
Der vil jeg ei tilbageskue
Paa Kongers Hævn, paa Jordens Sorg,
Men nære Kiærlighedens Lue
Ved Siden af min Ingeborg.

Imedens Solen end udtømmer
Sit Purpur over Blomsten varm,
Liig tynde Rosensløer, som svømmer
Let om min Elsktes Blomsterbarm:
Saalænge dvæler jeg ved Vandet
Af Længsel tæret, mat af Savn,
Og ridser, sukkende, i Sandet
Med Sværdet hendes kiære Navn.

Hur långsamt gå de tröga stunder!
Du Dellings son*), hvi dröjer du?
Har du ej skådat berg och lunder
och sund och öar förr än nu?
Bor ingen mö i vestersalar,
som väntar dig för längese'n,
och flyger till ditt bröst, och talar
om kärlek först, om kärlek se'n?

Dock ändtlig, trött af vägens möda,
du sjunker ner ifrån din höjd,
och qvällen drar det rosenröda
sparrlakanet för Gudars fröjd.
Om kärlek hviska jordens floder,
om kärlek hviskar himlens fläkt.
Välkommen, Natt, du Gudars moder,
med perlor på din bröllopsdrägt!

Hur tyst de höga stjernor skrida,
likt älskarn till en mö på tå!
Flyg öfver fjärden, min Ellida,
skjut på, skjut på, du bölja blå!

---

*) Dagen.

Hvor langsom Timerne henrinde!
Du Dellings Søn*), hvi dvæler Du?
Saae Du ei Lund og Biergetinde
Og Sund og Øer førend nu?
Boer ingen Mø i Vesterlide,
Som længselfuld dig venter hist,
For sødt at sladdre ved din Side,
Om Elskov først, om Elskov sidst? --

Omsider, træt af Dagens Møde,
I Vestens Favn du synker tyst;
Nu drages Aft'nens rosenrøde
Luftteppe ned for Guders Lyst.
Om Elskov hviske Jordens Floder,
Om Elskov Himlens Vinde trygt.
Velkommen, Nat! du Guders Moder!
I Bryllupsdragt, med Perler smykt.

Hvor taust de høie Stierner glide!
Saa lister Elsker sig til Mø.
Flyv over Fiorden, min Ellide!
Skyd med din Bølge paa, o Sø!

---

*) Dagen.

Der borta ligga Gudens lunder;
till gode Gudar styra vi,
och Balderstemplet står derunder,
med kärlekens Gudinna i.

Hur lycklig träder jag på stranden!
Du jord, jag ville kyssa dig,
och Er, J blommor små, som randen
med hvitt och rödt den krökta stig!
du måne, som ditt skimmer tömmer
kring lund och tempel, hög och vård,
hur skön du sitter der och drömmer,
lik saga i en bröllopsgård!

Hvem lärde dig, du bäck, som talar
med blommorna, min känslas röst?
Hvem gaf Er, Nordens näktergalar,
den klagan, stulen ur mitt bröst?
Med qvällens rodnad Alfer måla
min Ingborgs bild på mörkblå duk;
den bilden kan ej Freja tåla,
hon blåser bort den, afundsjuk.

Dock gerna hennes bild försvinne!
der är hon sjelf, som hoppet skön,

Derovre ligge Guders Lunde,
Til gode Guder styre vi,
Til Balders-Templet hist vi stunde
Med Kiærligheds-Gudinden i.

Hvor glad jeg denne Strand betræder!
Hvor gierne Jorden kyssed' jeg,
Og dig, o Blomsterhær, som klæder
Med spraglet Rødt og Hvidt min Vei!
Du Maane, som din Glands udtømmer
Om Lund og Tempel, hulde Maard!
Hvor skiøn du sidder der og drømmer
Som Saga i en Bryllupsgaard?

I Bække, som med Blomster tale,
Hvo lærte Jer min Længsels Røst?
Hvor fik I, Nordens Nattergale,
Den Klage, stiaalet af mit Bryst? —
Mal't staaer med Aftenrødens Straaler
Min Elsktes Billed paa det Blaae;
Det Billed ikke Freia taaler,
Hun bort det aander, vred derpaa.

Dog lad kun Billedet forsvinde!
Der er hun selv, som Haabet skiøn,

och trogen, som ett barndomsminne;
hon kommer med min kärleks lön.
Kom, älskade, och låt mig trycka
dig till det hjerta, du är kär!
Min själs begär, min lefnads lycka,
kom i min famn och hvila der!

Så smärt som stjelken af en lilja,
så fyllig som en mognad ros!
Du är så ren, som Gudars vilja,
och dock så varm, som Freja tros.
Kyss mig, min sköna! Låt min låga
få genomströmma äfven dig!
Ack! jordens rund och himlens båga
försvinna, när du kysser mig.

Var icke rädd, här finns ej fara;
Björn står der nere med sitt svärd,
med kämpar nog att oss försvara,
om det behöfdes, mot en verld.
Jag sjelf, o att jag strida finge
för dig, som jag dig håller nu!
Hur lycklig jag till Valhall ginge,
om min Valkyria vore du!

Og trofast som et Barndoms Minde,
Hun kommer med min Elskovs Løn.
Kom, elskte Mø, og lad mig trykke
Dig til det Hierte, du est kiær!
Min Siæls Attraa, al Livets Lykke,
Kom i min Favn og hvil dig der.

Saa smækker som paa Stilk en Lilie,
Saa fyldig som en Rose skiøn,
Du er saa reen som Guders Villie,
Og dog saa varm som Elskovs Bøn.
Udsprungne Rose! Lad min Lue
I Kysset giennemstrømme dig.
Ach, Jordens Kreds og Himlens Bue
Forsvinde, naar du kysser mig!

Skiælv ikke, her er ingen Fare;
Biørn staaer ved Stranden med sit Sværd,
Med Kæmper nok til at forsvare
Os, om det var selv mod en Hær.
Og om i Strid jeg skulde segne
Som nu jeg i min Arm dig har!
Hvor salig saae jeg Lysets Egne,
Naar min Valkyrie du var!

Hvad hviskar du om Balders vrede?
Han vredgas ej, den fromme Gud,
den älskande, som vi tillbede,
vårt hjertas kärlek är hans bud:
den Gud med solsken på sin panna,
med evig trohet i sin barm:
var ej hans kärlek till sin Nanna,
som min till dig, så ren, så varm?

Der står hans bild, han sjelf är nära;
hur mildt han ser på mig, hur huldt!
Till offer vill jag honom bära
ett hjerta varmt og kärleksfullt.
Böj knä med mig! ej bättre gåfva,
ej skönare för Balder fanns,
än tvenne hjertan, hvilka lofva
hvarann en trohet, fast som hans.

Till himlen mera än till jorden
min kärlek hör, försmå ej den!
I himlen är han ammad vorden
och längtar till sitt hem igen.
O den, som re'n deruppe vore!
O den, som nu med dig fick dö,

Hvad hvisker du om Balders Vrede?
Han vredes ei, den fromme Gud,
Den elskende, som vi tilbede,
Vort Hiertes Elskov er hans Bud;
Den Gud med Solskin om sin Pande,
Med evig Troskab i sin Barm,
Var ei hans Kiærlighed til Nanna
Som min til dig, saa reen, saa varm?

Der staaer hans Billed; selv han svæver
Os nær; hvor mildt han seer, hvor huldt!
Jeg bringer Off'ret, som han kræver:
Et Hierte varmt og elskovsfuldt.
Bøi Knæe med mig! til Balders Ære
Ei bedre Gaver offres kan
End tvende Hierter, hvilke nære
En trofast Kiærlighed, som han.

Min Elskov Himlen meer end Jorden
Tilhører, o forsmaa ei den!
I Himlen lagt er Spiren vorden
Og stunder til sit Hiem igien.
O stod jeg reen med dig i Himlen!
O hvis med dig jeg maatte døe,

och segrande till Gudar fore
i famnen på sin bleka mö!

När då de andra kämpar rida
ur silfverportarna till krig,
jag skulle sitta vid din sida,
en trogen vän, och se på dig.
När Valhalls mör kring bordet bringa
de mjödhorn med sitt skum af gull,
med dig jag ensamt skulle klinga,
och hviska öm och kärleksfull.

En löfsal ville jag oss bygga
på näset vid en mörkblå bugt.
Der låge vi i skuggan trygga
af lunden med den gyllne frukt.
När Valhalls sol sig återtände,
(hur klart, hur herrligt är dess bloss!)
till Gudarne vi återvände,
och längtade dock hem till oss.

Med stjernor skulle jag bekransa
din panna, dina lockars glöd;
i Vingolfs*) sal jag skulle dansa
min bleka lilja rosenröd;

*) Frejas borg.

Gaae seirende til Heltevrimlen
I Valhal med min blege Mø!

Naar da de andre Kæmper ride
Af Sølverporten ud til Krig,
Jeg skulde sidde ved din Side,
En trofast Ven og see paa dig.
Naar Miødhorn, skummende, som blinke
Af Guld, ved Bordet bringes om
Af Valhals Møer, jeg skulde klinke
Taust med dig for vor Helligdom.

En Løvsal vilde jeg os bygge
Paa Næsset ved en mørkblaa Bugt.
Der sov vi trygt og luunt i Skygge
Bag Lunden med den gyldne Frugt.
Naar Valhals Soel sig atter tændte
(Hvor klar, hvor herlig luer den!)
Til Guder vi tilbagevendte,
Men længtes hiem til os igien.

Med Stierner skulde jeg bekrandse
Din Pande, dine Lokkers Glød;
I Vingolfs*) Sal jeg skulde dandse
Min blege Lilie rosenrød,

*) Freias Borg.

till dess jag dig ur dansen droge
till kärlekens, till fridens tjäll,
der silfverskäggig Brage sloge
din brudsång ny för hvarje qväll.

Hur vakan sjunger genom lunden!
den sången är från Valhalls strand.
Hur månen skiner öfver sunden!
han lyser ur de dödas land.
Den sången och det ljuset båda
en verld af kärlek utan sorg;
den verlden ville jag väll skåda
med dig, med dig, min Ingeborg!

Gråt icke! ännu lifvet strömmar
i mina ådror; gråt ej så!
men kärlekens och mannens drömmar
kringsvärma gerna i det blå.
Ack! blott din famn mot mig du breder,
blott dina ögon se på mig,
hur lätt du lockar svärmarn neder
från Gudars salighet till dig! — —

„Tyst, det är lärkan.“ Nej, en dufva
i skogen kuttrar om sin tro;

Til jeg fra Dandsen hiem dig førte
Hvor Troskab freded' Elskovs Held;
Der du fra Brages Strenge hørte
Din Brudesang paa ny hvert Qveld.

Hvor Droslens Sang i Lunden lyder!
Den Sang er fra Valhallas Strand.
Hvor Maanens Lys paa Sundet flyder!
Den lyser fra de Dødes Land;
Den Sang og denne Tryllelue,
En Elskovsverden uden Sorg,
Den Verden vel jeg vilde skue
Med dig, med dig, min Ingeborg! —

Græd ikke, Livets Kilder strømme
End i mit Bryst; græd ikke saa!
Men Kiærligheds og Mandens Drømme
Sig gierne hæve mod det Blaae.
Ach, blot din Arm du mod mig strækker,
Blot dine Øine see paa mig,
Du Sværmeren af Drømmen vækker
Fra Guders Salighed til dig! — —

„Tys, det er Lærken." — Nei, en Due
I Skoven kurrer om sin Tro;

men lärkan slumrar än på tufva
hos maken i sitt varma bo.
De lycklige! dem skiljer ingen,
när dagen kommer, eller far;
men deras lif är fritt, som vingen,
som bär i skyn det glada par.

„Se, dagen gryr.“ Nej, det är flamman
af någon vårdkas österut.
Ännu vi kunna språka samman,
än har den kära natt ej slut.
Försof dig, dagens gyllne stjerna,
och morna se'n dig långsamt till!
För Frithiof må du sofva gerna
till Ragnarök*), om du så vill.

Dock, det är fåfängt till att hoppas,
der blåser re'n en morgonvind,
och redan österns rosor knoppas,
så friska, som på Ingborgs kind.
En vingad sångarskara qvittrar
(en tanklös hop) i klarnad sky,

*) Verldens undergång.

Men Lærken slumrer end paa Tue
Hos Magen i den lune Bo.
De Salige! dem skiller ingen,
Tryg er dem Natten, Dagen klar,
Og frit er deres Liv som Vingen,
Der bar i Sky det glade Par.

„See, Dagen gryer.“ — Nei, det er Flammen
Af Baunen hist mod Østen tændt.
Endnu vi kunne tale sammen,
End er den kiære Nat ei endt,
Forsov dig, Dagens gyldne Stierne!
Hvil sødt og luk dit Øie til!
For Frithiof maa du slumre gierne
Til Ragnarok, om saa du vil.

Dog alt du nærmer dig, du Bolde!
Alt lufter frisk en Morgenvind,
Og Østens Roser sig udfolde
Og blusse som min Piges Kind.
En vinget Sangerskare stiger
Med Qviddren i den klare Sky.

och lifvet rörs och vågen glittrar,
och skuggorna och älskarn fly.

Der kommer hon i all sin ära!
Förlåt mig, gyllne sol, min bön!
Jag känner det, en Gud är nära!
hur präktig är hon dock, hur skön!
O den, som fram i banan trädde
så väldig, som du träder nu,
och, stolt och glad, sin lefnad klädde
i ljus og seger, liksom du!

Här ställer jag inför ditt öga
det skönaste du sett i Nord.
Tag henne i din vård, du höga!
hon är din bild på grönklädd jord.
Dess själ är ren, som dina strålar,
dess öga som din himmel blått,
och samma guld, din hjessa målar,
har hon i sina lockar fått. —

Farväl, min älskade! En annan,
en längre natt vi ses igen.
Farväl! Ännu en kyss på pannan,
och en på dina läppar än!

Nu — Livet røres, Taagen viger, —
Maa Elskeren med Skyggen flye.

Der kommer du i Pragt og Hæder!
Forlad mig, gyldne Soel! min Bøn!
Jeg føler at en Gud fremtræder,
Hvor prægtig er du dog, hvor skiøn!
Hvo fremad Banen kunde ile
Saa vældig som du iler nu,
See Liv og Lys omkring sig smile,
Og vorde seierrig som du!

Her stiller frem jeg for dit Øie
Det skiønneste du saae i Nord!
Tag i din Varetægt, du Høie!
Den, som dit Billed' er paa Jord.
Reen er i Sind hun som din Straale,
Blaa-øiet som din Himmel huld,
Og hendes rige Lokker taale
At sammenlignes med dit Guld.

Farvel, min Elskede! En anden,
En bedre Nat vi sees igien.
Farvel! Endnu et Kys paa Panden,
Og et paa dine Læber end!

Sof nu, och dröm om mig, och vakna,
vid middag; och med trogen själ
tälj timmarna, som jag, och sakna,
och brinn, som jag! Farväl, farväl!

Sov nu! Indslut i blide Drømme
Mit Minde! Vaagn med trofast Sjæl,
Tæl Timerne, som jeg, med ømme,
Med hede Savn. Farvel, Farvel!

VIII.
Afskedet.

INGEBORG.

Det dagas re'n, och Frithiof kommer icke!
i går likväl var redan Tinget utlyst
på Beles hög: den platsen valdes rätt;
hans dotters öde skulle der bestämmas.
Hur många böner har det kostat mig,
hur många tårar, räknade af Freja,
att smälta hatets is kring Frithiofs hjerta,
och locka löftet från den stoltes mund,
att åter bjuda handen till försoning!
Ack! mannen är dock hård, och för sin ära
(så kallar han sin stolthet) räknar han
ej just så noga, om han skulle krossa
ett troget hjerta mera eller mindre.
Den arma qvinnan, sluten till hans bröst,
är som en mossväxt, blommande på klippan
med bleka färger: blott med möda håller

VIII:
Afskeden.

INGEBORG.

Alt dages det, og Frithiof kommer ikke!
Og dog var Thinget tillyst alt igaar
Paa Beles Høi; det Sted man valgte godt;
Hans Datters Skiebne skulde der bestemmes.
Hvor mange Bønner har det kostet mig,
Hvor mange Taarer, talte kun af Freia,
At smelte Hadets Iis om Frithiofs Hierte,
Og lokke Løftet af den Stoltes Mund:
At byde Haanden atter til Forsoning!
Ach! Mandeu er dog haard; for Ærens Skyld
(Saa kalder han sin Stolthed) regner han
Ei just saa nøie, om et trofast Hierte
Meer eller mindre skulde sønderknuses.
Den arme Qvinde, sluttet til hans Bryst,
Er som en Mosvæxt blomstrende paa Klippen
Med blege Farver; kun med Møie holder

den obemärkta sig vid hällen fast,
och hennes näring äro nattens tårar.

I går alltså blef då mit öde afgjordt,
och aftonsolen har gått ner deröfver.
Men Frithiof kommer ej! De bleka stjernor,
en efter annan, slockna och försvinna,
och med hvarenda utaf dem, som släcks,
går en förhoppning i mitt bröst till grafven.
Dock, hvarför också hoppas? Valhalls Gudar
ej älska mig, jag har förtörnat dem.
Den höge Balder, i hvars skygd jag vistas,
är förolämpad, ty en mensklig kärlek
är icke helig nog för Gudars blickar;
och jordens glädje får ej våga sig
inunder hvalfven, der de allvarsamma,
de höga makter ha sin boning fäst. —
Och likafullt, hvad är mitt fel, hvi vredgas
den fromme Guden öfver jungfruns kärlek?
Är han ej ren, som Urdas blanka våg,
ej oskuldsfull, som Gefions morgondrömmar?
Den höga solen vänder icke bort
från tvenne älskande sitt rena öga;
och dagens enka, stjernenatten, hör,

Den Ubemærkte sig ved Fieldet fast,
Og hendes Næring kun er Nattens Taarer.

Saa blev igaar min Skiebne afgiort da,
Og Aftensolen dalede derover.
Men Frithiof kommer ei! De blege Stierner,
En efter anden, slukkes og forsvinde,
Og med enhver af dem, som slukkes ud,
Gaaer en Forhaabning i mit Bryst til Graven.
Dog hvorfor ogsaa haabe? Valhals Guder
Ei elske mig, jeg har fortørnet dem.
Den høie Balder, i hvis Lund jeg lever,
Fornærmet er, thi jordisk Kiærlighed
Er ikke hellig nok for Guders Aasyn;
Og Jordens Glæde bør ei vove sig
I Hallens Hvælving, hvor de høie Magter
Alvorlige har fæstet deres Bolig. —
Og dog, hvad er min Brøde, hvi fortørner
En Jomfru's Kiærlighed den fromme Gud?
Er den ei reen som Urda's blanke Vove,
Uskyldig ei, som Gefions Morgendrømme?
Den høie Soel dog vender ikke bort
Sit rene Øie fra to Elskende,
Og Dagens Enke, Stiernenatten, hører

midt i sin sorg, med glädje deras eder.
Hvad som är lofligt under himlens hvalf,
hur blef det brottsligt under tempelhvalfvet?
Jag älskar Frithiof. Ack, så långt tillbaka,
som jag kan minnas, har jag älskat honom;
den känslan är ett årsbarn med mig sjelf;
jag vet ej, när hon börjat, kan ej ens
den tanken fatta, att hon varit borta.
Som frukten sätter sig omkring sin kärna,
och växer ut, och rundar omkring henne
i sommarsolens sken sitt klot af guld:
så har jag äfven vuxit ut och mognat
omkring den kärnan, och mitt väsen är
det yttre skalet endast af min kärlek.
Förlåt mig, Balder! Med ett troget hjerta
jag trädde i din sal, och med ett troget
vil jag gå derifrån: jag tar det med mig
utöfver Bifrosts bro, och ställer mig
med all min kärlek fram för Valhalls Gudar.
Der skall han stå, en Asason som de,
och spegla sig i sköldarna, och flyga
med lösta dufvovingar genom blå
oändlig rymd uti Allfaders sköte,
hvarfrån han kommit. — Hvarför rynkar du

Midt i sin Sorg med Glæde deres Eeder.
Det, som er skyldfrit under Himlens Hvælving,
Hvor blev det under Templets Hvælving Brøde?
Jeg elsker Frithiof. Ach, saa langt tilbage,
Som jeg kan mindes, har jeg elsket ham;
Min Kiærlighed er Aarsbarn med mig selv;
Naar den begyndte veed jeg ei, kan ei
Engang begribe, at den ei var til.
Som Frugten sætter sig omkring sin Kiærne
Og voxer til, og runder omkring Kiærnen
I Sommersolens Skin sin gyldne Klode,
Saa er jeg ogsaa voxet, blevet moden
Om denne Kiærne, og mit Væsen er
Den ydre Skal kun om min Kiærlighed.
Forlad mig, Balder! Med et trofast Hierte
Betraadte jeg din Hal, og med et trofast
Vil jeg forlade den; det skal mig følge
Selv over Bifrosts Bro; jeg stiller mig
Med Kiærligheden hen for Valhals Guder,
Der skal den staae, en Asasøn som de,
Og speile sig i Skioldene, og flyve
Med løste Duevinger hen igiennem
Det blaae uendelige Rum til der,
Hvorfra den kom: Alfaders Skiød. — Hvi rynkes

i morgongryningen din ljusa panna?
i mina ådror flyter, som i dina,
den gamle Odens blod. Hvad vill du, frände?
min kärlek kan jag icke offra dig,
vill det ej ens; han är din himmel värdig.
Men väl jag offra kan min lefnads lycka;
kan kasta bort den, som en drottning kastar
sin mantel från sig, och är likafullt
den samma, som hon var. — Det är beslutadt!
Det höga Valhall skall ej blygas för
sin fränka: jag vill gå emot mitt öde,
som hjelten går mot sitt. — Der kommer Frithiof!
Hur vild, hur blek! Det är förbi, förbi!
Min vreda Norna kommer jemte honom.
Var stark, min själ! — Välkommen, sent omsider!
Vårt öde är bestämdt, det står att läsa
uppå din panna.

FRITHIOF.

Står der icke äfven
blodröda runor, talande om skymf
och hån och landsflykt?

INGEBORG.

Frithiof, sansa dig,

I Morgendæmringen din lyse Pande?
I mine Aarer flyder, som i dine,
Den gamle Odins Blod. Hvad vil du, Frænde?
Min Kiærlighed kan ei jeg offre dig,
Og vil det ei, den er din Himmel værdig.
Men Livets Lykke vel jeg offre kan,
Kan kaste bort den, som en Dronning kaster
Sin Kappe fra sig, og er ligefuldt
Den samme, som hun var. — Det er besluttet!
Det høie Valhal skal ei blues ved
Sin Slægtning, thi jeg møde vil min Skiebne
Som Helten møder sin. — Der kommer Frithiof;
Hvor vild, hvor bleg! Det er forbi, forbi!
Min vrede Norne kommer ved hans Side.
Vær stærk, min Siæl! — Velkommen endelig!
Vort Lod er kastet, og vor Skiebne staaer
At læse paa din Pande.

FRITHIOF.

Staaer der ikke
Blodrøde Runer med, som taler om
Beskiæmmelsen, om Haan, Forviisning?

INGEBORG.

Fat dig!

berätta hvad som händt! det värsta anar
jag längese'n, jag är beredd på allt.

FRITHIOF.

Jag kom till Tinget uppå ättehögen,
och kring dess gröna sidor, sköld vid sköld,
och svärd i handen, stodo Nordens män,
den ena ringen innanför den andra,
upp emot toppen; men på domarstenen,
mörk som ett åskmoln, satt din broder Helge,
den bleke blodman med de skumma blickar;
och jemte honom, ett fullvuxet barn,
satt Halfdan, tanklöst lekande med svärdet.
Då steg jag fram och talte: „kriget står
och slår på härsköld invid landets gränser;
ditt rike, konung Helge, är i fara:
gif mig din syster, och jag låner dig
min arm i striden, den kan bli dig nyttig.
Låt grollet vara glömdt emellan oss!
ej gerna när jag det mot Ingborgs broder.
Var billig, konung, rädda på en gång
din gyllne krona och din systers hjerta!
Här är min hand. Vid Asa-Thor, det är
den sista gång hon bjuds dig till försoning.“ —
Då blef ett gny på Tinget. Tusen svärd

Fortæl, hvad der er hændt. Jeg anet har
Det værste; jeg er forberedt derpaa.

FRITHIOF.

Jeg kom til Thinget paa din Faders Høi.
Omkring dens grønne Sider, Skiold ved Skiold,
Og Sværd i Haanden stode Nordens Mænd,
Den ene Kreds tæt indenfor den anden,
Op imod Toppen, men paa Dommerstenen
Din Broder Helge, mørk som Tordenskyen,
Sad med sit skumle Blik, den blege Blodmand;
Og ham ved Siden, et fuldvoxent Barn,
Sad Halfdan, leged tankeløs med Sværdet.
Da traad jeg frem og talde: „Krigen staaer
Og slaaer paa Hærskiold alt ved Landets Grændser.
Dit Rige, Konning Helge, staaer i Fare.
Giv mig din Søster, og jeg laaner dig
Min Arm i Strid; den kan dig blive nyttig.
Lad Hadet være glemt imellem os,
Ei gierne hader jeg min Elsktes Broder.
Vær billig, Konge, og paa eengang frels
Din gyldne Krone og din Søsters Hierte.
Her er min Haand. Ved Asa-Thor, den her
For sidste Gang dig bydes til Forsoning.“ —
Da blev der Vaabengny, og tusind Sværde

sitt bifall hamrade på tusen sköldar,
och vapenklangen flög mot skyn, som glad
drack fria männers bifall till det rätta.
„Gif honom Ingeborg, den smärta liljan,
den skönaste, som växt i våra dalar;
han är den bästa klingan i vårt land,
gif honom Ingeborg!" — Min fosterfader,
den gamle Hilding, med sitt silfverskägg,
steg fram och höll ett tal, af vishet fullt,
med korta kärnspråk, klingande som svärdshugg;
och Halfdan sjelf ifrån sitt kungasäte
sig reste, bedjande med ord och blickar.
Det var förgäfves; hvarje bön var spilld,
liksom ett solsken slösadt bort på klippan,
det lockar ingen växt från hennes hjerta;
och konung Helges anlet blef sig likt,
ett bleklagdt Nej på mensklighetens böner.
„Åt bondesonen (sade han föraktligt)
jag kunnat Ingborg ge, men tempelskändarn
syns mig ej passa för Valhalladottern.
Har du ej, Frithiof, brutit Balders fred,
har du ej sett min syster i hans tempel,
när dagen gömde sig för edert möte?
Ja eller nej?" Då skallade ett rop

Paa tusind Skiolde hamred' deres Bifald;
Mod Skyen Vaabenbraget fløi, som glad
Drak frie Mænds retvise Bifaldsraab:
Giv ham sin Ingeborg, den smækkre Lilie,
Den skiønneste, som vore Dale smykked';
Han er det bedste Sværd til Værn for Landet,
Giv ham sin Ingeborg!" — Min Fosterfader,
Den gamle Hilding, med sit Sølverskiæg,
Stod frem og holdt en Tale fuld af Viisdom,
Med korte Kiærnesprog, der klang som Sværdhug;
Og Halfdan selv sig fra sit Kongesæde
Nu reiste, bedende med Ord og Miner.
Det var forgiæves; hver en Bøn var spildt,
Som Solens Straaler, ødslede paa Klippen,
Dog ingen Væxt fremlokker fra dens Hierte;
Og Konning Helges Aasyn blev sig ligt,
Et blegkoldt Nei til Menneskenes Bønner.
„Til Bondesønnen (sagde han med Haan)
Vel gav jeg hende; men en Tempelskiænder
Mig synes er ei for en Valhalsdatter.
Har ikke, Frithiof, du brudt Baldurs Fred;
Har ei du seet min Søster i hans Tempel,
Naar Dagen skiulte sig for Eders Møde?
Ja eller Nei?" Da buldred' der et Raab

ur mannaringen: „säg blott nej, säg nej!
vi tro dig på ditt ord, vi fria för dig,
du Thorstens son, så god som kungasonen:
säg nej, säg nej, och Ingeborg är din!“ —
„Min lefnads lycka hänger på ett ord,
(sad' jag) men frukta ej för det, kung Helge!
Jag vill ej ljuga mig till Valhalls glädje,
och ej till jordens. Jag har sett din syster,
har talt med henne uti templets natt,
men Balders fred har jag ej derför brutit.“ —
Jag fick ej tala mer. Ett sorl af fasa
flög Tinget genom: de, som stodo närmast,
sig drogo undan, liksom för en pestsjuk;
och när jag såg mig om, den dumma vantron
förlamat hvarje tunga, kalkat hvit
hvar kind, nyss blossande af glad förhoppning.
Då segrade kung Helge. Med en röst
så hemsk, så dyster som den döda Valans
i Vegtamsquida, när hon sjöng för Oden
om Asars ofärd och om Helas seger,
så hemskt han talte: landsflykt eller död
jag kunde sätta, efter fädrens lagar,
uppå ditt brott, men jag vill vara mild,
som Balder är, hvars helgedom du skymfat.

Fra Folkekredsen: „Siig blot Nei, sig Nei,
Vi troe dig paa dit Ord, vi beile for dig,
Du Thorsteins Søn, saa god som Kongesønnen;
Siig Nei, siig Nei, og Ingeborg er din.“ —
„Min hele Lykke hænger ved et Ord
(Saa svared' jeg), men frygt dog ei, Kong Helge!
Jeg vil ei lyve mig til Valhals Glæder,
Og ei til Jordens. Jeg har seet din Søster,
Jeg har med hende talt i Templets Nat,
Men Balders Fred har derfor ei jeg brudt.“ —
Jeg fik ei mere sagt. En frygtsom Mumlen
Fløi Thinget rundt, og de, som stode nærmest,
Tilbage veeg som for en Pest-besmittet;
Og da jeg saae mig om, dum Overtro
Hver Tunge havde lammet, kalket hvid
Hver Kind, som nys af glad Forhaabning blussed'.
Da seirede Kong Helge. Med en Røst
Saa kold, saa rædsom som den døde Vala's
I Vegtamsqvide, da hun sang for Odin
Om Asers Vanheld og om Helas Seir,
Saa kold han sagde: „Med Forviisning eller
Med Død jeg, efter Loven, kunde sætte
Straf paa din Daad; men jeg vil være mild
Som Baldur er, hvis Helligdom du skiænded'.

I vesterhafvet ligger det en krans
af öar, dem jarl Angantyr beherrskar.
Så länge Bele lefde, jarlen gaf
hvart år sin skatt; se'n har den uteblifvit.
Drag öfver böljan hän och indrif skatten!
det är den bot, jag fordrar för din djerfhet.
Det sägs, tillade han med nedrigt hån,
att Angantyr är hårdhändt, att han rufvar,
som draken Fafner, på sitt guld, men hvem
står mot vår nya Sigurd Fafnersbane?
En mera manlig bragd försöke du,
än dåra jungfrur uti Balders hage!
Till nästa sommar vänta vi dig här
med all din ära, framför allt med skatten.
Om icke, Frithiof, är du hvar mans niding,
och för din lifstid fridlös i vårt land." —
Så var hans dom, och härmed löstes Tinget.

INGEBORG.

Och ditt beslut?

FRITHIOF.

Har jag väl mer ett val?
Är ej min ära bunden vid hans fordran?
Den skall jag lösa, om ock Angantyr

I Vesterhavet ligger der en Krands
Af Øer, som Jarl Angantyr behersker*).
Imedens Bele leved', Jarlen gav
Hvert Aar sin Skat, men siden udeblev den.
Drag over Bølgen hen, og inddriv Skatten;
Det er den Bod, jeg fordrer for din Frækhed.
Der siges, blev han ved med nedrig Haan,
At Angantyr haardhændet er, og ruger
Som Dragen Fafner paa sit Guld, men hvo
Staaer mod vor nye Sigurd Fafnersbane?
En mere mandig Id forsøge du
End daare Møer udi Baldershage.
Til næste Sommer vente vi dig her
Med al din Hæder, fremfor alt med Skatten.
Hvis ikke, Frithiof, er du hver Mands Nidding
Og for din Livstid fredløs i vort Land." —
Saa var hans Dom og hermed løstes Thinget.

INGEBORG.

Og din Beslutning?

FRITHIOF.

Har jeg noget Valg?
Er ei min Ære bunden ved hans Fordring?
Den skal jeg løse, selv om Angantyr

*) Ørkenøerne.

förgömt sitt lumpna guld i Nastrands floder,
I dag ännu far jag.

INGEBORG.

Och lemnar mig?

FRITHIOF.

Nej, icke lemnar dig, du följer med.

INGEBORG.

Omöjligt!

FRITHIOF.

Hör mig, hör mig förr'n du svarar!
Din vise broder Helge tycks ha glömt,
att Angantyr var vän utaf min fader,
liksom af Bele; kanske gifver han
med godo hvad jag fordrar; men om icke,
en väldig öfvertalare, en skarp,
har jag; han hänger vid min venstra sida.
Det kära guldet skickar jag till Helge,
och dermed löser jag oss begge från
den krönte hycklarns offerknif för alltid.
Men sjelfve, sköna Ingborg, hissa vi
Ellidas segel öfver okänd våg;
hon gungar oss till någon vänlig strand,
som skänker fristad åt en biltog kärlek.
Hvad är mig Norden, hväd är mig ett folk,

Har giemt sit lumpne Guld i Nastrons Floder.
I Dag alt seiler jeg.

INGEBORG.

Og mig forlader?

FRITHIOF.

Nei, ei forlader dig, du følger med.

INGEBORG.

Umuelig!

FRITHIOF.

Hør mig, hør mig, før du svarer.
Det synes som din vise Broder glemmer,
At Angantyr en Ven var af min Fader,
Som og af Bele; maaskee giver han
Godvillig hvad jeg fordrer, men hvis ikke,
En vældig Overtaler har jeg med mig,
En skarp, den hænger ved min venstre Side.
Det kiære Guld jeg skikker da til Helge,
Og dermed løser jeg os begge fra
Den kronte Hyklers Offerkniv for stedse.
Men selv, min skiønne Ingeborg, vi heiser
Ellida's Seil op over ukiendt Farvand.
Den gynger os vel til en venlig Strand,
Som Fristed yder til landflygtig Elskov.
Hvad er mig Norden, hvad er mig et Folk,

som bleknar för ett ord af sina Diar,
och vill med fräcka händer gripa i
mitt hjertas helgedom, mitt väsens blomkalk?
Vid Freja, det skall icke lyckas dem.
En usel träl är bunden vid den torfva,
der han blef född; men jag vill vara fri,
så fri som bergens vind. En hand full stoft
utaf min faders hög, och en af Beles,
få ännu rum om skeppsbord, det er allt,
hvad vi behöfva utaf fosterjorden.
Du älskade, det finns en annan sol
än den, som bleknar öfver dessa snöberg;
det finns en himmel, skönare än här,
och milda stjernor med guddomlig glans
se ner derfrån, i varma sommarnätter,
i lagerlundar på ett troget par.
Min fader, Thorsten Vikingsson, for vida
omkring i härnad, och förtalde ofta,
vid brasans sken i långa vinterqvällar,
om Greklands haf och öarne deri,
de gröna lundar i den blanka böljan.
Ett mäktigt slägte bodde fordom der,
och höga Gudar uti marmortempel.
Nu stå de öfvergifna, gräset frodas

Som blegner for et Ord af sine Præster,
Og som med frække Hænder griber i
Mit Hiertes Helligdom, mit Væsens Blomst?
Ved Freia, det skal ikke lykkes dem.
En ussel Træl er bunden til den Jordklump,
Hvor han blev fød, men jeg vil være fri,
Saa fri som Klippens Luft. En Haandfuld Støv
Skal fra min Faders Høi, og en fra Beles
End finde Rum ombord, og det er alt
Hvad vi behøver af vor Fædrejord.
Min Elskede, der er en anden Soel
End den, som over Fieldets Snee her blegner;
Der er en Himmel mere skiøn end her,
Og milde Stierner see med Guddomsglands
Ned fra det Blaae i varme Sommernætter
I Laurbærlunde paa et trofast Par.
Min Fader Thorstein Vikingson foer viden
Omkring paa Søtogt og fortalte tidt
Ved Arnens Ild i lange Vinteraft'ner
Om Græklands Hav og Øerne deri,
De grønne Lunde paa den blanke Bølge.
En mægtig Stamme boede fordum der,
Og høie Guder udi Marmortempler.
Nu staae forladte de, nu trives Græsset

å öde stigar, och en blomma växer
ur runorna, som tala forntids vishet;
och smärta pelarstammar grönska der,
omlindade af söderns rika rankor.
Men rundt omkring bär jorden af sig sjelf
en osådd skörd, hvad menniskan behöfver,
och gyllne äpplen glöda mellan löfven,
och röda drufvor hänga på hvar gren,
och svälla yppiga som dina läppar.
Der, Ingeborg, der bygga vi i vågen
ett litet Norden, skönare än här;
och med vår trogna kärlek fylla vi
de lätta tempelhvalfven, fägna än
med mensklig lycka de förgätna Gudar.
När seglarn då med slappa dukar gungar
(ty stormen trifs ej der) förbi vår ö
i aftonrodnans sken, och blickar glad
från rosenfärgad bölja upp mot stranden;
då skall han skåda uppå templets tröskel
den nya Freja, (Afrodite, tror jag,
hon nämns i deras språk) och undra på
de gula lockar, flygande i vinden,
och ögon ljusare än söderns himmel.
Och efter hand kring henne växer opp

Paa øde Veie, Blomster voxe frem
Af Runerne, som tale Fortids Viisdom,
Og smækkre Søilestammer grønnes der,
Da Sydens rige Ranke snoer sig om dem.
Men rundtomkring frembringer Jorden selv
En usaaet Høst, hvad Mennesket behøver,
Og Æbler gyldne mellem Løvet gløde,
Og røde Druer hænge paa hver Green
Og svulmer yppige som dine Læber.
Der, Ingeborg, vi bygge vil i Havet
Et lidet Norden, mere skiønt, end her;
Og med vor Tro, vor Kiærlighed vi fylde
De lette Tempelbuer, glæder end
Med jordisk Lykke de forglemte Guder.
Naar da med slappe Dug en Seiler gynger
(Thi Storm ei trives der) forbi vor Øe
I Aftenrødens Skin, og skuer glad
Fra rosenfarvet Bølgetop mod Stranden —
Da skal han see paa Templets Tærskel staae
Den nye Freia (Aphrodite troer jeg
I Landets Sprog hun nævnes), han skal undres
Ved gule Lokker, flyvende for Vinden,
Og Øine mere blaae, end Sydens Himmel.
Og efterhaanden voxer op om hende

ett litet tempelslägte utaf Alfer
med kinder, der du tror att södern satt
i Nordens drifvor alla sina rosor. —
Ack, Ingeborg! hur skön, hur nära står
all jordisk lycka för två trogna hjertan!
Blott de ha mod att gripa henne fatt,
hon följer villigt med och bygger dem
ett Vingolf redan här inunder molnen.
Kom, skynda! hvarje ord, som talas än,
tar bort ett ögonblick ifrån vår sällhet.
Allt är beredt; Ellida spänner redan
de mörka örnevingarna till flygt,
och friska vindar visa vägen från,
för evigt från den vantrosfyllda stranden.
Hvi dröjer du?

INGEBORG.

Jag kan ej följa dig.

FRITHIOF.

Ej följa mig?

INGEBORG.

Ack, Frithiof, du är lycklig!
du följer ingen, du går sjelf förut,
som stammen på ditt drakskepp; men vid rodret
din egen vilja står och styr din fart

En liden Tempelstamme af Smaa-Alfer
Med Kinder, hvor man troer, at Syden satte
I Nordens Drivhuus alle sine Roser. —
Ach! Ingeborg! hvor skiøn, hvor nær dog staaer
Al jordisk Held to trofast Elskende!
Kun de har Mod at gribe Lykken fat,
Den følger villig med og bygger dem
Et Vingolf her alt under Skyens Telt.
Kom, skynd dig; hvert et Ord, som tales, røver
Os Øieblik af vor Lyksalighed.
Alt færdigt er, Ellida spænder alt
De mørke Ørnevinger ud til Flugt,
Og friske Vinde vise Veien fra,
For evig fra den vantrofulde Strand.
Hvi tøver du?

INGEBORG.

Jeg kan ei følge dig.

FRITHIOF.

Ei følge?

INGEBORG.

Frithiof, lykkelig er du;
Du følger ingen, du gaaer selv foran,
Som Stævnen paa din Drage, men ved Roret
Din egen Villie staaer og styrer Veien

med stadig hand utöfver vreda vågor.
Hur annorlunda är det ej med mig!
Mitt öde hvilar uti andras händer,
de släppa ej sitt rof, fastän det blöder;
och offra sig och klaga och förtyna
i långsam sorg, är kungadottrens frihet.

FRITHIOF.

Är du ej fri, så snart du vill? — I högen
din fader sitter.

INGEBORG.

Helge är min fader,
Är mig i faders ställe; af hans bifall
beror min hand, och Beles dotter stjäl
sin lycka ej, hur nära ock den ligger.
Hvad vore qvinnan, om hon slet sig lös
ifrån de band, hvarmed Allfader fäst
invid den starke hennes svaga väsen?
Den bleka vattenliljan liknar hon;
med vågen stiger hon, med vågen faller,
och seglarns köl går öfver henne fram
och märker icke, att han skär dess stängel.
Det är nu hennes öde; men likväl,
så länge roten hänger fast i sanden,
har växten än sitt värde, lånar färgen

Med stadig Haand hen over vrede Bølger.
Hvor anderledes er det ei med mig!
Min Skiebne hviler udi andres Hænder,
De slippe Rovet ei, om end det bløder;
Opoffre sig og klage, ja fortvivle
I langsom Sorg, er Kongedatt'rens Frihed.

FRITHIOF.

Er du ei fri, naar kun du vil? I Høien
Din Fader er.

INGEBORG.

Min Fader er Kong Helge,
Mig sat i Faders Sted; paa Helges Villie
Min Haand beroer, og ei vil Beles Datter
Sin Lykke stiæle, selv hvor nær den ligger.
Thi hvad var Qvinden, om hun løste sig
Af Baandene, hvormed Alfader fæsted'
Til mandig Styrke hendes svage Væsen?
Den blege Vandets Lilie ligner hun;
Med Bølgen stiger den, med Bølgen falder,
Og Skibets Kiøl gaaer over Lilien frem
Og mærker ikke, hvor dens Stængel skiæres.
Det er dens Skiebne nu: men desuagtet,
Saa længe Roden hænger fast i Sandet,
Har Planten dog sit Værd, og laaner Farven

af bleka syskonstjernor ofvanfrån,
en stjerna sjelf uppå de blåa djupen.
Men rycker hon sig lös, då drifver hon,
ett vissnadt blad, omkring den öde böljan.
Förliden natt — den natten var förfärlig,
jag väntade dig ständigt, och du kom ej;
och nattens barn, de allvarsamma tankar,
med svarta lockar, gingo jemt förbi
mitt vakna öga, brinnande och tårlöst;
och Balder sjelf, blodlöse Guden, såg
med blickar fulla utaf hot uppå mig —
förliden natt har jag betänkt mitt öde,
och mitt beslut är fattadt: jag blir qvar,
ett lydigt offer vid min Broders altar.
Dock var det väl, at jag ej hört dig då
med dina öar, diktade i molnen,
der oftonrodnan ligger ständigt kring
en enslig blomsterverld af frid och kärlek.
Hvem vet, hur svag man är? Min barndoms drömmar,
de länge tystade, stå upp igen
och hviska i mitt öra med en röst,
så välbekant, som vore det en systers,
så öm, som vore det en älskares.
Jag hör Er icke, nej, jag hör Er icke,

Af blege Søsterstierner ovenfra,
En Stierne selv i Dybets mørkblaae Vande;
Men rykker den sig løs, da driver den,
Et visnet Blad, omkring paa øde Bølger.
Forleden Nat — det var en rædsom Nat,
Jeg ventede dig stedse, men du kom ei,
Og Nattens Børn, de alvorsfulde Tanker,
Med sorte Lokker, gik i eet forbi
Mit vaagne Øie, hedt og taareløst,
Og Baldur, den blodløse Gud, saae selv
Med Miner paa mig trudselfulde, vrede —
Forleden Nat betænkte jeg min Skiebne:
Jeg har besluttet det, jeg blir tilbage,
Et lydigt Offer ved min Broders Altar.
Dog var det vel, jeg dengang intet hørte
Om dine Øer hist, i Skyen digted',
Hvor Aftenrøden ligger steds' omkring
En Kiærligheds og Fredens Blomsterverden.
Hvo veed, hvor svag man er? Min Barndoms Drømme,
De længe tyssede, staaer op igien.
Og hviske mig i Øret med en Røst
Saa velbekiendt, som om det var en Søsters,
Saa ømt, som om det var en Elskers Røst.
Jeg vil ei høre Jer, nei, jeg vil ikke,

J lockande, J fordom kära stämmor!
Hvad skulle jag, ett Nordens barn, i Södern?
Jag är för blek för rosorna deri,
för färglöst är mitt sinne för dess glöd;
det skulle brännas af den heta solen,
och längtansfullt mitt öga skulle se
mot Nordens stjerna, hvilken står alltjemt,
en himmelsk skildtvakt, öfver fädrens grafvar.
Min ädle Frithiof skall ej flykta från
det kära land, han föddes att försvara;
skall icke kasta bort sitt rykte för
en sak så ringa som en flickas kärlek.
Ett lif, der solen spinner, år från år,
den ena dagen alltid lik den andra,
ett skönt, men evigt enahanda, är
för qvinnan endast, men för mannens själ,
och helst för din, blef lifvets stiltje tröttsam.
Du trifves bäst, när stormen tumlar kring
på skummig gångare utöfver djupen,
och på din planka, uppå lif och död,
du kämpa får med faran om din ära,
Den sköna öcknen, som du målar, blefve,
en graf för bragder, icke födda än,
och med din sköld förrostades jemväl

I lokkende, I fordum kiære Stemmer!
Hvad skulde jeg, et Nordens Barn, i Syden?
Jeg er for bleg for Sydens Rosenblommer,
For farveløst mit Sind for Sydens Gløð,
Den hede Soel kun vilde brænde det,
Og længselsfuldt mit Øie skulde see
Mod Nordens Stierne, hvilken stadig staaer,
En himmelsk Skildvagt, over Fædres Grave.
Min ædle Frithiof ei skal flygte fra
Det kiære Land, han fødtes at forsvare,
Skal ikke kaste bort sit Rygte for
En Sag saa ringe som en Piges Elskov.
Et Liv, hvor Solen spinder Aar for Aar
Den ene Dag bestandig som den anden,
Et skiønt, men evigt Altid-Eens, det er
For Qvinden ene, men for Mandens Siæl,
Især for din, blev Livets Ro til Byrde.
Du trives bedst, naar Stormen tumler sig
Paa skumfuld Ganger over Havets Dybder,
Og naar du paa din Planke kæmpe kan
Paa Liv og Død med Faren om din Ære.
Den skiønne Ørk, du maler for mig, blev
En Grav for Heltedaad, end ikke fød,
Og med dit Skiold henrustede tillige

ditt fria sinne. Så skall det ej vara!
Ej jag skall stjäla bort min Frithiofs namn
ur skaldens sånger, icke jag skall släcka
min hjeltes ära i dess morgonrodnad.
Var vis, min Frithiof, låt oss vika för
de höga Nornor; låt oss rädda ur
vårt ödes skeppsbrott dock ännu vår ära!
vår lefnads lycka kan ej räddas mer: —
Vi måste skiljas.

FRITHIOF.

Hvarför måste vi?
För det en sömnlös natt förstämt ditt sinne?

INGEBORG.

För det mitt värde räddas bör och ditt.

FRITHIOF.

På mannens kärlek hvilar qvinnans värde.

INGEBORG.

Ej länge älskar han den, han ej aktar.

FRITHIOF.

Med lösa nycker vinns hans aktning ej.

INGEBORG.

En ädel nyck är känslan af det rätta.

FRITHIOF.

Vår kärlek stridde ej mot den i går.

Dit frie Sind. Saa skal det ikke være!
Ei vil jeg stiæle bort min Frithiofs Navn
Af Skialdens Sang, og ikke vil jeg slukke
Min Kæmpes Hæder i dens Morgenrøde.
Vær viis, min Frithiof, lad os vige for
De høie Norner, lad os redde fra
Vor Lykkes Skibbrud dog endnu vor Ære;
Thi Lykken selv kan ikke reddes meer.
Vi skilles maae.

FRITHIOF.

Og hvorfor maae vi skilles?
Fordi en søvnløs Nat forstemte dig?

INGEBORG.

Fordi min Ære reddes bør og din.

FRITHIOF.

Paa Mandens Elskov hviler Qvindens Ære.

INGEBORG.

Den, han ei agter, elsker han ei længer.

FRITHIOF.

Med løse Griller vindes ei hans Agt.

INGEBORG.

At handle ret, det er en ædel Grille.

FRITHIOF.

Vor Kiærlighed ei stred mod den igaar.

INGEBORG.

I dag ej heller, men vår flykt dess mera.

FRITHIOF.

Nödvändigheten bjuter henne, kom!

INGEBORG.

Hvad som är rätt och ädelt, är nödvändigt.

FRITHIOF.

Högt rider solen, tiden går förbi.

INGEBORG.

Ve mig, han *är* förbi, förbi för alltid!

FRITHIOF.

Besinna dig, är det ditt sista ord?

INGEBORG.

Jag har besinnat allt, det är mitt sista.

FRITHIOF.

Välan, farväl, farväl, kung Helges syster!

INGEBORG.

O Frithiof, Frithiof, skola *så* vi skiljas?
Har du ej någon vänlig blick att ge
åt barndomsvännen, ingen hand att räcka
åt den olyckliga, du älskat förr?
Tror du, jag står på rosor här och visar
min lefnads lycka leende ifrån mig,
och sliter utan smärta ur mitt bröst

INGEBORG.

I Dag ei heller, men vor Flugt desmere.

FRITHIOF.

Nødvendigheden byder Flugten, kom!

INGEBORG.

Det, som er ret og ædelt, er nødvendigt.

FRITHIOF.

Høit rinder Solen, Tiden gaaer forbi.

INGEBORG.

Vee mig, den er forbi, forbi for stedse.

FRITHIOF.

Betænk dig vel, er det dit sidste Ord?

INGEBORG.

Jeg har betænkt mig vel! det er mit sidste.

FRITHIOF.

Velan, farvel, farvel, Kong Helges Søster!

INGEBORG.

O Frithiof, Frithiof skal vi skilles *saa?*
Har du ei noget venligt Blik at give
Barndomsveninden, ingen Haand at række
Ulykkens Datter, som du elskte før?
Troer du jeg staaer paa Roser her og viser
Med Latter Livets Held for stedse bort,
Og river uden Smerte af mit Bryst

ett hopp, som växt tillhopa med mitt väsen?
Var icke du mitt hjertas morgondröm?
Hvar glädje, som jag kände, hette Frithiof,
och allt, hvad lifvet stort och ädelt har,
tog dina anletsdrag inför mitt öga.
Fördunkla ej den bilden för mig, möt
med hårdhet ej den svaga, när hon offrar
hvad henne kärast var på jordens rund.
hvad henne kärast blir i Valhalls salar!
Det offret, Frithiof, är nog tungt ändå;
ett ord till tröst det kunde väl förtjena.
Jag vet, du älskar mig, har vetat det,
allt se'n mitt väsen började att dagas,
och säkert följer dig din Ingborgs minne
i många år ännu, hvarthelst du far.
Men vapenklangen döfvar sorgen dock ,
hon blåser bort uppå de vilda vågor,
och törs ej sätta sig på kämpens bänk
vid dryckeshornet firande sin seger.
Blott då och då, när uti nattens frid
du mönstrar än en gång förflutna dagar,
då skymtar fram bland dem en bleknad bild:
du känner honom väl, han helsar dig
från kära trakter; det är bilden af

Et Haab, som voxte sammen med mit Væsen?
Var Frithiof ei mit Hiertes Morgendrøm?
Hver Glæde, som jeg kiendte, Frithiof hed,
Og alt hvad Verden stort og ædelt eier
Stod for mit Blik med Frithiofs Ansigtstræk.
Formørk ei dette Billed for mig, mød
Med Haardhed ei den Svage, naar hun offrer
Hvad hende kiærest var paa Jordens Kreds,
Hvad hende kiærest blir i Valhals Sale.
Det Offer, Frithiof, tungt nok er endda;
Et Trøstens Ord det kunde vel fortiene.
Jeg veed du elsker mig, jeg har det vidst,
Alt fra den Tid det i min Siæl blev Dag,
Og dig vil Mindet om din Ingeborg
I mange Aar vist følge, hvor du færdes.
Men Vaabenbraget døver Sorgen dog,
Den blæses bort af Storm paa vilde Vove,
Og tør ei sætte sig paa Kæmpens Bænk
Ved Drikkehornet feirende sin Seier.
Kun af og til, naar taus i Nattens Fred
Du mønstrer atter de bortfarne Dage,
Da skimter frem blandt dem et blegnet Billed,
Som vel du kiender, og som hilser dig
Fra kiære Steder, og det Billed ligner

den bleka jungfrun uti Balders hage.
Du må ej visa honom bort, fastän
han blickar sorgligt, du må hviska honom
ett vänligt ord i örat: nattens vindar
på trogna vingar föra det till mig,
en tröst likväl, jag har ej någon annan! —
För mig är intet, som förströr min saknad;
i allt, som omger mig, har hon en målsman.
De höga tempelhvalfven tala blott
om dig, och Gudens bild, som skulle hota,
tar dina anletsdrag, när månen skiner.
Ser jag åt sjön, der sam din köl och skar
i skum sin väg till längterskan på stranden.
Ser jag åt lunden, der står mången stam
med Ingborgs runor ritade i barken.
Nu växer barken ut, mitt namn förgås,
och det betyder döden, säger sagan.
Jag frågar Dagen, hvar han såg dig sist,
jag frågar Natten, men de tiga still,
och hafvet sjelf, som bär dig, svarar på
min fråga endast med en suck mot stranden.
Med aftonrodnan skall jag skicka dig
en helsning, när hon släcks i dina vågor,
och himlens långskepp, molnen, skola ta

Den blege Jomfru hist i Baldershage.
Ei maa du vise dette Billed bort,
Skiøndt sørgeligt det er: Et venligt Ord
I Øret maa du hviske det: og trofast
Vil Nattens Vinde bringe mig det hiem,
En Trøst dog, og jeg har ei nogen anden! —
For mig er intet, som mit Savn kan lindre,
Men Alt omkring mig kun dets Talsmand er.
De høie Tempelbuer tale kun
Om dig, og Gudens Billed (skiøndt det truer)
Dit Aasyn dog, naar Maanen skinner, faaer.
Seer jeg til Søen, det var der din Kiøl
Skiar Veien til den Ventende paa Stranden.
Seer jeg til Lunden, der staaer mangen Stamme
Med mine Runer, som du skiar i Barken.
Nu voxer Barken, Navnet slettes ud,
Og det betyder Døden, siger Sagnet.
Jeg spørger Dagen, hvor den saae dig sidst,
Jeg spørger Natten, begge tie stille,
Og Havet selv, som bærer dig, besvarer
Mit Spørgsmaal ikkun med et Suk mod Stranden.
Med Aftenrøden vil jeg sende dig
En Hilsen, naar den slukkes i din Bølge.
Men Himlens Langskib, Skyen, tage skal.

om bord en klagan från den öfvergifna,
Så skall jag sitta i min jungfrubur,
en svartklädd enka efter lifvets glädje,
och sömma brutna liljor uti duken,
tills en gång Våren väft sin duk, och sömmar
den full med bättre liljor på min graf.
Men tar jag harpan för att sjunga ut
oändlig smärta uti djupa toner,
då brister jag i gråt, som nu — —

FRITHIOF.

Du segrar, Beles dotter, gråt ej mera!
Förlåt min vrede; det var blott min sorg,
som för ett ögonblick tog vredens drägt;
den drägten kan hon icke bära länge.
Du är min goda Norna, Ingeborg!
hvad ädelt är, lär bäst ett ädelt sinne.
Nödvändighetens vishet kan ej ha
en bättre förespråkerska än dig,
du sköna Vala med de rosenläppar!
Ja, jag vill vika för nödvändigheten,
vill skiljas från dig, men ej från mitt hopp;
jag tar det med mig öfver vestervågor,
jag tar det med mig intill grafvens port.
Med nästa vårdag är jag här igen;

En Klage med ombord fra den Forladte.
Saa skal jeg sidde i mit Jomfrubuur,
En sortklædt Enke efter Livets Glæde,
Og brudte Lilier sømme ind i Dugen,
Til Vaaren vævet faaer *sin* Dug, og sømmet
Den fuld med bedre Lilier paa min Grav.
Men naar jeg tager Harpen, at udsiunge
Min aldrig endte Smertes dybe Toner,
Da brister jeg i Graad, som nu — —

FRITHIOF.

Du seirer, Beles Datter! græd ei meer!
Tilgiv min Vrede, det var kun min Sorg,
Som for et Øieblik tog Vredens Dragt,
Men denne Dragt den ei kan bære længe.
Du er min gode Norne, Ingeborg!
Hvad ædelt er, bedst lærer ædelt Sind.
Nødvendighedens Viisdom ei kan have
En bedre Talsmandinde, end i dig,
Du skiønne Vala med din Rosenmund!
Ja, jeg vil vige for Nødvendigheden,
Vil skilles fra dig, men ei fra mit Haab;
Jeg ta'er det med mig over Vestresaltet,
Jeg ta'er det med mig indtil Dødens Port.
Med næste Vaardag er jeg her igien;

kung Helge, hoppas jag, skall se mig åter.
Då har jag löst mitt löfte, fyllt hans fordran,
försont jemväl det brott, man diktat på mig;
och då begär jag, nej, jag fordrar dig,
på öppet Ting emellan blanka vapen,
ej utaf Helge, men af Nordens folk;
det är din giftoman, du kungadotter!
jag har ett ord att säga den som vägrar.
Farväl till dess, var trogen, glöm mig ej,
och tag, till minne af vår barndomskärlek,
min armring här, ett skönt Vaulunderverk,
med himlens under ritade i guldet:
det bästa undret är ett troget hjerta.
Hur skönt han passar till din hvita arm,
en lysmask, lindad kring en liljestängel!
Farväl, min brud, min älskade, farväl,
om några måna'r är det annorlunda!

(går.)

INGEBORG.

Hur glad, hur trotsig, hur förhoppningsfull!
Han sätter spetsen af sitt goda svärd
på Nornans bröst, og säger: du skall vika!
Du arma Frithiof, Nornan viker ej,
hon går sin gång och ler åt Angurvadel.

Kong Helge, haaber jeg, skal see mig atter.
Mit Løfte bli'er da løst, hans Fordring opfyldt,
Og Brøden, man paadigted' mig, udsonet,
Og da begierer, nei, jeg fordrer dig
Paa Thinget aabent, mellem blanke Vaaben,
Og ei af Helge, men af Nordens Folk,
Det er din Værge, Nordens Kongedatter!
Med den, som vægrer sig, et Ord jeg taler.
Til da, Farvel! vær trofast, glem mig ei.
Til Minde om vor Barndomskiærlighed
Min Armring tag, et skiønt Vaulunderværk
Med Himlens Under ridset udi Guldet:
Det bedste Under er et trofast Hierte.
Hvor skiønt den passer til din hviden Arm,
En Lysorm, vunden om en Liliestengel!
Farvel, min Bruud, min Elskede, Farvel,
Om nogle Maaner er det anderledes!

(gaaer.)

INGEBORG.

Hvor glad, hvor trodsig og hvor tillidsfuld!
Han sætter Spidsen af sit gode Sværd
Paa Nornens Bryst, og siger: du skal vige!
Du arme Frithiof, Nornen viger ei,
Hun gaaer sin Gang og leer ad Angurvadil.

Hur litet känner du min mörka broder!
Ditt öppna hjeltesinne fattar ej
det dystra djupet utaf hans, och hatet,
som glöder i hans afundsjuka barm.
Sin systers hand ger han dig aldrig; förr
han ger sin krona, ger sitt lif till spillo,
och offrar mig åt gamle Oden, eller
åt gamle Ring, som nu han kämpar mot. —
Hvarthelst jag ser, finns intet hopp för mig;
dock är jag glad, det lefver i ditt hjerta.
Jag vill behålla för mig sjelf min smärta,
men alla goda Gudar följe dig!
Här på din armring dock sig räkna låter
hvar särskilt månad af en långsam sorg:
två, fyra, sex, — då kan du vara åter,
men finner icke mer din Ingeborg.

Hvor lidet kiender du min mørke Broder!
Dit aabne Heltesind vil ikke fatte
Det mørke Dyb i hans, saa lidt som Hadet,
Der gløder i hans avindsyge Barm.
Sin Søsters Haand han aldrig giver dig;
Sin Krone før, sit Liv paa Spil han sætter,
Og offrer mig til gamle Odin, eller
Til gamle Ring, mod hvem han kæmper nu. —
Hvorhen jeg seer, ei findes Haab for mig,
Dog er jeg glad, det lever i dit Hierte.
Jeg vil beholde for mig selv min Smerte.
Men alle gode Guder følge dig!
Her paa din Armring kan jeg dog beregne
Hver-enkelt Maaned af en langsom Sorg;
To, fire, sex, — du gienseer Nordens Egne.
Men finder ikke meer din Ingeborg.

IX.

Ingeborgs klagan.

Nu är det höst,
stormande häfver sig hafvets bröst.
Ack, men hur gerna jag sute
ändå derute!

Länge jag såg
seglet i vester, det flög på sin våg.
Ack! det är lyckligt, får följa
Frithiof på bölja.

Bölja, du blå,
sväll ej så högt! det går fort nog ändå.
Lysen, J stjernor, och sägen
seglaren vägen!

När det blir vår,
kommer han hem; men den älskade går
ej till hans möte i salen,
icke i dalen;

IX.

Ingeborgs Klage.

Nu er det Høst,
Stormende hæver sig Havets Bryst.
End sad derude jeg gierne,
Saae mod det Fierne.

Længe jeg saae
Seilet i Vester; det svandt i det Blaae.
Held det! paa skummende Bølger
Frithiof det følger.

Bølge, du blaae,
Svulm ei saa høit, kan ei sagte du gaae?
Lyser, I Stierner, ham over
Svulmende Vover!

Naar det blir Vaar,
Kommer han hiem; men den Elskede gaaer
Ei ham at møde til Salen,
Ikke til Dalen;

ligger i mull
bleknad och kall för sin kärleks skull;
eller hon klagar och blöder,
offrad af bröder. —

Falk, som han glömt,
du skall bli min; jag vill älska dig ömt.
Sjelf vill jag mata för ägarn
vingade jägarn.

Här på hans hand
virkar jag in dig i dukens rand:
vingar af silfver och rika
guldklor tillika.

Falkvingar tog
Freja en gång och kring rymderna drog,
sökte i norr och i söder
älskade Öder *).

Länte du ock
vingarna ut, de ej bure mig dock.
Döden allena mig bringar
Gudarnas vingar.

*) Frejas gemål.

Ligger i Muld
Blegned og kold for hun var ham saa huld,
Eller maa bløde, maa klage,
Alting forsage. —

Falk, han forlod,
Kom du til mig, jeg skal vorde dig god.
Made dig, række dig Bæger,
Vingede Jæger!

Frithiof jeg her
Virker i Dug; paa hans Haand jeg dig der
Sætter med Sølvvinger, rige
Guldklø'r tillige.

Falkeham tog
Freia engang og i Rummet uddrog;
Rundt om fløi Ødurs Veninde,
Vennen at finde*).

Laante du og
Vingerne ud, ei de bare mig dog.
Døden allene mig bringer
Gudernes Vinger.

*) Ødur, Freias Mand.

Jägare skön,
sitt på min skuldra och blicka åt sjön!
Ack! hur vi längte och blicke,
kommer han icke.

När jag är död,
kommer han säkert; minns då hvad jag bjöd:
helsa och helsa du åter
Frithiof, som gråter!

Jæger saa brav,
Sid mig paa Skuldren, og see over Hav.
Ach, vore skarpeste Blikke
Naae ham dog ikke!

Naar jeg er død,
Kommer han sikkert, da husk hvad jeg bød,
Husk, at min Hilsen du qvæder
Frithiof, som græder.

X.

Frithiof på hafvet.

Men på stranden stod
kung Helge och qvad
med förbittradt mod,
och till trollen han bad.

Se, då mörknar himlabågen,
dundret går kring öde rum.
och i djupet kokar vågen,
och dess yta höljs med skum.
Blixtrarna i molnen draga
här och der en blodig rand;
alla hafvets fåglar jaga
skrikande emot sin strand. —

„Hårdt blir vädret, bröder!
Stormens vingar hör jag
flaxande i fjerran,
men vi blekna ej.

X.

Frithiof paa Havet.

Men paa Stranden stod
Kong Helge, som qvad
Med forbittret Mod
Og til Trolden han bad.

See, da mørknes Himlens Bue,
Tordnen gaaer om øde Rum,
Dybet koger, Farer true,
Bølgen hyller sig i Skum.
Lynets Glimt i Skyen drage
Hist og her en blodig Rand,
Alle Havets Fugle jage
Skrigende mod vante Strand. —

„Haardt blir Veiret, Brødre!
Stormens Vinger høres
Flagre fra det Fierne,
Men vi blegner ei.

Sitt du lugn i lunden,
tänk på mig och längta,
skön i dina tårar,
sköna Ingeborg!“

Mot Ellidas stam
drog ett trollpar till fejd.
Det var vindkall Ham,
det var snöig Hejd.

Och då lösas stormens vingar
och den vilde doppar dem
än i djupet, än han svingar
hvirflande mot Gudars hem.
Alla fasans makter skrida,
ridande på vågens topp,
ur den skummiga, den vida,
bottenlösa grafven opp.

„Skönare var färden
uti månens skimmer
öfver·spegelvågor
hän mot Balders lund.

Sid du luunt i Lunden,
Tænk paa mig og længes,
Skiøn i dine Taarer,
Skiønne Ingeborg!"

Mod Ellida gram
Stred et Troldepar.
Det var vindkold Ham,
Sneefuld Heid det var.

Og da løses Stormens Vinger,
Og den Vilde dypper dem
Snart i Dybet, snart sig svinger
Hvirvlende mod Guders Hiem.
Alle Skrækkens Magter raade,
Ridende paa Bølgens Top
Fra den skummende, den vaade,
Dybe Grav til Dagen op.

„Skiønnere var Farten
Udi Maaneskinnet
Over speilblank Vove
Hen mod Balders Lund.

Varmare än här är,
var vid Ingborgs hjerta,
hvitare än hafsskum
svällde hennes barm.“ —

Nu Solundar-ö
står ur våg, som går hvit;
der är stillare sjö,
der är hamn, styr dit!

Men förvågen viking rädes
ej så lätt på trofast ek,
står vid styret sjelf, och glädes
åt de vilda vindars lek.
Hårdare han seglen fäster,
skarpare han vågen skär.
Rakt i vester, rakt i vester
skall det gå, hvart böljan bär.

„Lyster mig att kämpa
än en stund mot stormen.
Storm och Nordbo trifvas
väl ihop på sjön.

Mere varmt der var ved,
Ingeborg, dit Hierte,
Mere hvid end Havskum
Svulmede din Barm."

Nu Solundar-Øe
Steeg af Bølgen hvid,
Der er stillere Sø,
Der er Havn; styr did!

Men forvoven Viking ræddes
Ei saa let paa trofast Eeg,
Staaer ved Roret selv og glædes
Ved de vilde Vindes Leeg.
Skarpere han Voven skiærer,
Stærkere blir Seilet fæst'.
Det skal gaae hvor Bølgen bærer
Stændig ret i Vest, i Vest.

„Lyster mig at kæmpe
End en Stund mod Stormen;
Storm og Nordbo trives
Sammen vel til Søes.

Ingborg skulle blygas,
om dess hafsörn flöge
rädd, med slappa vingar,
för en il i land.“

Men nu växer våg,
nu fördjupas göl,
och det hviner i tåg
och det knakar i köl.

Dock, hur vågorna må strida,
tumlande nu med, nu mot,
gudatimrade Ellida
trotsar ännu deras hot.
Som et stjernskott uti qvällen,
skjuter hon sin fart i fröjd,
hoppar, som en bock på fjällen.
öfver afgrund, öfver höjd.

„Bättre var att kyssa
Brud i Balders hage.
än stå här och smaka
saltskum, som yr opp.

Ingeborg vil blues,
Flyver hendes Havørn
Ræd, blot for en Byge
Vingeslap i Land."

Stiger Stormens Brøl,
Dybere gaaer dens Ploug,
Og det knager i Kiøl,
Og det hviner i Toug.

Dog lad Bølgerne kun stride,
Tumlende med svarlig Magt,
Gudebygte Drages Side
Trodser dem end med Foragt,
Som et Stierneskud, med Vælde
Styrter den af Bølgen op,
Springer, som en Buk paa Fielde,
Over Afgrund, over Top.

„Bedre var at kysse
Brud i Balders Lunde,
End staae her og smage
Saltskum, hvirvlet op.

Bättre var att famna
kungadottrens midja,
än stå här och gripa
roderstången om.“

Men oändlig köld
snöar skyn utur,
och på däck och på sköld
smattrar hagelskur.

Och emellan skeppets stammar
kan du icke se för natt;
der är mörkt, som i den kammar,
der den döde blifver satt.
Oförsonlig våg, förtrollad,
vill dra seglaren i qvaf;
hvitgrå, som med aska sållad,
gapar en oändlig graf.

„Bläa bolstrar bäddar
Ran*) i djupet åt oss;
men mig bida dina
bolstrar, Ingeborg!

*) Ran eller Rana, sjögudinna.

Bedre var at favne
Kongedatters Midie,
End staa her og gribe
Roret haardt i Haand.“

Men bidende kold
Fyger Sneen med Fart,
Og paa Dæk og paa Skiold
Pidsker Haglen svart.

Og paa bølgetumlet Snekke
Lægger sig saa sort en Nat
Som imellem Kamrets Vægge,
Hvor den Døde bliver sat.
Uforsonlig Vove, tryllet,
Seileren vil drage ned,
Hvidgraa, som i Aske hyllet,
Gaber Graven bundløs, bred.

„Ran*) i Dybet for os
Breder Bolstre blaae;
Ingeborg, men dine
Bolstre bie mig.

*) Ran eller Rana, Havets Gudinde.

Goda drängar lyfta
årorna Ellidas;
Gudar byggde kölen,
bär oss än en stund.“

Öfver styrbord gick
nu en sjö med fart;
i ett ögonblick
spolas däcket klart.

Då från armen Frithiof drager
lödig guldring, tre mark tung,
blank som sol i morgondager,
var en skänk af Bele kung.
Hugger så i stycken ringen,
konstfullt utaf dvergar gjord,
delar dem och glömmer ingen
utaf sina män om bord.

„Guld är godt att hafva
uppå giljarfärden;
tomhändt träde ingen
ner till sjöblå Ran.

Dierve Drenge trække
Aarer paa vor Drage,
Guder bygde Kiølen,
Bær os end en Stund."

Over Styrbord gik
Nu en Sø med Fart,
I et Øieblik
Spules Dækket klart.

Men af Armen Frithiof drager
Lødig Guldring, tre Mark vog,
Kostbar Skienk, som Helten fager
Af Kong Beles Haand modtog;
Hugger saa i Stykker Ringen,
Dverges Arbeid høit mod Nord,
Deler den, og glemmer ingen,
Mellem sine Mænd ombord.

„Guld er godt at have
Naar du gaaer at beile,
Ei tomhændet træde
Du til søblaa Ran.

Kall är hon att kyssa,
flyktig till att famna;
men vi fästa hafsbrud
med det brända guld.“

Med förnyadt hot
faller stormen på,
och då brister skot,
och då springer rå.

Och mot skeppet, halft begrafvet,
vågorna till äntring gå.
Hur man också öser, hafvet
öser man ej ut ändå.
Frithiof sjelf kan ej sig dölja,
att han döden har om bord.
Högre dock än storm och bölja
ryter än hans herrskarord.

„Björn, kom hit till roder,
grip det starkt med björnram!
sådant väder sända
Valhalls makter ej.

Kold er hun at kysse,
Flygtig at omfavne;
Men vi fæste Hav-Brud
Med ildfaste Guld.“

Stormen ei blir mat,
Ta'er fornyet paa,
Briste Skiøder brat,
Springer stærken Raa.

Og mod Skibet, halv begravet,
Voverne til Entring gaae.
Øser man end diervt, mod Havet
Ingen Øsen kan forslaae.
Frithiof selv kan ei sig dølge
Han jo Døden har ombord,
Men høit over Storm og Bølge
Lyder dog hans Hersker-Ord:

„Biørn, kom hid til Roret,
Biørnelab det gribe;
Sligt et Veir os sende
Valhals Magter ei.

Trolldom är å färde;
Helge niding qvad den
säkert öfver vågen;
jag vill upp och se."

Som en mård han flög
uti masten opp,
och der satt han hög
och såg ned från topp.

Se, då simmar för Ellida
hafshval, lik en lossnad ö,
och två leda hafstroll rida
på hans rygg i skummig sjö.
Hejd, med pelsen snögad neder,
skepna'n lik den hvita björn;
Ham, med vingar, dem han breder
hviftande, som stormens örn.

„Nu, Ellida, gäller
visa, om du gömmer
hjeltemod i jernfast,
bugtig barm af ek.

Trolddom er paa Færde;
Helge, Niding, qvad den
Sikkert over Voven,
Jeg vil op at see."

Som en Maar han fløi
Flux i Masten op,
Og der sad han høi
Og saae ned fra Top.

Sees en Hval da for Ellide
Svømme som en løsnet Øe,
Og to lede Trolde ride
Paa dens Ryg i skumfuld Sø.
Heid, som Pelsen sneefuld breder,
Lignende den hvide Biørn,
Ham, med Vinger, som han spreder
Viftende, som Stormens Ørn.

„Nu, Ellid', det gielder,
Viis nu, om du giemmer
Heltemod i jernhaard
Bugtet Barm af Eeg.

Lyssna till min stämma:
är du Gudars dotter,
upp, med kopparkölen
stånga trollad hval!“ —

Och Ellida hör
på sin herres röst;
med ett språng hon kör
emot hvalens bröst.

Och en blodig stråle ryker
utur såret upp mot sky;
genomborradt vilddjur dyker
vrålande till djupets dy.
På en gång två lansar springa,
slungade af hjeltearm,
midt i luden isbjörns bringa,
midt i becksvart stormörns barm.

„Braf, Ellida, träffadt!
Ej så hastigt, tror jag,
dyker Helges drakskepp
opp ur blodig dy.

Lyt og lyd min Stemme:
Er du Gudens Dotter,
Op! med Kobberstævnen
Stævn mod Trolddomshval!"

Og Ellida lød
Let sin Herskers Røst,
Med et Spring sig skiød
Imod Hvalens Bryst.

Høit en blodig Straale stiger
Frem af Saaret samme Stund,
Giennemboret Udyr viger
Brølende til Dybets Grund.
Tvende Landser hurtig springe,
Svungne af en Heltearm,
Midt i lodden Iisbiørns Bringe,
Midt i begsort Storm-Ørns Barm.

„Brav, Ellide, truffet!
Ei saa hastig troer jeg,
Dukker Helges Troldskib
Op af blodig Grund.

Hejd och Ham ej heller
hålla sjön nu längre;
bittert är att bita
i det blåa stål."

Och nu stormen flyr
på en gång från sjön;
blott en svallvåg styr
mot den nära ön.

Och på en gång solen träder
som en konung i sin sal,
återlifvar allt och gläder
skepp och bölja, berg och dal.
Hennes sista strålar kröna
klippans topp och dunkel lund;
alla känna nu de gröna
stränderna af Efjesund*).

„Stego Ingborgs böner,
bleka mör, mot Valhall,
böjde liljehvita
knän på Gudars guld.

*) På Orkadiska Öarne.

Heid og Ham ei heller
Længer Søen holde,
Bittert er at bide
I det mørkblaae Staal."

Ende Stormen faaer,
Hærjer ei paa Sø,
Ikkun Dynning gaaer
Mod den nære Øe.

Og af Sky nu Solen træder
Som en Konning i sin Sal,
Alt opliver den, og glæder
Skib og Bølge, Bierg og Dal.
Og de sidste Straaler skiønne
Krone Field og dunkle Lund,
Alle kiende snart de grønne
Kyster nu ved Efie-Sund*).

„Steeg den Elsktes Bønner,
Blege Møer, mod Valhal,
Bøied' liliehvide
Knæe paa Guders Guld.

*) Ved de orcadiske Øer.

Tår i ljusblå ögon,
suck ur svandunsbarmar
rörde Åsars hjertan,
låt oss tacka dem!" —

Men Ellidas stam,
utaf hvalen stött,
går i marvad fram,
är af färden trött.

Tröttare ändå af färden
äro alla Frithiofs män,
knappast, stödda emot svärden,
hålla de sig uppe än.
Björn på väldig skuldra drager
fyra utaf dem i land;
Frithiof ensam åtta tager,
sätter dem kring brasans brand.

„Blygens ej, J bleke!
våg är väldig viking,
det är hårdt att kämpa
emot hafvets mör.

Lysblaae Blik i Taarer,
Suk fra Svanebarme
Guders Hierte rørte,
Lad os takke dem!“

Men Ellidas Stavn
Gaaer i Sø ei let,
End af Troldes Favn
Og af Farten træt.

Mere træt dog er, skiøndt hærdet,
Hver af Frithiofs kiække Mænd,
Neppe, støttede paa Sværdet,
Holde de sig opreist end,
Biørn paa vældig Skulder drager
Tvende Par til tørre Strand,
Ene Frithiof otte tager;
Hurtig tændt er Baal paa Land.

„Blues ei, I Blege,
Voven vældig Viking
Er, og haard er Kampen
Imod Havets Møer.

Se! der kommer mjödhorn,
vandrande på guldfot,
värmer frusna lemmar;
skål för Ingeborg!“

See, der kommer Miødhorn
Vandrende paa Guldfod,
Varmer frosne Lemmer,
Skaal for Ingeborg!"

XI.

Frithiof hos Angantyr.

Nu är att säga, huru
Jarl Angantyr satt än
uti sin sal af furu
och drack med sina män.
Han var så glad i hägen,
såg ut åt blånad ban,
der solen sjönk i vågen
allt som en gyllne svan.

Vid fönstret gamle Halvar
stod utanför på vakt.
Han vaktade med allvar,
gaf ock på mjödet akt.
En sed den gamle hade:
han jemt i botten drack,
och intet ord han sade,
blott hornet in han stack.

XI.

Frithiof hos Angantyr.

Nu siges maa, hvorlunde
Jarl Angantyr sad end
I Hal ved Aftenstunde,
Og drak med sine Mænd.
Paa Havets blanke Bane
Heel glad i Hu han saae; —
Ret som en gylden Svane
Sank Solen i det Blaae.

Ved Vindvet gamle Halvor
Stod udenfor paa Vagt.
Han vogtede med Alvor,
Gav og paa Miøden Agt.
Saa vel den Gubben smagte,
Han steds til Bunden drak,
Og intet Ord han sagde,
Blot Hornet ind han stak.

Nu slängde han det vida
i salen in, och qvad:
„Skepp ser jag böljan rida,
den färden är ej glad.
Män ser jag döden nära;
nu lägga de i land,
och tvenne jättar bära
de bleknade på strand.“ —

Utöfver böljans spegel
från salen jarl såg ned.
„Det är Ellidas segel
och Frithiof, tror jag, med.
På gången och på pannan
känns Thorstens son igen.
Så blickar ingen annan
i Nordens land som den.“

Från dryckesbord helt modig
sprang Atle viking då,
svartskäggig Berserk, blodig
och grym att se uppå.
„Nu,“ skrek han, „vill jag pröfva
hvad ryktet ment dermed,

Nu ind i Hallen høie
Han vidt det slængte, qvad:
„Skib seer jeg Bølgen pløie,
Men Farten er ei glad.
Mænd sees snart Dødsens være,
Nu lægge de til Land,
Og tvende Jetter bære
De Blegnede paa Strand."

Nu Jarlen Øiet vender
Hen til det samme Sted:
„Ellida jeg gienkiender
Og Frithiof, tror jeg, med.
Paa Gangen og paa Panden
Man kiender Thorsteins Æt.
I Nord har ingen anden
Et Blik, saa stolt som det.

Nu Atle Viking modig
Saaes op fra Bordet staae,
Sortskiægget Bersærk, blodig
Og grum at skue paa.
„Nu, skreg han, vil jeg prøve
Hvad Rygtet mener ved

att Frithiof svärd kan döfva,
och aldrig ber om fred."

Och upp med honom sprungo
hans bistra kämpar tolf,
på förhand luften stungo,
och svängde svärd och kolf.
De stormade mot stranden,
der tröttadt drakskepp stod,
och Frithiof satt å sanden
och talte kraft och mod.

„Lätt kunde jag dig fälla,"
skrek Atle med stort gny,
„vill i ditt val dock ställa,
att kämpa eller fly.
Men blott om fred du beder,
fastän en kämpe hård,
jag som en vän dig leder
allt upp till jarlens gård."

„Väl är jag trött af färden,"
genmälte Frithiof vred,
„dock må vi pröfva svärden
förr än jag tigger fred."

At Frithiof Sværd kan døve,
Og aldrig bad om Fred.“

Op med det samme sprunge
Hans bistre Kæmper Tolv,
De tappert Luften stiunge,
Og svinged' Sværd og Kolv.
De stormede til Vandet,
Hvor trætte Drage stod,
Og Frithiof sad paa Sandet
Og talde Kraft og Mod.

„Let kunde jeg dig fælde,
Skreg Atle nu med Gny,
Dit Valg dog maa det gielde:
Om du vil slaaes, om flye.
Naar blot om Fred du beder,
Endskiøndt en Kæmpe haard,
Jeg som en Ven dig leder
Alt op til Jarlens Gaard.“

„Vel er jeg trættet efter
Den Fart, qvad Frithiof vred,
Dog maa vi prøve Kræfter
Før end jeg tigger Fred.“

Då såg man stålen ljunga
i solbrun kämpehand;
på Angurvadels tunga
hvar runa stod i brand.

Nu skiftas svärdshugg dryga
och dråpslag hagla nu,
och begges sköldar flyga
på samma gång i tu.
De kämpar utan tadel
stå dock i kretsen fast.
Men skarpt bet Angurvadel
och Atles klinga brast.

„Mot svärdlös man jag svänger,"
sad' Frithiof, „ej mitt svärd;
men lyster det dig länger,
vi pröfva annan färd."
Likt vågor då om hösten
de begge storma an,
och stålbeklädda brösten
slå tätt emot hvarann.

De brottades som björnar
uppå sitt fjäll af snö,

Da hørtes Staalet runge,
Ud Sværdet foer paa Stand,
Paa Angurvadils Tunge
Hver Rune stod i Brand.

Nu skiftes Sværdhug tunge,
Og Dødslag hagle nu,
Og begges Skiolde sprunge
Paa engang brat itu.
De Kæmper uden Dadel
Staae dog i Kredsen fast.
Men skarpt beed Angurvadil
Og Atles Klinge brast.

„Paa sværdløs Mand jeg trænger,
Qvad Frithiof, ei med Sværd,
Men lyster det dig længer,
Vi prøver anden Færd."
Slig Færd vel Atle lyster; —
De begge storme paa,
Og staalbeklædte Bryster
Tæt mod hinanden slaae.

De brødes diervt, som Biørne
Paa sneedækt Klippeland,

de spände hop, som örnar
utöfver vredgad sjö.
Rotfästad klippa hölle
väl knappast ut att stå,
och lummig jernek fölle
för mindre tag än så.

Från pannan svetten lackar,
och bröstet häfves kallt,
och buskar, sten och backar
uppsparkas öfver allt.
Med bäfvan slutet bida
stålklädde män å strand;
det brottandet var vida
berömdt i Nordens land.

Till slut dock Frithiof fällde
sin fiende till jord,
han knät mot bröstet ställde
och talte vredens ord:
„Blott jag mitt svärd nu hade,
du svarte Berserksskägg,
jag genom lifvet lade
på dig den hvassa egg.“

De strede hvast, som Ørne
Udover vreden Strand.
Rodfæstet Klippe magted'
Mod sligt vel knap at staae,
Og haarde Steen-Eeg agted'
Langt mindre Tag end saa.

Fra Panden drypper Sveden,
Sig Brystet hæver brat,
Og Jord og Steen forneden
Opstampes mellem Krat.
Med Skræk betragte Striden
Staalklædte Mænd paa Strand;
Den Brydekamp blev viden
Berømt i Nordens Land.

Dog Frithiof arrig Jette
Tilsidst slog ned til Jord,
Ham Knæ paa Bryst mon sætte,
Og talde Vredens Ord:
„Var Sværdet mig i Hænde,
Du sorte Bersærkskiæg,
Da skulde jeg dig sende
Til Hiertet skarpen Eg."

„Det skall ej hinder bringa“
sad' Atle, stolt i håg.
„Gå du och tag din klinga,
jag ligger som jag låg.
Den ena som den andra
skall en gång Valhall se:
i dag må jag väl vandra,
i morgon du kanske.“

Ej länge Frithiof dröjde,
den lek han sluta vill,
han Angurvadel höjde;
men Atle låg dock still.
Det rörde hjeltens sinne,
sin vrede då han band,
höll midt i hugget inne
och tog den fallnes hand.

Nu Halvar skrek med ifver
och hof sin hvita staf:
„För Edert slagsmål blifver
här ingen glädje af.
På bord stå silfverfaten
och röka längese'n,

„Det skal ei Hinder bringe,
Skreg Atle, stolt i Hu,
Gaa du og tag din Klinge,
Jeg blir hvor jeg er nu.
Vi alle med hverandre
Engang skal Valhal see:
I Dag maa jeg vel vandre,
Imorgen du maaskee.“

Ei lang Tid Frithiof kræver,
Han Legen ende vil,
Han Angurvadil hæver,
Men Atle laae dog still'.
Da blev han rørt i Sinde,
Paa Vreden lagde Baand,
Holdt midt i Hugget inde,
Og greb den Faldnes Haand.

Nu Halvor skreg med Iver,
Og svang sin hvide Stav:
„For Eders Slagsmaal bliver
Her ingen Nadver af.
Sølvfade staae med Maden
Og ryge længst paa Bord,

för Er skull kallnar maten,
och törsten gör mig men.“

Försonta trädde båda
nu inom salens dörr,
der mycket var att skåda
som Frithiof ej sett förr.
Grofhyflad planka kläder
ej nakna väggar der,
men dyrbart gyllenläder
med blommor och med bär.

Ej midt på golfvet glöder
den muntra brasans sken;
men emot vägg sig stöder
kamin af marmorsten.
Ej rök i sal sig lade,
ej sågs der sotad ås;
glasrutor fönstren hade,
och dörren hade lås.

Der sträcka silfverstakar
ut armarna med ljus;

Kold blir for Jer Skyld Braden,
Hos mig blir Tørsten stor.

Forligt da Parret træder
Flux ind ad Hallens Dør,
Der meget Øiet glæder,
Som Frithiof saae ei før.
Skrubhøvlet Planke klæder
Ei nøgne Vægge der,
Men kostbart Gyldenlæder
Med Blomster og med Bær.

Ei midt paa Gulvet gløder
Den muntre Flammes Skin;
Ved Væggen Øiet møder
Den Marmorsteens-Kamin.
Ei Røgsky der man skuer,
Ei sodet Bielke saaes,
Glas var i Vindvets Buer,
Paa Døren var der Laas.

Fra Sølverstager lude
Med Lys Sølvgrene blaae;

men intet stickbloss sprakar
att lysa kämpens rus.
Helstekt, med späckad bringa,
står hjort på bordets rund,
med guldhof lyft att springa,
och löf i hornens lund.

Bak kämpens stol en tärna
står med sin liljehy,
och blickar, som en stjerna
bakom en stormig sky.
Der flyga lockar bruna,
der stråla ögon blå,
och, som en ros i runa,
så glöda läppar små.

Men hög å silfverstolen
satt jarlen i sin prakt;
hans hjelm var blank som solen,
och pansart guldbelagdt.
Med stjernor öfversållad
var manteln rik och fin,
och purpurbrämen fållad
med fläcklös hermelin.

Ei Fyrrefakler sprude
Naar Kæmper Runs sig faae. —
Heel stegt, med spækket Bringe,
Staaer Hiorten, løfter trygt
Sin Guldhov for at springe;
Med Løv om Takker smykt.

Bag Kæmpens Stoel en Tærne
Staaer med sit Liliekær,
Og tindrer, som en Stierne
Naar stormfuld Sky er nær.
Der mørke Lokker mulme,
Der Øine straale blaae,
Og som en Rose svulme
De røde Læber smaae.

Men høit paa Sølverstolen
Sad Jarlen i sin Pragt,
Hans Hielm var blank som Solen,
Hans Pandser guldbelagt.
Med Stierner oversvømmet
Var Kappen, rig og fiin,
Og Purpurbræmmen sømmet
Med pletløst Hermelin.

Tre steg han gick från bordet,
bjöd handen åt sin gäst,
och vänligt tog till ordet:
„Kom hit och sitt mig näst!
Rätt månget horn jag tömde
med Thorsten Vikingsson;
hans son, den vidtberömde,
ej sitte fjerran från!"

Då sägs han bägarn råga
med vin från Sikelö*);
det gnistrade som låga,
det skummade som sjö:
„Välkommen gäst härinne,
du son utaf min vän!
jag dricker Thorstens minne,
jag sjelf och mina män."

En Skald från Morvens**) kullar
då pröfvar harpans gång.
I Velska toner rullar
hans dystra hjeltesång.

---

*) Sicilien.

**) Norra Skottland.

Tre Skridt han gik fra Bordet,
Bød Haanden til sin Giest
Og venlig tog til Ordet:
„Kom hid og sid mig næst.
Heel manget Horn jeg tømte
Alt med din Fader kiær,
Hans Søn, den vidtberømte,
Maa sidde Jarlen nær."

Da Jarlen hurtig vinked'; —
Og Viin fra Sikelø*)
Som Ild i Bægret blinked'
Og skummed' høit som Sø:
„Velkommen Giest herinde,
Du Søn af fordums Ven!
Jeg drikker Thorsteins Minde,
Jeg selv og mine Mænd."

En Skiald fra Morvens Høie**)
Nu prøver Harpens Gang,
I velske Toner føie
Sig maa den mørke Sang.

*) Sicilien.

**) Nord-Skotland.

Men i Norräna tunga*)
en ann, på fädrens vis,
hörs Thorstens bragder sjunga,
och han tog sångens pris.

Nu mycket jarlen sporde
om fränderna i Nord,
och Frithiof redo gjorde
för allt med vittra ord.
Ej någon kunde klaga
på väld uti hans dom;
han talte lugnt, som Saga
i minnets helgedom.

När han dernäst berättar
hvad han på djupet såg,
om Helges troll och jättar,
besegrade på väg;
då glädas kämpar alla,
då småler Angantyr,
och höga bifall skalla
till hjeltens äfventyr.

---

*) Nordiska språket.

Men flux i nordisk Tunge
En Skiald, paa Fædres Viis,
Mon Thorsteins Daad besiunge,
Og han vandt Sangens Priis.

Nu Jarlen gierne hørte
Om Frænder udi Nord,
Og Frithiof Talen førte
Med mangt snildraadigt Ord.
For alt han giorde Rede,
Som Saga's var hans Dom;
Den rolig, uden Vrede,
Fra Heltens Læber kom.

Dernæst, da han beretter
Hvad han paa Dybet saae,
Om Kamp med Helges Jetter
Og Seiren paa det Blaae,
Da sig hver Kæmpe fryder,
Da smiler Angantyr,
Og høien Bifald lyder
Til dristigt Eventyr.

Men när han talar åter
om älskad Ingeborg,
hur ömt den sköna gråter,
hur ädel i sin sorg;
då suckar mången tärna
med kinderna i brand.
Ack, hur hon tryckte gerna
den trogne älskarns hand!

Sitt ärende framförde
den ungersven till slut,
och jarlen täligt hörde
tilldess han talat ut.
„Skattskyldig var jag icke,
mitt folk är fritt som jag:
kung Beles skål vi dricke,
men lyda ej hans lag.

Hans söner ej jag känner;
men, fordra de en gärd,
väl, som det höfves männer,
de kräfve den med svärd!
Vi möta dem på stranden; —
dock var din far mig kär.“ —

Men da han taler atter
Om elsket Ingeborg,
Om Skiønheds hulde Datter
Høi, ædel i sin Sorg;
Da sukker mangen Tærne
Med Blus paa Kind, saa vaand.
Ach! hvor hun trykte gierne
Saa trofast Beilers Haand!

Sit Ærinde fremførte
Tilsidst den Ungersvend;
Ham Jarlen rolig hørte,
Og mæled stolt igien:
„Skatskyldig var jeg ikke,
Mit Folk er frit som jeg,
Kong Beles Skaal vi drikke,
Hans Lov vi lyder ei.

Ei kiender jeg hans Sønner,
Men vil de have Skat,
De see, hvis det sig lønner,
Med Sværd at faae den fat;
Vort Sværd dem muelig sinker —;
— — Dog Thorstein var mig kiær“ — —

Då vinkar han med handen
sin dotter, som satt när.

Då sprang den blomstervidja
från stol med gyllne karm;
hon var så smal om midja,
hon var så rund om barm.
I gropen uppå kinden
satt Astrild, liten skalk,
lik fjäriln, förd af vinden
allt i en rosenkalk.

Hon sprang till jungfruburen,
och kom tillbaka med
grönvirkad pung, der djuren
gå under höga träd,
och silfvermånen skiner
på sjö, af segel full!
dess lås är af rubiner
och tofsarna af gull.

Hon lade den i handen
uppå sin fader huld:
han fyllde den till randen
med fjerran myntadt guld.

Med Haanden her han vinker
Sin Datter, som sad nær.

Da sprang den Blomstervidie
Fra Stoel med gylden Arm;
Hun var saa smal om Midie,
Hun var saa rund om Barm.
I Smilehul paa Kinden
Sad Astrild, liden Skalk,
En Sommerfugl, af Vinden
Ført til en Rosenkalk.

Hun sprang til Jomfruburet,
Og hurtig hented' der
Grønvirket Pung, hvor Diuret
Gaaer under høie Træ'r,
Og Sølvermaanen skinner
Paa Sø af Skibe fuld;
Dens Laas var af Rubiner,
Dens Qvaste var af Guld.

Sin Fader hun den rækker,
Og han, til øverst Rand,
Med Guldmynt den belægger
Fra fierne fremmed Land.

„Der är min välkomstgåfva,
gör med den hvad du vill;
men nu skall Frithiof lofva
bli här i vintor still.

„Mod gagnar alleständes,
men nu är stormens tid,
och Hejd och Ham, jag rädes,
ha åter qvicknat vid.
Ej alltid gör Ellida
så lyckligt språng som sist,
och många hvalar rida
sin väg, fast en vi mist.“ —

Så skämtades i salen
och dracks till dager ljus;
men gyllne vinpokalen
gaf glädje blott, ej rus.
Fullbräddad skål vardt egnad
åt Angantyr till slut,
och så i god välfägnad
satt Frithiof vintern ut.

„Med denne Velkomstgave
Giør hvad der lyster dig,
Men, vil min Gunst du have,
I Vinter bliv hos mig!

Heel meget gavner Modet,
Men stormfuld er din Vei;
De Trolde Skræk i Blodet
Vel fik, men dræbtes ei.
Ei altid (bør du vide)
Giør Dragen slige Spring,
Og mange Hvaler ride
Paa Bølgen end omkring.“

Saa skiemtedes i Salen,
Man drak til lyse Dag,
Ei Ruus gav Viinpokalen
Men Fryd i Kæmpelag.
Bredfulde Maal omsider
For Jarlen tømtes end;
Hos Jarlen giestfri glider
For Frithiof Vint'ren hen.

XII.

Frithiofs återkomst.

Men våren andas i blånad sky,
och jordens grönska blir åter ny.
Då tackar Frithiof sin värd, och sätter
å nyo ut öfver böljans slätter,
och glädtigt skjuter hans svarta svan
sin silfverfåra på solblank ban;
ty vestanvindar med vårens tunga
som näktergalar i seglen sjunga,
och Ägirs döttrar*), med slöjor blä
kring rodret hoppa och skjuta på.
Det är så skönt när du stäfven vänder
från fjerran segling mot hemmets stränder,
der röken stiger från egen härd,
och minnet vaktar sin barndomsverld,
och friska källan din lekplats lögar;
men fädren sitta i gröna högar,
och, full af längtan, den trogna mön
står på sin klippa och ser åt sjön. --

*) Böljorna.

XII.

Frithiofs Hiemkomst.

Men Vaaren aander i blaanet Sky
Og Jorden klæder sig grøn paa ny.
Da takker Frithiof sin Vert, og sætter
Igien sit Laab over Havets Sletter,
Og glad skyder sorten Svane igien
Over soelblank Bane Sølvfuren hen.
Thi Vestenvinden med Vaarens Tunger
Som Nattergalen i Seilet siunger,
Og Ægirs Døttre*), med Slør de blaae,
Om Roret hoppende skyde paa.
Det er saa skiønt naar du Stavnen vender
mod Hiemmet og did dit Ønske sender,
Hvor Arnens Røg fra dit Hiem staaer op,
Hvor af Barndomsminder sig leirer en Trop,
Og Kilder din Legeplads beskylle,
Men Fædrenes Høie i Grønt sig hylle,
Og fuld af Længsel en trofast Mø
Paa Klippen staaer, og seer over Sø. —

*) Bølgerne.

Sex dar han seglar, men på den sjunde
en mörkblå strimma han skönja kunde
vid himlaranden; den växer ut
med skär och öar och land till slut.
Det är *hans* land, som ur böljan träder,
han ser dess skogar i gröna kläder,
han hör dess forsar med skummigt larm,
och klippan blottar sin marmorbarm.
Han helsar näsen, han helsar sunden,
och seglar tätt under gudalunden,
der, sista sommar, så mången natt,
den glada svärmarn med Ingborg satt.
„Hvi syns hon icke? kan hon ej ana,
hur när jag gungar på mörkblå bana?
Kanske hon lemnat sin Balders vård,
och sitter sorgsen i kungens gård
och harpan slår, eller guldet tvinnar.“ —
Då stiger plötsligt från templets tinnar
hans falk i höjden, och skjuter ned
på Frithiofs axel, så var hans sed.
Han flaxar ständigt med hvita vingen,
från skuldran lockar den trogna ingen;
han krafsar ständigt med brandgul klo,
han ger ej hvila, han ger ej ro.

Sex Dage han seiler, den syvende øines
En mørkblaa Stribe, som langsom høines
Og lavt voxer frem paa Himlens Rand
Med Skiær og Øer og taaget Land.
Det er hans Land, som af Bølgen træder,
Han seer dets Skove i grønne Klæder,
Han hører dets Fosser med skummende Larm,
Og Klippen blotter sin Marmorbarm.
Han hilser Næsset og Sundets Vove,
Og seiler tæt under Gudens Skove,
Hvor med Ingeborg tidt i natlig Stund
Han sværmende sad i den dunkle Lund.
„Hvi sees hun ikke? Kan hun ei ane
Hvor nær jeg gynger paa mørkblaa Bane?
Maaskee forlod hun sin Balder i Aar,
Og sidder sorgfuld i Kongens Gaard,
Og Harpen slaaer eller Guldet tvinder.“ —
Da pludselig stiger fra Templets Tinder
Hans Falk i Høiden, og skyder ned
Paa Frithiofs Skulder, dens vante Sted.
Den klapper ivrig og glad med Vingen,
Den Trofaste lokker fra Skulderen ingen;
Den kradser stedse med brandguul Klo,
Den har ei Hvile, den har ei Ro.

Han lutar kroknäbb till Frithiofs öra,
det är som hade han bud att föra
kanske från Ingborg, från älskad brud;
men ingen fattar de brutna ljud.

Ellida susar nu fram om näset:
hon hoppar glad, som en hind på gräset,
ty välkänd bölja mot kölen slår;
men Frithiof munter i stäfven står.
Han gnuggar ögat, han lägger handen
utöfver pannan, och ser åt stranden.
Men hur han gnuggar och hur han ser,
han finner icke sitt Framnäs mer.
Den nakna eldstad står upp ur mullen,
lik kämpens benrad i ättekullen;
der gården var, är ett svedjeland,
och askan hvirflar kring härjad strand.
Förbittrad Frithiof från skeppet hastar,
kring brända tomter han ögat kastar,
sin faders tomter, sin barndoms ban.
Då kommer hastigt lurfhårig Bran,
hans hund, som ofta, så käck som trogen,
för honom brottats med björn i skogen.
Han gör i glädjen så många hopp,

Bøier sit Krognæb til Frithiofs Øre;
Det er som havde den Bud at føre.
Men ingen fatter det Sprog, det Bud;
Maaskee det er fra den elskte Brud.

Ellida suser nu frem om Næsset,
Den hopper glad som en Hind paa Græsset,
Thi velkiendt Bølge mod Kiølen slaaer,
Men Frithiof munter i Stavnen staaer.
Han gnider Øiet, og over Panden
Han holder Haanden og seer til Stranden.
Hvor stærkt han gnider, og hvor han seer,
Han finder ikke sit Framnæs meer.
Kun nøgen Arne staaer frem af Gruset,
Liig Kæmpens Beenrad i Dødninghuset.
Hvor Gaarden var, er en afsvedet Grund,
Og Asken hvirvler om Arnen kun.
Forbittret Frithiof fra Skibet haster,
Paa de øde Tomter han Øiet kaster,
Hans Fædres Tomter, hans Barndoms Land.
Da kommer hastig stridhaaret Bran,
Hans Hund, som ofte tro, som forvoven,
Bandt an med Biørnen for ham i Skoven.
Den springer af Glæde, giør mange Hop,

han springer högt på sin herre opp.
Mjölkhvite gångarn, med guld i manen,
med ben som hinden, med hals som svanen,
den Frithiof ridit så mången gång,
ur dalen ilar med höga språng.
Han gnäggar glädtigt, han halsen vänder,
han vill ha bröd ur sin herres händer.
Den arme Frithiof, mer arm än de,
har ingen ting att de trogna ge. —

Bedröfvad, husvill — på ärfda grunden
står Frithiof, blickar kring svedda lunden,
då gamle Hilding mot honom går,
hans fosterfader med silfverhår.
„Hvad här jag skädar, mig knappt förundrar;
när örn är flugen, hans bo man plundrar.
En kunglig idrott för landets fred!
Väl håller Helge sin kungaed,
att Gudar dyrka och menskor hata,
och mordbrand heter hans Eriksgata.
Det gör mig snarare harm än sorg;
men säg mig nu, hvar är Ingeborg?“ —
„De bud jag bär dig,“ den gamle sade,
„jag räds, du finner dem föga glade.

Høit paa sin Herre den springer op.
Den melkhvide Ganger med Guld i Manen,
Med Been som Hinden, med Hals som Svanen,
Som tidt bar Frithiof viden omkring,
Fra Dalen iler med høie Spring,
Den vrinsker saa glad, den Halsen vender,
Vil have Brød af sin Herres Hænder.
Den arme Frithiof, meer arm end de to,
Har intet at give de Dyr saa troe. —

Bedrøvet, huusvild paa Fædre-Grunden
Staaer Frithiof, skuer omkring i Lunden,
Den svedne; da Hilding mod ham gaaer,
Hans Fosterfader med sølvgraat Haar.
„Mig undrer neppe, hvad her mig hænder,
Er Ørnen fløiet, let Reden man brænder.
En kongelig Idræt for Landets Fred!
Godt holder Kong Helge sin Konge-Eed,
At dyrke Guderne, Mennesker hade,
Og Mordbrand hedder hans Eriksgade.
Det volder mig mere Harm end Sorg;
Men siig mig nu: hvor er Ingeborg?"
„Det Bud, saa svared' den Gamle, jeg bringer,
Jeg frygter kun slet i dit Øre klinger.

Så snart du seglat, kung Ring bröt fram,
fem sköldar väl jag mot en förnam.
I Disardalen, vid ån, stod slaget,
och blodrödt skummade vattendraget.
Kung Halfdan skämtade jemt och log;
men likafullt som en man han slog.
Jag höll min sköld öfver kungasonen,
jag var så glad åt den lärospånen.
Men länge hölls ej den leken ut;
kung Helge flydde, då vardt det slut.
Men som han flydde, den Asafrände,
förbi din gård, han i hast den tände.
För brödren sattes då två beting:
sin syster skulle de ge kung Ring,
hon ensam kunde hans skymf försona;
om ej, så toge han land och krona.
Och af och an gingo fredens bud;
men nu kung Ring har fört hem sin brud.“ —

„O qvinna, qvinna!“ nu Frithiof sade,
„den första tanke, som Loke hade,
det var en lögn, och han sände den
i qvinnoskepnad till jordens män.
En blåögd lögn, som med falska tårar

Da du var seilet, Kong Ring brød frem,
Jeg talte mod eet vel Skiolde fem.
I Disadalen, ved Aaen stod Slaget,
Og blodrødt skummed' Elvedraget.
Kong Halfdan loe, da mod Fienden vi drog,
Men ligefuldt som en Mand han slog.
Mit Skiold over Kongesønnen jeg strakte,
Hans Prøvestykke min Glæde vakte.
Men længe dog ei den Leeg vi drev,
Kong Helge flygted', det Enden blev.
Men som han flygted', den Asafrænde,
Forbi din Gaard, lod han Gaarden tænde.
Nu Brødrene kun mellem tvende Ting
Havde Valg: Deres Søster at give Kong Ring,
Ham dermed den lidte Skam at sone,
Eller og at lade ham Land og Krone;
Og hen og hid ginge Fredens Bud,
Men nu Kong Ring har ført hiem sin Brud."

„O Qvinde, Qvinde, nu Frithiof sagde,
Den første Tanke, som Loke frembragde,
Det var en Løgn, og han sendte den
I Qvindeskabning til Jordens Mænd.
En blaaøiet Løgn, som med falske Taarer

alltjemt oss tjusar, alltjemt oss dårar,
högbarmad lögn med sin rosenkind,
med dygd af våris och tro af vind;
i hjertat flärden och sveket hviska,
och mened dansar på läppar friska. —
Och dock, hur var hon mitt hjerta kär,
hur kär hon var mig, hur kär hon är!
Jag kan ej minnas så långt tillbaka,
att hon i leken ej var min maka.
Jag minns ej bragd, som jag tänkt uppå,
der hon ej tänktes som pris också.
Som stammar, vuxna från rot tillsamman,
slår Thor den ena med himlaflamman,
den andra vissnar; men löfvas en,
den andra kläder i grönt hvar gren:
så var vår glädje, vår sorg gemensam;
jag är ej van att mig tänka ensam.
Nu är jag ensam. Du höga Var *),
som med din griffel kring jorden far,
och skrifver eder på gyllne skifva,
låt bli det narrspel, låt bli att skrifva!
Med lögner ristar du skifvan full,

*) Edernas Gudinna.

Os stedse tryller, os stedse daarer,
En høibarmet Løgn med sin Rosenkind,
Med Dyd af Vaar-Iis, Troskab af Vind;
I Hiertet Falskhed og Rænker hviske,
Og Meeneed dandser paa Læber friske. —
Og dog, hvor var hun mit Hierte kiær,
Hvor kiær hun var mig, hvor kiær hun er!
Jeg kan ei mindes saa langt tilbage,
At hun i Legen ei var min Mage.
Jeg mindes ei Daad, som jeg tænkte paa,
Hvor ei jeg hende som Lønnen saae.
Som Stammer, voxne fra Roden sammen, —
Slaaer Thor den ene med Himmelflammen,
Saa visner den anden; men grønnes en,
Den anden klæder i Grønt hver Green. —
Saa Glæde, saa Sorg os monne forene;
Og aldrig jeg kunde mig tænke alene.
Nu er jeg ene. Du høie Var *),
Som Jordens Eeder at giemme har;
Som graver dem ind paa den gyldne Skive,
Lad fare slig Tant, lad være at skrive!
Med Løgne rister du Skiven fuld,

*) Gudinde for Eed.

det skada är på det trogna gull.
En dikt jag minnes om Balders Nanna;
men sanning finns ej på mensklig panna,
det finns ej trohet i menskobröst —
när sveket länte min Ingborgs röst,
den röst, lik vinden på blomsterängar
lik harpoljudet från Brages strängar.
Jag vill ej lyssna till harpoljud,
jag vill ej tänka på trolös brud.
Hvart stormen dansar, dit vill jag följa;
blod skall du dricka, du verldshafsbölja!
Hvarhelst en klinga sår högens säd,
på berg, i dal vill jag vara med.
Jag tör väl möta en kung med krona,
mig lyster se, om jag då skall skona.
Jag tör väl möta bland sköldars larm
en ungersven med förälskad barm,
en narr, som litar på tro och heder,
den vill jag hugga af ömkan neder,
vill spara honom att stå en dag,
besviken, skymfad, förrådd som jag.“ —

„Hur ungdomsblodet dock kokar öfver,“
sad' gamle Hilding, „hur väl behöfver

Og skæmmer dermed det trofaste Guld.
Et Digt om Balders Nanna jeg mindes,
Men Sandhed ikke hos Mennesker findes,
Ei Troskab findes i Menneskets Bryst —
Naar Svigen laante min Ingeborgs Røst,
Den Røst, liig Vinden paa Blomsterenge,
Liig Harpelyden fra Brage's Strenge.
Ei Harpens Lyd vil jeg lytte til,
Paa trôløs Bruud jeg ei tænke vil.
Hvor Stormen dandser, did vil jeg følge,
Blod skal du drikke, du Havets Bølge!
Og hvor en Klinge saaer Høiens Sæd,
Paa Bierg, i Dal vil jeg være med.
Og skulde jeg der en Konge møde,
Mon da jeg skaante ham for at bløde?
Og møder jeg der blandt Skioldes Larm
En Ungersvend med forelsket Barm,
En Nar, som troer paa et Løfte, givet, —
Fra ham af Medynk jeg tager Livet,
Jeg sparer ham for en værre Leeg,
Engang at bedrages, forraades som jeg." —

„Hvor Ungdomsblodet sin Magt dog øver,
Saa svared Hilding, hvor vel behøver

det dock att kylas af årens snö,
och orätt gör du den ädla mö.
Anklaga icke min fosterdotter,
anklaga Nornan, hvars vreda lotter
ej menskor rubba; de falla från
åskdiger himmel på jordens son.
Väl hörde ingen den ädlas klagan,
hon teg, som Vidar i gudasagan;
hon sörjde tyst, som i sunnanskog
en turturdufva, hvars make dog.
För mig hon yppade dock sitt hjerta,
i djupet bodde oändlig smärta.
Som vattenfågeln med såradt bröst
till botten dyker; det är hans tröst,
att dagen icke i såret glöder,
på botten ligger han och förblöder:
så hennes smärta i natt sjönk ned,
jag ensam vet, hvad den starka led.
„Ett offer är jag,“ hon sade ofta,
„för Beles rike: snöblommor dofta
i fridsmöns lockar, och vintergrönt
kring offret hänges, det är dock skönt!
Jag kunde dö, men det vore skoning;
förtörnad Balder vill blott försoning.

Det dog at kiøles af Aldrens Snee!
Nu kan din Uret du ikke see
Mod Ingeborg, mod min Fosterdatter!
Anklag ei hende; kun Nornen omfatter
Den Lod, som Mennesket rokker ei,
Som lynsvanger synker paa hans Vei.
Vel hørtes ikke den Ædle klage;
Men taus, som Vidar, Nætter og Dage,
Hun sørgéd tyst, som i sydlig Lund
For Turtelduen den eensomme Hun.
For mig hun aabnede kun sit Hierte,
Dybt skiultes der uendelig Smerte.
Og som en Vandfugl med saaret Bryst
Til Bunden dukker, det er dens Trøst,
At Dagen ikke i Saaret gløder,
Paa Bunden ligger den og forbløder:
Saa sank i Nat hendes Smerte ned,
Jeg kiender kun hvad den Stærke led,
„Et Offer er jeg, hun ofte sagde,
For Beles Rige; gid snart man lagde
Sneeblomster om Panden, hang Vintergrønt,
Om Offrets Skulder; det er dog skiønt!
Brat kunde jeg døe; for let blev da Døden;
Den vrede Balder, til Soning for Brøden,

en långsam död, kan ej hvila få,
dess hjerta klappar, dess pulsar slå.
Men säg för ingen den svagas strider!
jag vill ej ömkas, ehur jag lider;
kung Beles dotter fördrar sin sorg,
men helsa Frithiof från Ingeborg!" --
När bröllopsdagen nu kom (den dagen
jag gerna sett från min runstaf tagen),
mot templet skredo i långsam färd
hvitklädda jungfrur och män med svärd,
För skaran tågade dyster sångarn;
men blek satt bruden på svarte gångarn,
blek som en ande, som sitter på
det svarta molnet, när åskor gå.
Jag hof ur sadeln min höga lilja,
jag ledde henne på tempeltilja
till altarrunden; der sade hon
åt Lofn *) sitt löfte med säker ton;
och mycket bad hon till hvite Guden,
och alla greto, så när som bruden.
Då märkte Helge på hennes arm
din ring, han ryckte den bort med harm:

*) Äktenskapets Gudinna.

Vil langsom Død, som ei Hvile faaer,
Hvis Hierte banker, hvis Puls end slaaer.
Men siig til ingen, den svage strider,
Jeg vil ei ynkes, hvor haardt jeg lider,
Kong Beles Datter vil bære sin Sorg,
Men hils mig Frithiof fra Ingeborg.“ —
Men da nu var kommen Bryllupsdagen
(O gid den var af min Priimstok borttagen!)
Da gik til Templet med langsom Færd
Hvidklædte Jomfru'r, og Mænd med Sværd.
For Skaren gik mørk den alvorlige Sanger,
Men bleg sad Bruden paa sorten Ganger,
Bleg som en Aand, der sidder paa
den sorte Sky, naar Tord'ner gaae.
Jeg hialp af Sadlen min ranke Lilie,
Jeg ledte hende paa Tempel-Tilie
Til Alteret hen; der aflagde hun
Sit Løfte til Lofn*) i den Alvors Stund
Med sikker Røst; bad meget til Guden,
Den hvide; og alle græd, kun ei Bruden.
Da mærkte Helge paa hendes Arm
Din Ring, han rykked' den bort med Harm:

*) Ægteskabets Gudinde.

på Balders bild nu den gyllne hänger.
Min vrede styrde jag då ej länger;
jag ref från länden mitt goda svärd,
ej mycket var då kung Helge värd.
Men Ingborg hviskade mig: „låt vara,
en broder kunnat mig detta spara,
dock mycket tål man, förr'n man förgås,
Allfader dömmer emellan oss.“ —

„Allfader dömmer,“ sad' Frithiof dyster,
„men litet också mig dömma lyster.
Är nu ej Balders midsommarfest?
I templet är väl den krönta prest,
mordbrännarkungen, som sålt sin syster;
mig också litet att dömma lyster.“ —

Paa Balders Billed nu Ringen hænger.
Min Vrede styred' jeg ikke længer;
Jeg rev fra Lænden mit gode Sværd,
Ei meget var da Kong Helge værd.
Men Ingeborg hvisked' mig: Sligt lad fare,
En Broder burde vel her mig spare,
Dog meget taaler man før man døer,
Alfader dømme! Det saa sig bør."

„Alfader dømme! mørk Frithiof gientager,
At dømme lidet og mig behager.
Er nu ei Balders Skærsommerfest?
I Templet er vel den kronte Præst,
Mordbrænder-Kongen, som solgte sin Søster?
Mig ogsaa lidet at dømme lyster."

XIII.

Balders bål.

Midnattssolen på bergen satt,
blodröd till att skåda;
det var ej dag, det var ej natt,
det vägde emellan båda.

Baldersbålet, den solens bild,
brann på vigda härden.
Snart är ändå lågan spilld,
då rår Höder*) för verlden.

Prester stodo kring tempelvägg,
makade bålets bränder,
bleka gubbar med silfverskägg,
och med flintknif i hårda händer.

---

*) Mörkrets Gud.

XIII.

Balders Baal.

Midnats Soel over Fieldets Krat
Blodrød stod at skue,
Det var ei Dag, det var ei Nat
Paa Himlens dunkle Bue.

Balders Baal, Soelbilledet, tændt
Laae paa viede Stene.
Snart er Luen alt nedbrændt,
Da raader Hødur*) ene.

Præster stode ved Templets Væg,
Beredende Baalets Ende,
Blege Gubber med sølvgraat Skiæg,
Hver med sin Flintkniv i Hænde.

*) Mørkets Gud.

Kung med krona står bredvid,
sysslar kring altarrunden.
Hör! då klinga i midnattstid
vapen i offerlunden.

„Björn, håll endast dörren till!
fångne äro de alle.
Ut eller in om någon vill,
klyf hans hufvudskalle!"

Blek vardt kungen; alltför väl
kände han den rösten.
Fram steg Frithiof med vredgad själ,
qvad som en storm om hösten:

„Här är skatten, som du bjöd
hämtas från vestervågor,
tag den! sedan på lif och död
slåss vi vid Balders lågor;

Sköld på ryggen, barmen bar,
ingen skall striden klandra.
Första hugget som kung du har,
glöm ej, mitt är det andra.

Kongen med Kronen gaaer hid og did,
Sysler ved Altargrunden.
Hør! da klinge ved Midnatstid
Vaaben i Offerlunden.

„Biørn, træk hurtig Døren til,
Fangen er hele Banden,
Ud eller ind om nogen vil,
Kløv ham straxen Panden.“

Bleg blev Kongen; alt for vel
Var bekiendt ham Røsten.
Frem steeg Frithiof, vred i Siæl,
Qvad som en Storm i Høsten:

„Her er Skatten, som du bød
Hentes fra Vesterliden,
Tag den; vi slaaes paa Liv og Død
Ved Baldersbaalet siden;

Skiold paa Ryggen, Barmen bar,
Ærlig, med egne Kræfter,
Første Hug du som Konge har,
Mit, du veed, følger efter.

Blicka ej åt dörren så!
räf är fångad i kula.
Tänk på Framnäs, tänk uppå
systern med lockar gula!"

Så han talte med hjeltefog,
drog ur gördel pungen;
föga varsamt han den slog
midt i pannan på kungen.

Blodet frusade ut ur mund,
svart det blef för öga:
dånad låg vid sin altarrund
Asafränden höga.

„Tål du ej ditt eget guld,
fegaste i ditt rike?
Angurvadel vill ej ha skuld,
att ha fällt din like.

Stilla, Prester med offerknif,
bleke månskensförstar!
Kunde gälla Ert usla lif,
ty min klinga törstar.

Skot kun ikke til Døren saa,
Fangen er Ræv i Hule.
Tænk paa Framnæs, tænk ogsaa paa
Søst'ren med Lokker gule."

Saa han taled' i Heltesprog,
Pungen tog frem paa Stande,
Lidet varlig han den slog
Midt i Kong Helges Pande.

Blodet fused' ud af Mund,
Sort det blev for Øie:
Daanet laae ved sit Altars Grund
Asafrænden den høie.

„Virker dit eget Guld dit Fald,
Feigeste Mand i dit Rige?
Angurvadil ei smittes skal
Ved at fælde din Lige.

Stille, Præster med Offerkniv,
Blege Maanskinsfyrster!
Let det gialdt Eders usle Liv,
Thi min Klinge tørster.

Hvite Balder, styr din harm,
se ej på mig så mulen!
Ringen, som du bär på arm,
med förlof, han är stulen.

Ej för dig, så vidt jag vet,
smiddes han af Vaulunder.
Våldet rånade, jungfrun gret;
bort med de nidingsfunder!" —

Tappert drog han; men ring och arm
voro som grodda samman:
när den lossnade, stöp af harm
Guden i offerflamman.

Hör! det knattrar, lågan slår
guldtand i tak och sparrar.
Dödsblek Björn vid porten står,
Frithiof blygs att han darrar.

„Öppna dörren, släpp folket ut!
vakt ej mer jag behöfver.
Templet brinner, gjut vatten, gjut
hela hafvet deröfver!"

Hvide Balder, styr din Harm,
Stir ei paa mig bedrøvet,
Ringen, du bærer om din Arm,
Den, med Forlov, er røvet.

Ikke for dig, eller dette Sted,
Troer jeg, Vaulund den smeded'.
Voldsmænd raned', Jomfruen græd,
Uskyld mod Nidding ei freded'."

Tappert trak han; men Ring og Arm
Vare som groede sammen:
Da den løsnedes, styrted af Harm
Guden i Offerflammen.

Hurtig i Tag og Sparrer slaaer
Luen sin Guldtand, og knittrer.
Dødbleg Biørn ved Porten staaer,
Frithiof af Bluelse zittrer.

„Op med Døren! lad Folket gaae,
Vagt er nu overflødig.
Templet brænder; øs Vand derpaa,
Det hele Hav har vi nødig!"

Nu från templet och ned till strand
knyts en kedja af händer;
böljan vandrar från hand till hand,
fräser mot svedda bränder.

Frithiof sitter, som regnets Gud,
högt på bjelken och flödar,
delar till alla sitt herrskarbud,
lugn bland de heta dödar.

Fåfängt! Elden tar öfverhand,
rökmoln hvirfla och välta,
guldet droppar på glödhet sand,
silfverplåtarna smälta.

Allt förloradt! Ur halfbränd sal
eldröd hane sig svingar,
sitter på takets ås och gal,
flaxar med lösta vingar.

Morgonvinden spelar från norr,
högt det mot himlen blossar.
Balderslunden är sommartorr,
lågan är hungrig, och frossar.

Nu fra Templet og ned til Strand
Knyttes en Kiæde af Hænder,
Bølgen vandrer op over Land
Og hvæser mod Luen, som brænder.

Høit sidder Frithiof som Regnens Gud
Og Vand over Bielken skyller,
Deler til alle sit Herskerbud
Mens flammende Død ham omhyller.

Men Ilden giør meer og mere Meen,
Røgskyer hvirvle og vælte,
Guldet drypper paa gloeheed Steen,
Sølverpladerne smelte.

Tabt er alt! Og fra halvbrændt Sal
Ildrød Hane sig svinger,
Sidder paa Tinden med høien Gal,
Klapper med løste Vinger.

Morgenvinden har nordlig Bør,
Det blusser mod Himlens Buer.
Balderslunden er sommertør,
Hungrig æde de Luer.

Rasande far hon från gren till gren,
än har hon långt till målet.
Eja, hvad vildt, hvad rysligt sken!
Väldigt är Baldersbålet.

Hör, hur det knakar i remnad rot,
se, hur topparna glöda!
Hvad är menniskokraft emot
Muspels söner*), de röda?

Eldhaf böljar i Balders lund,
strandlöst svalla dess vågor.
Sol går opp, men fjärd och sund
spegla blott afgrundslågor.

Aska är templet inom kort,
aska tempellunden;
sorgsen drager Frithiof bort,
gråter i morgonstunden.

---

*) Lågorna.

Slugne farer i Løvet ind,
End har de langt til Maalet.
Eia, hvad vildt, hvad rædligt Skin!
Vældigt er Baldersbaalet.

Hør hvor det knager i spaltet Rod!
See hvor Toppene gløde!
Hvad er Menneskets Kraft imod
Muspels Sønner*) de røde?

Et Ildhav bølger i Balders Lund
Sig kystløst hen over Stammer.
Solen staaer op, men i Fiord og Sund
Speiles kun Afgrundens Flammer.

Aske blir Templet inden kort,
Aske Tempellunden;
Sorgfuld drager Frithiof bort,
Græder i Morgenstunden.

---

*) Luerne.

XIV.

Frithiof går i landsflykt.

På skeppsdäck satt
i sommarnatt
bedröfvad hjelte.
Som vågor välte
än sorg, än harm
uti hans barm,
och tempelbranden
rök än från stranden.

„Du tempelrök,
flyg högt och sök,
sök opp Valhalla
och nederkalla
den Hvites*) hämd,
åt mig bestämd!
Flyg dit och sqvallra,
så hvalfven skallra,

*) Balder.

XIV.

Frithiof gaaer i Landflygtighed.

Paa Skibsdæk glat
I Sommernat
Sad Helt bedrøvet,
Af Skiebnen prøvet
Med Sorg, med Harm
I martret Barm,
Og Tempelbranden
Røg end fra Stranden.

„Du Tempelrøg,
Flyv høit og søg
Op til Valhalla,
Derfra du kalde
Den Hvides*) Straf
Som end ei traf.
Fortæl med Sqvalder,
Saa Hvælving skralder,

*) Balder.

om tempelrund,
förbränd till grund;
om träbelätet,
som föll från sätet
och brände ned,
som annan ved.
Om lunden sedan,
fridlyst alltsedan,
svärd bands vid länd —
nu är han bränd,
fick ej den heder
att ruttna neder! —
Det der, med mer,
som hvar man ser,
glöm ej att föra
till Balders öra,
du töckenbud
till töcknig Gud!

Helt visst besjungen
blir milde kungen,

om Templet skiændt,
Til Grunden brændt;
Om det Træbilled,
Som brat nedtrilled'
Og brændte ned
Som andet Ved;
Dernæst om Lunden,
Fredlyst fra Stunden
Da Sværd blev bunden
Ved Mandens Lænd —
Nu brændte den,
Lod Ild sig tære,
Fik ei den Ære
Om langt, om kort
At raadne bort.
Alt det, med meer,
Som hver Mand seer,
Glem ei at føre
Til Balders Øre,
Du Taagebud
Til taaget Gud.

Vistnok besiungen
Blir Asa-Ungen,

som bannlyst mig,
ej just från sig,
men från sitt rike.
Välan, vi vike
till riken blå,
der vågor gå.
Du får ej hvila,
du måste ila,
Ellida, ut
till verldens slut.
Du måste vagga
i saltad fragga,
min drake god:
en droppa blod
ej heller skadar,
ehvar du vadar.
I stormens sus
är du mitt hus;
det andra brände
Gud Balders frände.
Du är min Nord,
min fosterjord;
ifrån den andra
jag måste vandra.

Som viste mig
Ei just fra sig,
Men fra sit Rige.
Velan, vi vige
Til Riget blaae,
Hvor Bølger gaae.
Du ei maa hvile,
Men hurtig ile
Bort, min Ellide
Paa Bølgen hvide.
Den maa dig vugge,
Salt Skum bedugge,
Maa Dragen god:
En Draabe Blod
Ei heller skader
Hvorhen du vader.
I Stormens Suus
Er du mit Huus;
Det andet brænde
Lod Balders Frænde.
Du er mit Nord,
Min Fosterjord;
Bort fra de andre
Jeg nu maa vandre.

Du är min brud
i becksvart skrud;
ty på den hvita
var ej att lita. —

Du fria haf!
du vet ej af
kung, som förtrycker
med herrskarnycker.
Din kung är den
bland frie män,
som aldrig skälfver,
hur högt du hvälfver
i retad harm
hvitskummig barm.
De blåa fälten
förnöja hjelten.
Hans kölar gå
som plog derpå,
och blodregn dugga
i ekens skugga;
men stålblankt är
utsädet der.

Du er min Brud
I begsort Skrud;
Thi paa den hvide
Var ei at lide. —

Du Hav, saa frit,
Du veed kun lidt
Af Kongenykker,
Dig Vold ei trykker.
Din Kong' er den
Blandt frie Mænd,
Som aldrig bæver,
Hvor høit du hæver
I tirret Harm
Hvidskummet Barm.
De mørkblaae Bølger
Glad Helten følger.
Hans Kiøl mon gaae
Som Ploug derpaa,
Og Blodregn dygger
I Eegens Skygger,
Men staalblank er
Udsæden der.

De fälten bära
sin skörd af ära,
sin skörd af guld.
Blif du mig huld,
du vilda bölja,
Dig vill jag följa.
Min faders hög
står still och trög,
och vågor döna
omkring den gröna.
Min skall bli blå,
med hafsskum på,
skall ständigt simma
i storm och dimma,
och dra alt fler
i djupet ner. —
Du blef mig gifvet
till hem i lifvet,
du blir min graf,
du fria haf!“ —

Så qvad den vilde.
Med sorg sig skilde

De Marker bære
Riig Høst af Ære,
Riig Høst af Guld.
Bliv du mig huld,
Du vilde Bølge!
Dig vil jeg følge.
Min Faders Grav
Staaer tryg ved Hav,
Og Bølger drønne
Rundtom den grønne.
Min bliver blaa
Med Havskum paa,
Skal stedse svømme
I Storm paa Strømme,
Fleer drage ned
I Graven bred. —
Du blev mig givet
Til Hiem i Livet.
Du blir min Grav,
Du frie Hav!" —

Saa qvad den Vilde.
Med Sorg hans snilde

hans trogna stäf
från välkänd säf.
Han vaggar sakta
bland skär, som vakta
ännu i Nord
den grunda fjord.
Men hämden vakar:
med tio drakar
kung Helge sam
i sundet fram.
Då ropte alla:
„nu kung vill falla.
Ett slag han ger;
ej trifves mer
Valhallasonen
inunder månen,
vill ofvanom,
hvarfrån han kom;
den gudabloden
vill hem till Oden.“ —

Knappt var det sagdt,
förr'n osedd makt

Trofaste Stavn
Forlod sin Havn.
Den sagte flyder
Blandt Skiær, som yder
Endnu i Nord
Værn for hver Fiord.
Ei Hævnen sover,
Men ud sig vover
Kong Helge fri
Med Drager ti.
„Nu,“ raaber alle,
„Vil Kongen falde;
Han byder Slag,
Fra denne Dag
Valhalla-Sønnen
Vil høste Lønnen
Deroppe da,
Hvor han kom fra,
Den Gudefrænde
Nu hiem vil vende.“ —

Knap var det sagt
Før useet Magt

vid köln sig hakar
på Helges drakar.
Allt mer och mer
de dragas ner
till Ranas döda;
och sjelf med möda
kung Helge sam
från halfdränkt stam.

Men Björn den glade
log högt och sade:
„Du Asablod,
den list var god.
Mig ingen sporrat;
jag skeppen borrat
förleden natt,
ett lofligt spratt!
Jag hoppas, Rana
af gammal vana
dem håller qvar:
men skada var,
att icke drotten
gick med till botten."

Ved Kiøl sig hager
Paa Helges Drager.
Som frem de gled
De droges ned
Til Rana's Døde,
Og kun med Møde
Fra halvsænkt Stavn
Naaer Kongen Havn.

Loe Biørn og sagde:
„Den Plan jeg lagde;
Du Asablod!
Den List var god;
Mig ingen spored',
De Skibe bored'
Forleden Nat
Jeg Huller brat;
Jeg haaber Rane,
Af gammel Vane,
Dem holder nu;
Men Skade du,
Skiøndt vaad som Hunden,
Ei gik til Bunden."

I vredesmod
kung Helge stod
knappt frälst ur vågen.
Han spände bågen,
stålgjuten, rund,
mot klippig grund.
Han sjelf ej kände
hur hårdt han spände,
tills med en klang
stålbågen sprang.

Men Frithiof väger
sin lans och säger:
„En dödsörn bär
jag bunden här.
Om ut den flöge,
då låge höge
kungsniding fälld
för våld och väld.
Men frukta icke,
min lans ej dricke
den feges blod!
Han är för god

Kong Helge stod,
Frelst ved sit Mod,
Men vred i Huen,
Han spændte Buen,
Staalstøbt og rund,
Mod Klippens Grund.
Han selv ei kiendte
Hvor haardt han spændte,
Til med en Klang
Staalbuen sprang.

Men Frithiof veier
Sin Landse: „Eier
En Dødsørn jeg
Her bunden ei?
Fløi den fra Haanden,
Da Niddingsaanden
Fra Kongen fløi
Som Ravn fra Høi.
Men frygt kun ikke,
Den skal ei drikke
Den Feiges Blod!
Den er for god

för de bedrifter.
På runogrifter
han ristas må;
men icke på
de nidingsstänger*),
der ditt namn hänger. —
Ditt mandomsrön
försjönk i sjön.
Till lands ej heller
det mycket gäller.
Rost bryter stål,
ej du; ett mål,
mer högt än detta
vill jag mig sätta.
Gif akt, hur vidt
det går från ditt.“ —

Då tar han furen
till åra skuren,
en mastfur, fälld
i Gudbrands däld.
Han tar dess make
och ror sin drake.

*) Ett slags skampålar fordomdags.

Til de Bedrifter.
Grav-Runeskrifter
Den giemme maa;
Den skal ei staae
Paa Niddingsstænger, *)
Hvor dit Navn hænger. —
Paa Sø dit Navn
Sank med din Stavn:
Paa Land ei heller
Det meget gielder.
Rust bryder Staal,
Ei du; et Maal
Meer høit end dette
Vil jeg mig sætte.
Giv Agt, hvor vidt
Det gaaer fra dit.“ —

Han griber Aaren
Af Fyrren skaaren,
En Mast, ei smal,
Fra Guldbransdal.
Han ta'er dens Mage
Og roer sin Drage.

*) Et Slags Skamstøtter i fordums Dage.

Han ror med kraft:
som rörpils skaft,
som kallbräckt klinga,
de åror springa. —

Nu sol går opp
bak fjällens topp,
och vinden ljuder
från land, och bjuder
hvar våg till dans
i morgonglans.
På böljans toppar
Ellida hoppar
i fröjd åstad,
men Frithiof qvad:

„Heimskringlas *) panna,
du höga Nord!
jag får ej stanna
uppå din jord.
Från dig att stamma
jag yfs med skäl.

*) Jorden.

Han roer med Kraft:
Som Rørpiils Skaft,
Som koldskiør Klinge
De Aarer springe. —

Nu Soel staaer op
Bag Fieldetop,
Og Vinden lyder
Fra Land og byder
Til Bølgedands
I Morgenglands.
Paa Bølgetoppe
Da monne hoppe
Ellida glad!
Men Frithiof qvad:

„Heimskringlas *) Pande,
Du høie Nord!
Jeg skal ei stande
Meer paa din Jord.
Fra dig at stamme
Er stolt mit Held;

*) Jorden.

Nu, hjelteamma,
farväl, farväl!

Farväl, du höga
Valhallastol,
du nattens öga,
midsommarsol!
Du klara himmel,
lik hjeltens själ,
du stjernehvimmel,
farväl, farväl!

Farväl, J fjällar,
der Äran bor!
J runohällar
för väldig Thor!
J blåa sjöar,
jag känt så väl,
J skär och öar,
farväl, farväl!

Farväl, J högar
vid bölja blå,
dem linden snögar
sitt blomdoft på;

Du Heltes Amme,
Farvel! Farvel!

Farvel du høie
Valhalla-Stoel,
Du Nattens Øie,
Midsommersoel!
Du klare Himmel,
Liig Heltens Siæl,
Du Stiernevrimmel,
Farvel! Farvel!

Farvel i Fielde,
Hvor Æren boer!
Templer for Vælde,
For Styrkens Thor!
I blanke Søer,
Jeg mindes vel,
I Skiær og Øer,
Farvel! Farvel!

Farvel, I Høie
Ved sølvblaa Hav!
Hvor Linde bøie
Sig over Grav.

men Saga dömmer
med rättvis själ
hvad jorden gömmer:
farväl, farväl!

Farväl, J lunder,
J gröna hus,
jag lekt inunder
vid bäckens sus.
J barndomsvänner,
som ment mig väl,
jag än Er känner:
farväl, farväl!

Min kärlek gäckad,
min gård är bränd,
min ära fläckad,
i landsflykt sänd!
Från jord vi vädje
till hafvet väl;
men lifvets glädje,
farväl, farväl!“

Ei Saga glemmer
Med retviis Siæl
Hvad Jorden giemmer;
Farvel! Farvel!

Farvel, I Skove,
Hver løvrig Eeg,
Hvor Bækkens Vove
Tidt saae min Leeg.
I Barndomsvenner
Mig meente vel,
Jeg end Jer kiender,
Farvel! Farvel!

Min Elskov daaret,
Min Gaard er brændt,
Min Ære saaret,
Bort fredløst sendt!
Nu stolt betræde
Vi Bølgen vel,
Men Livets Glæde
Farvel! Farvel!"

— — — —

XV.
Vikingabalk.

Nu han sväfvade kring på det ödsliga haf, han
for vida, som jagande falk;
men för kämpar om bord skref han lagar och
rätt. Vill du höra hans Vikingabalk?

„Ej må tältas å skepp, ej må sofvas i hus: inom
salsdörr blott fiender stå;
Viking sofve på sköld och med svärdet i hand,
och till tält har han himlen, den blå.

„Kort är hammarens skaft hos den segrande Thor,
blott en aln långt är svärdet hos Frej.
Det är nog; har du mod, gå din fiende när, och
för kort är din klinga då ej.

„När det stormar med makt, hissa seglen i topp!
det är lustigt på stormande haf:
låt det gå, låt det gå! den som stryker är feg;
förr'n du stryker, gå heldre i qvaf!

XV.
Vikingebalk.

Nu han sværmed omkring paa det vildene Hav,
viden foer han, som jagende Falk;
Men for Kæmper ombord skrev han Love samt
Ret; vil du høre hans Vikingebalk?

„Ei maa teltes paa Skib, ei maa soves i Huus;
inden Døren kun Fienderne staae;
Viking sover paa Skiold og med Sværdet i Haand,
og til Telt har han Himlen den blaa.

„Kort er Hammerens Skaft hos den seirende Thor,
kun en Alen er Sværdet hos Frei.
Det er nok; har Du Mod, gaa din Fiende kun
nær, og for kort er da Klingen dig ei.

„Naar det stormer med Magt, heis da Seilet i Top,
det er lystigt paa stormende Sund:
Lad det gaae, lad det gaae; den, som stryger, er
feig; før du stryger, gaae heller til Bund.

„Mö är fridlyst å land, får ej komma om bord:
var det Freja, hon sveke dig dock;
ty den gropen paa kind är den falskaste grop,
och ett nät är den flygande lock.

„Vin är Valfaders dryck, och ett rus är dig undt,
om du endast med sansning det bär:
den som raglar å land, kan stå upp, men till
Ran, till den söfvande, raglar du här.

„Seglar krämare fram, må du skydda hans skepp,
men den svage ej vägre dig tull!
Du är kung på din våg, han är slaf af sin vinst,
och ditt stål är så godt som hans gull.

„Gods må skiftas å däck genom tärning och lott:
hur den faller, beklaga ej dig!
men sjökonungen sjelf kastar tärningen ej, han
behåller blott äran för sig.

„Nu syns vikingaskepp, då är äntring och strid,
det går hett under sköldarna till:
om du viker ett steg, har du afsked från oss:
det är lagen, gör se'n som du vill!

„Mø ei røres paa Land, ei maa komme ombord;
var det Freia, dog angred' du det.
Thi Gruben i Kind er den falskeste Grav, og den flagrende Lok er et Næt.

„Viin er Valfaders Drik, og en Ruus er dig undt;
men staae fast og med Fatning den bær!
Hvo som snubler paa Land, kan staae op, men til Ran, den Søvndyssende, snubler du her.

„Skyt Kiøbmandens Skib; men han svare dig Told, vel billig dog vægtig og fuld;
Du er Konning paa Sø, han er Vindingens Træl,
og dit Staal er saa godt som hans Guld.

„Gods maa skiftes paa Dæk alt ved Tærning og Lod;
hvor den faldt, ei beklage du dig;
Men Søkonningen selv kaster Tærningen ei, han beholder blot Æren for sig.

„Sees nu Vikinge-Skib, er der Entring og Strid;
det gaaer hedt under Skioldene til;
Om du viger et Skridt, har du Afsked af os;
det er Loven, giør saa hvad du vil.

„När du segrat, var nöjd! den, som beder om
frid, har ej svärd, är din fiende ej;
Bön är Valhallabarn; hör den bleknades röst!
den är niding, som ger henne Nej.

„Sår är vikingavinst, och det pryder sin man,
när på bröst eller panna det står;
låt det blöda, förbind det, se'n dygnet är om,
men ej förr, vill du helsas för vår.“ —

Så han ristade lag, och hans namn med hvar
dag växte vida på fremmande kust,
och sin like han fann ej på blånande sjö, och
hans kämpar de stridde med lust.

Men han sjelf satt vid rodret och blickade mörk,
han såg ned i det vaggande blå:
„Du är djup; i ditt djup trifves friden kanske,
men hon trifves ej ofvanuppå.

Är den Hvite mig vred, må han taga sitt svärd,
jag vill falla, om så är bestämdt;
men han sitter i skyn, skickar tankarna ned,
som förmörka mitt sinne alltjemt.“ —

„Har du seiret, da nok; den, som beder om
Fred, har ei Sværd, er din Avindsmand ei;
Bøn er Valhallas Barn, hør den Blegnedes Røst,
den er Nidding, som her siger Nei.

„Saar er Vikingens Høst, og de pryde hver Mand,
naar paa Bryst eller Pande de staae;
Lad dem bløde, forbind dem naar Døgnet er endt,
men ei før, hvis med os du vil gaae.“

Saa han ristede Lov, og hans Navn med hver
Dag voxte vide paa fremmede Kyst;
Ei sin Lige han fandt paa den blaanende Sø, og
hans Kæmper de strede med Lyst.

Men han selv sad til Roers; i Aasynet mørk,
saae han ned i det vuggende Blaae;
„Du er dyb; i dit Dyb trives Freden maaskee,
men den trives ei oven derpaa.

Er den Hvide mig vred, maa han tage sit Sværd,
jeg vil falde, hvis saa er bestemt;
Men han sidder i Sky, sender Tankerne ned, som
i Sindet, det mørke, blir giemt.“ —

Dock, när striden är när, tar hans sinne sin flygt,
stiger djerft som den hvilade örn,
och hans panna är klar, och hans stämma är
hög, och som Ljungaren står han i förn.

Så han sam ifrån seger till seger alltjemt, han
var trygg på den skummande graf,
och han synte i Söder båd öar och skär, och
så kom han till Grekelands haf.

När han lunderna såg, som ur vågorna stå, med
de lutande templen uti,
hvad han tänkte, vet Freja, och Skalden det vet,
J, som älsken, J veten det, J! —

„Här vi skulle ha bott, här är ö, här är lund,
här är templet, min fader beskref:
det var hit, det var hit jag den älskade bjöd:
men den hårda i Norden förblef.

Bor ej friden i saliga dalarna der, bor ej minnet
i pelaregång?
och som älskandes hviskning är källornas sorl,
och som brudsång är fåglarnas sång.

Dog, naar Striden er nær, klares Panden igien,
stiger Sindet som udhvilet Ørn,
Og forrest i Stavn, som en Thor, staaer han
dierv, som en Fader foran sine Børn.

Saa fra Seire til Seir han paa Søen foer frem,
han var tryg paa den skummende Grav,
Og i Syden han saae baade Øer og Skiær, og
saa kom han til Grækenlands Hav.

Da han Lundene saae, som af Bolger staae frem,
med de heldende Templer deri,
Hvad han tænkte veed Freia, og Skialden det
veed; I, som elske, I vide det, I! —

„Her skulde vi boet, her er Øe, her er Lund,
her er Templet, min Fader beskrev:
Det var hid, det var hid jeg den Elskede bød;
men den Haarde i Norden forblev.

Boer ei Fred i de salige Dale der, boer ei Mindet
i Søilernes Gang?
Og som Elskendes Hvisken er Kildernes Lyd, og
som Brudesang Fuglenes Sang.

Hvar är Ingeborg nu? Har hon glömt mig alltre'n
för gråhärige, vissnade drott?
Ack! jag kan icke glömma; jag gåfve mitt lif,
för att se, för att se henne blott.

Och tre år är förgått se'n jag skådat mitt land,
den Sagas konungasal;
stå de herrliga fjällen i himlen ännu? Är det
grönt i min fädernedal?

På den hög, der min fader är lagd, har jag satt
en lind, månn' hon lefver ännu?
Och hvem vårdar den späda? Du jord, gif din
must, och din dagg, o du himmel, gif du!

Dock, hvi ligger jag längre på främmande våg
och tar skatt, och slår men'skor ihjäl?
Jag har ära alltnog, och det flammande guld, det
lumpna, föraktar min själ.

Der är flagga på mast och den visar åt norr,
och i norr är den älskade jord;
jag vill följa de himmelska vindarnas gång, jag
vill styra tillbaka mot Nord."

Hvor er Ingeborg nu? Har hun glemt mig mon
alt for graahærdede visnede Drot?
Ikke glemmer jeg hende, jeg Livet gav hen, for
at see, for at see hende blot.

Og tre Aar randt hen fra den Tid sidst jeg saae
mit Land, den Saga's Konningehal;
Staae de herlige Fielde mod Himlen endnu? Er
det grønt i min Fædrene-Dal?

Paa den Høi, hvor min Fader er lagt, har jeg
sat en Lind, mon den lever endnu?
Og hvem vògter den Spæde? Du Jord, giv din
Saft, og din Dugg, o du Himmel, giv du!

Dog hvi ligger jeg længer paa fremmede Hav,
tager Skat, og slaaer Fiender ihiel?
Jeg har Ære alt nok, og det luende Guld, det
usle, foragter min Siæl.

Der er Flag heist i Top og det vaier mod Nord,
og i Nord er den elskede Jord;
Jeg vil følge de himmelske Vindes Gang, jeg vil
styre tilbage mod Nord."

XVI.

Frithiof och Björn.

FRITHIOF.

Björn, jag är ledsen vid sjö och våg,
böljorna äro oroliga sällar.
Nordens de fasta, de älskade fjällar
locka med underlig makt min håg.
Lycklig är den, som hans land ej förskjutit,
ingen förjagat från fädernas graf!
Ack! för länge, för länge jag flutit
fridlös omkring på det vilda haf.

BJÖRN.

Hafvet är godt, det må du ej klandra;
frihet och glädje på hafvet bo,
veta ej af den vekliga ro,
älska alltjemt att med böljorna vandra.
När jag blir gammal, vid grönskande jord
växer jag också väl fast som gräsen.
Nu vill jag kämpa och dricka om bord,
nu vill jag njuta mitt sorgfria väsen.

XVI.

Frithiof og Biørn.

FRITHIOF.

Kied jeg og led er af Søen nu,
Bølgerne, Biørn, er urolige Svende.
Trofaste Fielde tidt Hilsen mig sende,
Vinke med underlig Magt min Hu.
Lykkelig den, hvem hans Land ei forskyder,
Ingen jog bort fra hans Fædrenegrav.
Ach, for længe, for længe jeg flyder
Fredløs omkring paa det vilde Hav.

BIØRN.

Havet er godt, ei dets Priis du forringe,
Frihed og Glæde paa Havet boe,
Kiender ei til den qvindagtige Ro,
Elsker paa Bølgerne lystig at svinge.
Bliver jeg gammel, ved grønnende Jord
Voxer jeg ogsaa vel fast som Græsset.
Nu vil jeg kæmpe og drikke ombord,
Nyde min Frihed af Sorg ubelæsset.

FRITHIOF.

Isen har nu dock oss jagat i land,
rundt kring vår köl ligga vågorna döda:
vintern, den långa, vill jag ej föröda
här ibland klippor på ödslig strand.
Ännu en gång vill i Norden jag jula,
gästa kung Ring och min röfvade brud;
se vill jag åter de lockarna gula,
höra dess stämmas, de älskade ljud.

BJØRN.

Godt, jag förstår dig: kung Ring skall röna
vikingahämnden är föga blid.
Kungsgård vi tända vid midnattstid,
sveda den gamle och röfva den sköna.
Eller kanhända på vikingavis
aktar du drotten en holmgång värdig,
eller han stämmes till härslag på is: —
säg, hur du vill, jag är genast färdig.

FRITHIOF.

Nämn mig ej mordbrand och tänk ej på krig!
fredlig till kungen min kosa jag ställer.
Han har ej felat, hans drottning ej heller,
hämnande Gudar ha straffat mig.

FRITHIOF.

Isen har nu dog os jaget i Land,
Rundt om vor Kiøl ligge Voverne døde;
Vint'ren, den lange, jeg ei vil forøde
Her iblandt Klipper paa nøgne Strand.
Julen i Nord hos Kong Ring vil jeg holde,
Gieste min røvede Brud end en Gang;
See vil jeg atter Guldlokkerne bolde,
Lytte til Stemmens høitelskede Klang.

BIØRN.

Godt, jeg forstaaer dig; Kong Ring skal prøve,
Vikingehævnen er lidet blid.
Kongsgaard vi tænde ved Midnatstid,
Svide den Gamle, den Skiønne vi røve,
Eller maaskee du paa Vikingeviis
Agter vel Drotten en Holmgang værdig,
Eller han stævnes til Hærfart paa Iis; —
Siig, hvad du vil, jeg er straxen færdig.

FRITHIOF.

Nævn mig ei Mordbrand og tænk ei paa Krig,
Fredelig styrer jeg Kaas til den Konning.
Han har ei feilet, ei heller hans Dronning,
Hævnende Guder har straffet mig.

Litet har jag att på jorden hoppas,
vill blott ta afsked af den jag har kär,
afsked för evigt! När lunderna knoppas,
kanske och förr, är jag åter här.

BJØRN.

Frithiof, din dårskap jag aldrig förlåter.
Klagan och suck för en qvinnas skull!
Jorden, tyvärr! är af qvinnor full,
miste du en, stå dig tusen åter.
Vill du, så hämtar jag dig af det kram
hastigt en laddning från glödande Söder,
röda som rosor og spaka som lam;
se'n dra vi lott, eller dela som bröder.

FRITHIOF.

Björn, du är öppen och glad som Frej,
tapper att strida och klok att råda;
Oden och Thor, dem känner du båda,
Freja, den himmelska, känner du ej.
Icke om Gudarnas makt må vi tvista:
akta dig, väck ej den evigas harm!
fort eller sent hennes slumrande gnista
vaknar i Gudars och menniskors barm.

BJØRN.

Gå dock ej ensam! din hemväg kan stängas.

Lidet kun Haabet paa Jorden mig bringer,
Afsked jeg ta'er kun med den, jeg har kiær,
Afsked for evig! Naar Lunden udspringer,
Ja vel og før, er jeg atter her.

BIØRN.

Frithiof, kan Daarskaben ei du forsage?
Har du ei klaget for Qvinden nok?
Jorden, disværr'! har af Qvinder en Flok,
Mister du een, er tusind tilbage.
Vil du, saa henter jeg dig af det Kram
Hurtig en Ladning fra Syden saa herlig,
Røde som Roser og spage som Lam;
Lod eller Venskab skal dele dem kiærlig.

FRITHIOF.

Biørn, du er aaben og glad som Frei,
Brav til at stride, som klog til at raade;
Odin og Thor, dem kiender du baade,
Freia, den himmelske, kiender du ei.
Gudernes Magt er bestandig den samme;
Vogt dig, og væk ei den Eviges Harm;
Seent eller snart hendes slumrende Flamme
Vaagner i Guders og Menneskers Barm.

BIØRN.

Gaae dog ei ene, din Hiemvei kan stænges.

FRITHIOF.

Ej går jag ensam! mit svärd följer med.

BJØRN.

Minns du, hur Hagbart blef hängd i träd?

FRITHIOF.

Den, som kan tagas, är värd att hängas.

BJØRN.

Stupar du, stridsbror, jag hämnar dig väl,
ristar väl blodörn på Frithiofs bane?

FRITHIOF.

Onödigt, Björn! den galande hane
hör han ej längre än jag; farväl!

FRITHIOF.

Ei gaaer jeg ene, mit Sværd følger med.

BIØRN.

Husker du, Hagbart blev hængt, skiøndt ei ræd?

FRITHIOF.

Den, som kan tages, er værd at hænges.

BIØRN.

Falder du, Broder, jeg hævner dig vel,
Rister vel Blodørn paa Frithiofs Bane *).

FRITHIOF.

Unødigt, Biørn! han den galende Hane
Hører ei længer, end jeg; Farvel!

*) Banemand.

XVII.

Frithiof kommer till kung Ring.

Kung Ring han satt i högbänk om julen och
drack mjöd,
hos honom satt hans drottning, så hvit och ro-
senröd.
Som Vår och Höst dem båda man såg bredvid
hvarann:
hon var den friska Våren, den kulna Höst var han.

Då trädde uti salen en okänd gubbe in,
från hufvud och till fötter han insvept var i
skinn.
Han hade staf i handen, och lutad sågs han gå,
men högre än de andra den gamle var ändå.

Han satte sig på bänken längst ned vid salens
dörr;
der är de armas ställe ännu, som det var förr.
De hofmän logo smädligt, och sågo till hvarann,
och pekade med fingret på luden björnskinnsman.

XVII.

Frithiof kommer til Kong Ring.

Konning Ring sad til Høibords om Julen og drak Miød,
Hos hannem sad hans Dronning saa hvid og rosenrød.
Og som de sad', de ligned' vel Vaar og Høst for sand,
Hun var den friske Vaar, og den kiølne Høst var han.

Da traadde udi Hallen en ukiendt Gubbe ind,
Fra Hoved og til Fødder han indsvøbt var i Skind.
Han havde Stav i Haanden og bøiet saaes han gaae,
Dog over alle andre hans Hoved monne naae.

Han satte sig paa Bænken længst ned mod Hallens Dør;
Den Fattige har Plads der endnu, ret saasom før.
De Hofmænd loe saa haanlig og til hverandre saae,
Og pegede med Fingre ad lodne Gubbe graa.

Då ljungar med två ögon den främmande så hvasst,
med ena handen grep han en ungersven i hast,
helt varligen han vände den hofman upp och ned;
dä tystnade de andre: vi hade gjort så med.

„Hvad är för larm dernere? Hvem bryter kungens frid?
Kom upp till mig, du gamle, och låt oss talas vid!
Hvad är ditt namn? Hvad vill du? Hvar kommer du ifrån?"
Så talte kungen vredgad till gubben, gömd i vrån.

„Helt mycket spör du, konung, men jag dig svara vill.
Mitt namn ger jag dig icke, det hör mig ensam till.
I Ånger är jag uppfödd, min arfgård heter Brist,
hit kom jag ifrån Ulfven, hos honom låg jag sist.

Jag red i fordna dagar så glad paa drakens rygg,
han hade starka vingar, och flög så glad och trygg;
nu ligger han förlamad och frusen jemte land,
sjelf är jag gammal vorden, och bränner salt vid strand.

Da lyner med to Øine den Fremmede saa hvast,
Og med een Haand han griber en Ungersvend i
Hast.
Heel varligen han vendte den Hofmand op og ned,
Da taug de andre stille; vi havde giort det med.

„Hvad er for Støi dernede? Hvo bryder Kongens
Fred?
Kom op til mig, du Gamle, og lad os tales ved.
Hvad er dit Navn? hvad vilt Du? og hvorfra
kommer Du?"
Saa talte til den Gamle nu Kongen, vred i Hu.

„Du spørger meget, Konning, dog vil jeg svare
dig:
Mit Navn jeg gi'er dig ikke, det kun tilhører mig.
I Anger er jeg opfød, Sult hed' min Fædregaard,
Hid kommer jeg fra Ulven, ham laae jeg hos igaar.

Jeg red i fordums Dage saa glad paa Dragens Ryg;
Den havde stærke Vinger og fløi saa glad og
tryg;
Værkbrudden nu den ligger, og fryser under Land,
Selv er jeg bleven gammel og brænder Salt ved
Strand.

Jag kom att se din vishet, i landet vida spord,
då mötte man med hån mig, för hån är jag ej
gjord;
jag tog en narr för bröstet och vände honom
kring,
dock steg han opp helt oskadd, förlåt mig det,
kung Ring!“ —

„Ej illa,“ sade kungen, „du lägger dina ord;
de gamle bör man ära, kom, sätt dig vid mitt
bord!
Lått din förklädning falla, låt se dig som du är;
förklädd trifs glädjen icke, jag vill ha glädje här.“

Och nu från gästens hufvud föll luden björnhud
ner,
i stället för den gamle, en hvar en yngling ser.
Ifrån den höga pannan, kring skullran bred och
full
de ljusa lockar flöto liksom ett svall af gull.

Och präktig stod han för dem i sammetsmantel
blå,
i handsbredt silfverbälte med skogens djur uppå.

Jeg kom at see din Viisdom, saa vide spurgt om Land,
Da mødte man med Haan mig, jeg Haan ei døie kan;
Jeg tog en Nar i Brystet og vendte ham omkring,
Dog stod han op heel uskadt, forlad mig det, Kong Ring!"

„Ei ilde," sagde Kongen, „du føier dine Ord,
De Gamle bør man ære; kom, sæt dig ved mit Bord.
Lad din Forklædning falde, lad see dig som du er.
Forklædt ei Glæden trives, og jeg vil Glæde her."

Og Biørnehuden glider fra Giestens Hovedhaar,
Istedetfor en Olding en kraftfuld Yngling staaer,
Og fra den høie Pande, om Skuldren, bred og fuld,
De lyse Lokker flyde ret som en Strøm af Guld.

Og prægtig stod han for dem i Fløiels Kappe blaa,
Bredt var hans Sølverbelte med Skovens Dyr derpaa.

I drifvet arbet alla den konstnär bragt dem an,
och rundt kring hjeltens midja de jagade hvarann.

Och ringens gyllne smycke kring armen satt så
rikt,
vid siden hang hans slagsvärd, en stannad ljung-
eld likt.
Den lugna hjelteblicken kring sal och gäster for,
skön stod han der som Balder, och hög som
Asa-Thor.

Den häpna drottnings kinder de skifta färg så
snällt,
som röda norrsken måla de snöbetäckta fält;
som tvenne vattenliljor inunder stormens larm
stå gungande på vågen, så häfdes hennes barm.

Nu blåste lur i salen och tyst blef öfverallt,
ty nu var löftets timma och in bars Frejers galt,
med kransar omkring bogen, och äpple uti mund,
och fyra knän han böjde på silfverfatets rund.

Och konung Ring sig reste i sina lockar grå,
han rörde galtens panna, och gjorde löftet så:

I drevet Arbeid havde den Konstner anbragt dem,
Og rundt om Heltens Midie de jog hverandre frem.

Og Ringens gyldne Smykke om Armen funkled
rigt,
Ved Siden hang hans Slagsværd, et standset Lyn
vel ligt.
Og Helteblikket rolig rundt om i Hallen foer,
Skiøn stod han der som Balder, og høi som
Asathor.

Den Dronnings Kinder skifte da Farveskiær saa
brat,
Som røde Nordlys glimter i sneebedækte Nat.
Af heftig Uro bølged' den høie Qvindebarm,
Som to Vandlilier gynger i Stormens vilde Larm.

Nu blæstes Luur i Hallen, tyst blev det overalt,
Thi nu var Løftets Time, ind bares Freiers Galt,
Med Krandse snoet om Boven, med Æblet udi Mund,
De fire Knæe den bøied' paa Sølverfadets Bund.

Og Konning Ring sig reiste med sine Lokker graae,
Han rørte Galtens Hoved og giorde Løftet saa:

„Jag svär att Frithiof vinna, fastän en kämpe
stor;
så hjelpe Frej och Oden, derhos den starke Thor!“

Med trotsigt löje reste sig främlingen så hög,
en blixt af hjeltevrede hans anlet öfverflög;
han slog sitt svärd i bordet, så det i salen klang,
och upp från ekebänken hvarenda kämpe sprang.

„Och hör du nu, herr konung, mitt löfte äfven-
väl:
ung Frithiof är min frände, jag känner honom
väl.
Jag svär att Frithiof skydda, och var det mot en
verld;
så hjelpe mig min Norna, derhos mitt goda
svärd!“

Men kungen log och sade: „Helt dristigt är ditt
tal,
dock, orden äro fria i nordisk kungasal.
Fyll honom hornet, drottning, med vin, som du
har bäst!
den främling, vill jag hoppas, i vinter är vår gäst.“

„Kong Ring skal veie Frithiof, en Kæmpe prud og stor;
Saa hielpe Frei og Odin, dertil den stærke Thor!“

Med trodsig Latter reiste den høie Giest da sig,
Et Glimt af Heltevreden ud fra hans Øie gik;
Han slog sit Sværd i Bordet, saa det i Hallen klang;
Og op fra Eegebænken da hver en Kæmpe sprang.

„Og hør nu, Herre Konning, mit Ord med lige Skiel:
Ung Frithiof er min Frænde, jeg kiender ham heel vel.
Jeg svær' ham at beskytte mod dig og mod enhver,
Saa hielpe mig min Norne, dertil mit gode Sværd!“

Men Kongen loe og sagde: „Heel dristigt er dit Ord,
Dog fri er Ord og Talen i Kongehal i Nord.
Fyld hannem Hornet, Dronning, med Viin som Du har bedst,
Den Ungersvend, jeg haaber, i Vinter er vor Giest.“

Och drottningen tog hornet, som framför henne
stod,
af urens panna brutet, en kostelig klenod,
på blanka silfverfötter, med mången gyllne ring,
med forntids bilder sirad och runeskrift omkring.

Med nederslagna ögon hon räckte hornet då;
men darrande var handen, och vin blef spildt
derpå.
Som aftonrodnans purpur på liljorna ibland,
de dunkla droppar brunno på hennes hvita hand.

Och glad tog gästen hornet utaf den ädla fru:
ej tvenne män det tömde, som männer äro nu;
men lätt och utan tvekan, den drottning till
behag,
den väldige det tömde uti ett andedrag.

Och skalden tog sin harpa, han satt vid kungens
bord,
och sjöng ett hjertligt qväde om kärleken i Nord,
om Hagbart och skön Signe, och, vid hans djupa
röst,
de hårda hjertan smälte i stålbeklädda bröst.

Og Dronningen tog Hornet, som det for hende stod,
Brudt af Ur-Oxens Tinding, et kosteligt Klenod,
Paa blanke Sølverfødder, med mangen gylden Ring,
Med Oldtids Billed smykket, med Runeskrift omkring;

Med bly nedslaget Øie ham rakte Hornet saa,
Men zittrende var Haanden, og Viin blev spildt derpaa.
Som Aftenrødens Purpur paa Liliens rene Lin,
De dunkle Draaber brændte paa Haanden hvid og fiin.

Og Giesten modtog Hornet saa freidig udi Hu;
Ei tvende Mænd det tømte, som Mænd der ere nu;
Men han sig ei betænkte; den Dronning til Behag
Han let og rask det tømte udi et Aandedrag.

Og Skialden tog sin Harpe, han sad ved Kongens Bord,
Og liflig toned' Qvadet om Kiærlighed i Nord,
Om Hagbart og skiøn Signe; og ved hans dybe Røst
De haarde Hierter smelted i staalbeklædte Bryst.

Han sjöng om Valhalls salar, och om Einheriers
lön,
om tappre fäders bragder på fältet och på sjön.
Då grep hvar hand åt svärdet, då flammade hvar
blick,
och flitigt omkring laget det djupa hornet gick.

Helt skarpt blef der nu drucket allt i det kunga-
hus,
hvar enda kämpe tog sig ett ärligt julerus,
gick sedan bort att sofva förutan harm och sorg;
men konung Ring den gamle sof hos skön Inge-
borg.

Han sang om Valhals Sale, om Kampens ranke Mø,
Om tappre Fædres Gierning paa Land og paa Sø.
Da greb hver Haand om Sværdet, da flammede hvert Blik,
Og flittig om i Kredsen det dybe Horn da gik.

Heel dierv blev der nu drukket alt i den Kongegaard,
Og hver en ærlig Kæmpe sin Juleruus sig faaer,
Gik siden bort at sove foruden Harm og Sorg;
Men Konning Ring den gamle sov hos skiøn Ingeborg.

XVIII.
Isfarten.

Kung Ring med sin drottning till gästebud far,
på sjön står isen så spegelklar.

„Far ej öfver isen,“ den främling sad':
„han brister, för djupt är det kalla bad.“ —

„Kung drunknar icke så lätt,“ sad' Ring,
„den, som är rädd, kan gå sjön omkring.“

Den främling blickar så mörk med hot,
han spänner stålsko i hast på fot.

Slädtrafvarn sätter med makt åstad,
han frustar lågor, han är så glad.

„Sträck ut,“ skrek kungen, „min trafvare god,
låt se, om du är af Sleipners *) blod!“

---

*) Odens häst.

XVIII.
Iisfarten.

Kong Ring med sin Dronning til Giestebud ta'er,
Paa Søen staaer Isen som Speil saa klar.

„Tag ei over Isen, den Fremmede qvad:
Den brister, for dybt er det kolde Bad." —

„Ei Kongen drukner saa let, sagde Ring,
Den, som er ræd, kan gaae Søen omkring."

Den Fremmede skuer med vreden Mod,
Han spænder Staalsko i Hast paa Fod.

Den Traver begynder sin Fart saa brad,
Den pruster Flammer og er saa glad.

„Stræk ud, skreg Kongen, min Traver god,
Lad see, om du er af Sleipners*) Blod."

---

*) Odins Hest.

Det går, som stormen går öfver sjön,
den gamle ej aktar sin drottnings bön.

Men stålskodd kämpe står heller ej still,
han far dem förbi så snart han vill.

Han ritar mång runa i isens famn,
skön Ingeborg åker öfver sitt namn.

Så ila de fram på den glatta ban;
men under dem lurar den falska Ran.

Hon stöter ett hål i sitt silfvertak,
och släden ligger i öppen vak.

Skön Ingeborg vardt så blek på kind,
då kommer den gäst som en hvirfvelvind.

Han borrar sin stålsko i isen fast,
och griper i gångarns man med hast.

Då svänger han lätt med ett enda hopp
båd' häst och släde på isen opp.

Det gaaer som Stormen gaaer over Jord,
Ei agter den Gamle sin Dronnings Ord.

Men staalskoet Kæmpe staaer heller ei still',
Han farer forbi dem hver Gang han vil.

Mangen Rune han ridser i Isens Favn,
Skiøn Ingeborg ager over sit Navn.

Saa ile de frem paa det frosne Vand,
Men under dem lurer den falske Ran.

Hun støder et Hul i sit Sølvertag,
Og Slæden vil synke ned i Qvag.

Skiøn Ingeborg vorder saa bleg om Kind,
Da kommer den Giest som en Hvirvelvind.

Han borer sin Staalsko i Isen fast,
Og griber i Gangerens Man med Hast.

Da svinger han let med et eneste Hop
Baade Hest og Slæde paa Isen op.

„Det tag vill jag prisa,“ sad’ kungen fort,
„ej Frithiof den starke det bättre gjort.“

Så vände de åter till kungsgård om;
den främmande blef der, tills våren kom.

„Det Greb vil jeg prise“, qvad Kongen saa fort,
„Ei Frithiof hiin Stærke det bedre har giort.“

Saa vendte de atter til Kongsgaarden om;
Den Fremmede blev der til Vaaren kom.

XIX.

Frithiofs frestelse.

Våren kommer: fåglen qvittrar, skogen löfvas,
solen ler,
och de lösta floder dansa sjungande mot hafvet
ner.
Glödande som Frejas kinder tittar rosen ur sin
knopp,
och i menskans hjerta vakna lefnadslust och mod
och hopp.

Då vill gamle kungen jaga, drottningen skall med
på jagt,
och det hela hof församlas, hvimlande i brokig
prakt.
Bågar klinga, koger skramla, hingstar skrapa mark
med hof,
och med kappor öfver ögat skrika falkarna på rof.

XIX.

Frithiofs Fristelse.

Vaaren kommer, Fuglen qviddrer, Skoven grøn-
nes, Solen heed
Tøer den løste Flod, som dandser siungende mod
Havet ned.
Glødende som Freia's Kinder Rosen leer af
Knoppen ud,
Og med vaagnet Livslyst favner Ynglingen sin
unge Brud.

Da vil Kongegubben jage, Dronningen skal med
paa Jagt,
Og det hele Hof forsamles, vrimlende i broget
Pragt.
Buer klinge, Pile klirre, Marken slaaes af
Hestehov,
Og med Klapper over Øiet skrige Falkene paa Rov.

Se, der kommer jagtens drottning! Arm Frithiof, se ej dit!
Som en stjerna på en vårsky sitter hon på gångarn hvit.
Hälften Freja, hälften Rota, skönare än begge två,
och från lätta purpurhatten vaja högt de fjädrar blå.

Se ej på de ögons himmel, se ej på de lockars gull!
akta dig, det lif är smidigt, akta dig, den barm är full!
Blicka ej på ros och lilja, skiftande på hennes kind,
hör ej på den kära stämman, susande som vårens vind!

Nu är jägarskaran färdig. Hejsan! öfver berg och dal!
Hornet smattrar, falken stiger lodrät emot Odens sal.
Skogens åbor fly med ångest, söka sina kulors hem:
men, med spjutet sträckt framför sig, är Valkyrian efter dem.

See der kommer Jagtens Dronning! Arme Frithiof skue ei did!
Som en Stierne paa en Vaar-Sky sidder hun paa Hesten hvid.
Halv en Freia, halv en Rota; mere skiøn end hver af dem;
Purpurhattens lysblaae Fiedre bølge stolt i Luften frem.

See ei Øiets klare Himmel, see ei Lokkens lyse Guld!
Vogt dig, Midien er saa smækker, vogt dig, Barmen er saa fuld!
See ei Rosen, see ei Lilien, vexlende paa hendes Kind,
Hør ei paa den kiære Stemme, tonefuld som Vaarens Vind.

Nu er Jægerskaren færdig: Hurra! over Bierg og Dal!
Hornet gialder, Falken stiger lodret imod Odins Sal.
Skovens Sønner flygte bange, søge deres Hulers Hiem,
Men med sænket Spyd Valkyrien iler og forfølger dem.

Gamle kungen kan ej följa jagten som hon flyger
fram,
ensam vid hans sida rider Frithiof, tyst och allvarsam.
Mörka, vemodsfulla tankar växa i hans qvalda
bröst,
och hvarthelst han än sig vänder, hör han deras
klagoröst.

„O! hvi öfvergaf jag hafvet, för min egen fara
blind?
Sorgen trifs ej rätt på vågen, blåser bort med
himlens vind.
Grubblar viking, kommer faran, bjudar honom
opp till dans,
och de mörka tankar vika, bländade af vapnens
glans.

Men här är det annorlunda, outsäglig längtan slår
sina vingar kring min panna, som en drömmande
jag går;
kan ej glömma Balders hage, kan ej glömma
eden än,
som hon svor, — *hon* bröt den icke, grymma
Gudar bröto den.

Ei den gamle Konge Jagtens snelle Tog saa følge kan,
Frithiof ikkun er tilbage, taus hos Kongen rider han;
Mørke, veemodsfulde Tanker voxe i hans qvalte Bryst,
Og hvorhelst han end sig vender, troer han høre Klagerøst.

„O hvi blev jeg ei paa Havet, for min egen Fare blind?
Sorgen trives ei paa Bølgen, blæses bort med Himlens Vind.
Grubler Viking, kommer Faren, byder ham op til en Dands,
Og de mørke Tanker vige, blændede ved Vaaben-Glands.

Men her er det anderledes, uophørlig Længslen slaaer
Sine Vinger om min Pande, som en Drømmende jeg gaaer;
Kan ei glemme Balders-Hage, kan ei glemme Eeden end,
Som hun svoer.— *hun* brød den ikke, grumme Guder brøde den.

Ty de hata menskors ätter, skåda deras fröjd med harm,
och min rosenknopp de togo, satte den i vinterns barm.
Hvad skall vintern väl med rosen? Han förstår ej hennes pris;
men hans kalla ande kläder knopp och blad och stjelk med is.“ —

Så han klagade. Då kommo de uti en enslig dal,
dyster, hopträngd mellan bergen, öfverskyggd af björk och al.
Der steg kungen af, och sade: „se! hur skön, hur sval den lund;
jag är trött, kom, låt oss hvila! jag vill slumra här en stund.“ —

„Icke må du sofva, konung; kall är marken här och hård,
tung blir sömnen, upp! jag för dig snart tillbaka till din gård.“ —

Askurs Børn *) de Grumme hade, skue deres Fryd
med Harm,
Og min Rosenknop de toge, satte den paa Vin-
t'rens Barm.
Hvad skal Vint'ren vel med Rosen? Kan han
synge til dens Priis?
Nei, hans kolden Aande klæder Knop og Blad og
Stilk med Iis." —

Saa han klaged'. See! da rede til en eensom Dal
de hen.
Mørk, indsluttet mellem Bierge, Elm og Birk be-
skygged' den.
Der steeg Kongen af og sagde: „See hvor skiøn,
hvor sval den Lund,
Jeg er træt, kom lad os hvile, jeg vil slumre her
en Stund."

„Ikke maa du sove, Konge, kold er Jorden her
og haard,
Tung blir Søvnen, op! snart ride vi tilbage til
din Gaard." —

---

*) Menneskene.

„Sömnen, som de andra Gudar, kommer, när vi minst det tro,“
sade gubben, „unnar gästen ej sin värd en timmas ro?“

Då tog Frithiof af sin mantel, bredde den på marken hän,
och den gamle kungen lade tryggt sitt hufvud på hans knän;
somnade så lugnt, som hjelten somnar efter stridens larm
på sin sköld, så lugnt, som barnet somnar på sin moders arm.

Som han slumrar, hör! då sjunger kolsvart fågel ifrån qvist:
„skynda, Frithiof, dräp den gamle, sluta på en gång er tvist!
Tag hans drottning, dig tillhör hon, dig har hon som brudgum kysst,
intet menskligt öga ser dig, och den djupa graf är tyst.“ —

„Søvnen, som de andre Guder, kommer naar vi
mindst det troe;“
Sagde Gubben, „under Giesten ei sin Vert en
Times Ro?“

Da tog Frithiof Kappen af og spredte under løv-
fuldt Træ,
Og den gamle Konge lagde tryg sit Hoved paa
hans Knæ,
Slumred' ind saa sødt som Helten sover efter
Stridens Larm
Paa sit Skiold, saa sødt som Barnet sover paa sin
Moders Arm.

Som han sover, hør! da siunger kulsvart Fugl fra
Træets Qvist:
Skynd dig, Frithiof! Dræb den Gam'e, end paa
eengang Eders Tvist,
Tag hans Dronning, din hun er jo, dig har hun
som Brudgom kyst,
Mennesker ei see dig, i den dybe Grav er taust
og tyst.“ —

Frithiof lyssnar; hör! då sjunger snöhvit fågel
ifrån qvist:
„ser dig intet menskligt öga, Odens öga ser dig
visst.
Niding, vill du mörda sömnen? vill du värnlös
gubbe slå?
Hvad du vinner, hjelterykte vinner du dock ej
derpå.“ —

Så de begge fåglar sjöngo; men sitt slagsvärd
Frithiof tog,
slängde det med fasa från sig fjerran i den mörka
skog.
Kolsvart fågel flyr till Nastrand, men, på lätta
vingars par,
som en harpoton den andra klingande mot solen far.

Straxt är gamle kungen vaken. „Mycket var den
sömn mig värd,
ljufligt sofver man i skuggan, skyddad af den
tappres svärd.
Dock, hvar är ditt svärd, o främling? blixtens
broder, hvar är han?
Hvem har skilt Er, J, som aldrig skulle skiljas
från hvarann?“ —

Frithiof lytter: Hør! da siunger sneehvid Fugl fra Træets Qvist:
„Seer ei Mennesker dig, Frithiof, Odins Øie seer dig vist.
Nidding, vil du myrde Søvnen? Slaae en værnløs Olding ned?
Hvad du vinder, Helterygte vinder du dog ei derved.“ —

Saa de siunge; da greb Frithiof Sværdet, mens den Gamle sov,
Slængte det med Afsky fra sig langt bort i den mørke Skov.
Kulsort Fugl til Nastrond flyver; sneehvid Fugl fra Træets Top
Som en Harpetone stiger syngende mod Solen op.

Strax er Konge-Gubben vaagen. „Ach den Blund var meget værd!
Liflig man i Skyggen sover, vogtet af den Tappres Sværd.
Dog hvor er dit Sværd? Hvo skilte Jer i denne tause Lund,
I som aldrig burde skilles fra hinanden nogen Stund?“

„Lika mycket,“ Frithiof sade: „svärd jag finner nog i Nord;
skarp är svärdets tunga, konung, talar icke fridens ord,
Mörka andar bo i stålet, andar ifrån Niffelhem,
sömnen är ej säker för dem, silfverlockar reta dem.“ —

„Jag har icke sofvit, yngling, jag har blott dig pröfvat så,
obepröfvad man och klinga litar ej den kloke på.
Du är Frithiof, jag har känt dig, alltse'n i min sal du steg,
gamle Ring har vetat länge hvad hans kloka gäst förteg.

Hvarför smög du till min boning, djupt förklädd och utan namn?
Hvarför, om ej för att stjäla bruden ur den gamles famn?
Äran, Frithiof, sätter sig ej namnlös uti gästfritt lag,
blank är hennes sköld som solen, öppna hennes anletsdrag.

„Lige meget, sagde Frithiof: Sværd jeg finder vel i Nord;
Skarp er Sværdets Tunge Konning! taler ikke Fredens Ord.
Mørkets Aander boer i Staalet, Nastrond er de Mørkes Hiem,
Søvnen er ei sikker for dem, Sølverlokker friste dem.“ —

„Jeg har ikke sovet, Yngling, jeg har kun dig prøvet saa,
Thi uprøvet Mand og Glavind lider ei den Kloge paa.
Du est Frithiof, jeg har kiendt dig siden i min Hal du kom,
Gamle Ring alt længe vidste, hvad hans Giest ei ymted' om.

„Siig, hvi kom du til min Bolig, dybt forklæd og uden Navn?
Hvi, om ikke for at stiæle Bruden af den Gamles Favn?
Æren, Frithiof, sætter sig ei navnløs udi giestfrit Lag,
Skiold den fører blank som Solen, Aasyn som den klare Dag.

Ryktet talte om en Frithiof, menniskors og Gudars skräck,
sköldar klöf och tempel brände den förvågne lika käck.
Snart med härsköld, så jag trodde, kommer han emot ditt land,
och han kom, men höljd i lumpor, med en tiggarstaf i hand.

Hvarför slår du ner ditt öga? Jag var också ung en gång;
lifvet är en strid från början, ungdomen dess Berserksgång.
Klämmas skall hon mellan sköldar, tills det vilde mod är tömdt;
jag har pröfvat och förlåtit, jag har ömkat och förglömt.

Ser du, jag är gammal vorden, stiger snart i högen in;
tag mitt rike då, o yngling, tag min drottning, hon är din;
blif min son tilldess, och gästa i min kungssal som förut!
Svärdlös kämpe skall mig skydda, och vår gamle tvist har slut.“ —

„Rygtet taled' om en Frithiof, Menneskers og
Guders Skræk,
Skiolde kløved', Templer brændte den Forvovne
lige kiæk.
Snart med Hærskiold, saa jeg troede, kommer han
imod dit Land, —
Men hvad skeer? — I Pialter hyllet, som en
Tigger kommer han!

„Hvorfor slaaer du ned dit Øie? Ogsaa jeg var
ung engang,
Livet er en varig Strid, og Ungdom dets Berser-
kegang.
Klemmes skal den mellem Skiolde, til dens vilde
Mod er tæmt;
Jeg har prøvet og tilgivet, jeg har ynket og for-
glemt.

„Seer du, jeg er gammel vorden, stiger snart i
Høien ind;
Tag mit Rige da, o Yngling, tag min Dronning,
hun er din.
Bliv min Søn imedens, Frithiof, i min Hal din
Lykke vent,
Sværdløs Kæmpe skal mig vogte, og vor gamle
Strid er endt." —

„Icke," svarar Frithiof dyster, „kom jag som en tjuf till dig,
ville jag din drottning taga, säg, hvem skulle hindrat mig?
Men min brud jag ville skåda, en gång, ack! blott en gång än.
O! jag dåre! halfsläckt låga tände jag på nytt igen.

I din sal jag dröjt för länge, gästar mer ej der, o kung!
Oförsonta Gudars vrede hvilar på mitt hufvud tung.
Balder med de ljusa lockar, han, som har hvar dödlig kär,
se, han hatar mig allena, ensamt jag förkastad är!

Ja, jag stack i brand hans tempel; Varg i Veum *) heter jag;
när jag nämnes, skrika barnen, glädjen flyr ur gästfritt lag.
Fosterjorden har förkastat en förlorad son med harm,
fridlös är jag i min hembygd, fridlös i min egen barm.

*) Tempelskändare.

„Ikke“, svarer mørk da Frithiof, „kom jeg som en Tyv til dig;
Vilde jeg din Dronning tage, siig hvo skulde hindret mig?
Men min Brud jeg vilde skue engang, ach kun eengang end.
O jeg Daare! halvslukt Lue tændte jeg paa ny igien!

„Ei din Hal jeg meer vil gieste; der jeg altfor længe var!
Uforsonte Guders Vrede hviler paa mit Hoved svar.
Balder med de lyse Lokker, alle Dødeliges Ven,
Mig kun hader, den forskudte, flygtige landlyste Svend.

„Ja jeg afbrændt har hans Tempel; Tempelskiænder kaldes jeg;
Naar jeg nævnes, skriger Barnet, flygter Glæden, standser Leeg,
Og forskudt har Fædrejorden den fortabte Søn med Harm,
Fredløs er jeg i min Hiemstavn, fredløs i min egen Barm.

Icke på den gröna jorden vill jag söka friden mer,
marken bränner under foten, trädet ingen skugga ger.
Ingeborg har jag forlorat, henne tog den gamle Ring;
solen i mitt lif är slocknad, bara mörker rundtomkring!

Derför, hän till mina vågor! Eja, ut, min drake god!
bada åter becksvart bringa lustigt i den salta flod;
hvifta vingarna i molnen, hväsande de vågor skär,
flyg så långt som stjernan leder, som besegrad bölja bär!

Låt mig höra stormens dunder, låt mig höra åskans röst!
När det dånar rundtomkring mig, då är lugn i Frithiofs bröst.
Sköldeklang och pilregn, gubbe! Midt i hafvet slaget står,
och jag stupar glad, och renad till försonta Gudar går.“

„Ikke paa den grønne Jord mig Freden atter skienket bli'r,
Græsset brænder under Foden, Træet ingen Skygge gi'er.
Ingeborg jeg evig tabte, hende tog den gamle Ring,
Solen i mit Liv er udslukt, Mørket hersker rundt omkring.

„Derfor Bølgen vil jeg søge! hurtig ud min Drage god!
Bade skalst du beegsort Bringe lystig i den salte Flod;
Vift i Skyen dine Vinger, skiær med Hvislen Bølgen blaa,
Flyv saa langt som Stiernen leder og som Havet monne gaae!

„Lad mig høre Stormens Bulder, lad mig høre Tordnens Røst!
Naar det buldrer rundt omkring mig, er der Ro i Frithiofs Bryst.
Skioldeklang og Piil-Regn, Gubbe! Midt i Havet Slaget staaer,
Og jeg falder glad, og reen jeg til forsonte Guder gaaer.

XX.

Kung Rings död.

Gullmanig fåle,
Skinfaxe, drager
vårsolur vågen mer herrlig än förr.
Morgonens stråle,
dubbelt så fager,
leker i kungssal: det klappar på dörr.

Sorgsen i hågen
Frithiof inträder,
blek sitter kungen; skön Ingeborgs bröst
häfves som vågen.
Främlingen qväder
afskedets qväde med darrande röst:

„Böljorna bada
vingade hästen,
sjöhästen längtar från stranden igen.

XX.
Kong Rings Død.

Guldmanket Ganger,
Skindfaxe, drager
Vaarsolen frem mere herlig end før.
Skinnende pranger
Dobbelt saa fager
Solen i Kongshal; det banker paa Dør.

Sorgfuld, skiøndt hærdet,
Frithiof indtræder,
Bleg sidder Kongen; skiøn Ingeborgs Bryst
Hæves bag Gierdet.
Giesten nu qvæder
Afskedens Qvad med en skiælvende Røst:

„Bølgerne væde
Hesten med Vinge,
Søhesten længes fra Stranden igien.

Ut vill han vada;
bort måste gästen,
bort från sitt land och sin älskade vän.

Dig ger jag ringen,
Ingeborg, åter;
heliga minnen bo troget i den.
Gif den åt ingen!
Frithiof förlåter;
mig ser du aldrig på jorden igen.

Ej skall jag skåda
stigande röken
mer ifrån Nordlanden. Menskan är slaf;
Nornorna råda.
Böljornas öken,
der är mitt fädernesland och min graf.

Gå ej till stranden,
Ring, med din maka,
helst sedan stjernorna sprida sitt sken!
Kanske i sanden
vräkas tillbaka
Frithiofs, den biltoge vikingens, ben.“ —

Ud vil den træde,
Giest vil den bringe
Bort fra sit Land og sin elskede Ven.

Ingeborg, Ringen
Tag; her den bliver:
Hellige Minder boe trofast i den.
Skienk den til ingen —
Frithiof tilgiver!
Mig seer I aldrig paa Jorden igien.

Ei skal jeg skue
Røgen opstige
Meer fra mit Nord; jeg er Slave, som hver;
Nornerne true;
Bølgernes Rige
Vinker: min Bo, som min Grav, er kun der.

Gak ei til Vandet,
Ring, med din Mage,
Mindst naar paa Himlen hver Stierne staaer reen.
Muligt paa Sandet
Væltes tilbage
Vikingen Frithiofs landflygtige Been."

Då qväder kungen:
„Tungt är att höra
mannen som klagar likt qvidande mö.
Dödssång är sjungen
re'n i mitt öra.
Hvad är det mer? den, som föds, han skall dö.

Nornornas lottning,
huru vi fike,
trotsa vi, klaga vi ej oss ifrån.
Dig ger jag drottning,
dig ger jag rike,
skydda det du åt min växande son!

Väl har jag sutit
vänsäll i salen,
väl har jag älskat den gyllene frid;
dock har jag brutit
sköldar i dalen,
sköldar på sjön, och ej bleknat dervid.

Nu vill jag rista
Gejrsodd, och blöda,
strådöd ej höfves för Nordmannakung.

Da qvæder Kongen:
„Tungt er at høre
Manden, der klager veemodig som Mø. —
Dødssang er siungen
Alt i mit Øre;
Hvad er det mere? Hvo fødes skal døe.

Nornerne raade;
Hvad og vi sige,
Trods eller Klagen ei høster os Løn.
Dig gi'r jeg baade
Dronning og Rige,
Riget bevar for min voxende Søn.

Vel har jeg tøvet
Giestmild i Salen,
Vel har jeg elsket den frugtbare Fred;
Dog har jeg øvet
Krigsdaad i Dalen,
Krigsdaad paa Hav, og ei blegnet derved.

Nu vil jeg riste
Geirsodd og bløde;
Normannakonning staaer Straadød ei an.

Ringa är sista
idrottens möda,
mera än lifvet är döden ej tung.“ —

Då skar han ärligt
runor åt Oden,
dödsrunor djupa på bröst och på arm.
Lyste så herrligt
droppande bloden
fram mellan silfret på hårvuxen barm.

„Bringen mig hornet!
Skål för ditt minne,
Skål för din ära, du herrliga Nord!
Mognande kornet,
tänkande sinne,
fredelig bragd har jag älskat på jord.

Fåfängt bland vilda,
blodiga drotter
sökte jag Friden, hon flyktade hän.
Nu står den milda
ätthögens dotter
väntande på mig vid Gudarnas knän.

Lidet den sidste
Idræt er Møde,
Død meer end Livet ei tynge mig kan.“ —

Saaes han nu ærlig
Dødsrunér riste
Dybe for Odin paa Bryst og paa Arm.
Lysende herlig
Blodsdraaber liste
Frem sig i Sølvet paa haarvoxne Barm.

„Bringer mig Hornet!
Skaal for dit Minde,
Skaal for din Ære, du herlige Nord!
Marken og Kornet,
Retfærd i Sinde,
Fredelig Id har jeg elsket paa Jord.

Frugtløs blandt vilde
Blodige Drotter
Søgte jeg Freden, men fandt den ei her:
Nu staaer den milde
Gudernes Dotter
Ventende paa mig blandt Guderne der.

Hell Er, J Gudar,
Valhallasöner!
Jorden försvinner; till Asarnas fest
Gjallarhorn budar.
Salighet kröner
skönt, som en guldhjelm, den kommande gäst." —

Sade, och tryckte
Ingeborg handen,
handen på son och på gråtande vän.
Ögat han lyckte,
kunglige anden
flög med en suck till Allfader igen.

Hilsen jeg byder
Guder paa Throner.
Jorden forsvinder; til Asernes Fest
Giallerhorn lyder.
Salighed kroner
Skiønt, som en Guldhielm, den kommende Giest.“ —

Sad han og trykte
Ingeborg Haanden,
Haanden paa Søn og paa grædende Ven.
Øiet han lukte,
Længselfuld Aanden
Fløi med et Suk til Alfader igien.

XXI.

Rings Drapa.

Sitter i högen
högättad höfding,
slagsvärd vid sidan,
skölden på arm.
Gångaren gode
gnäggar derinne,
skrapar med guldhof
grundmurad graf

Nu rider rike
Ring öfver Bifrost,
svigtar för bördan
bågiga bron.
Upp springa Valhalls
hvalfdörrar vida;
Asarnas händer
hänga i hans.

XXI.

Rings Drapa.

Sidder i Høien
Høibyrdig Høvding,
Slagsværd ved Siden,
Skioldet paa Arm.
Herlige Stridshingst
Vrinsker i Høien,
Skraber med Guldhov
Grundmuret Grav.

Nu rider rige
Ring over Bifrost,
Sukker ved Byrden
Buede Bro.
Aabnes nu Valhals
Hvælvinger vide;
Asernes Hænder
Hænger i hans.

Thor är ej hemma,
härjar i härnad.
Valfader vinkar
vinbägarn fram.
Ax flätar Frej kring
konungens krona,
Frigg binder blåa
blommor deri.

Brage, hin gamle,
griper i guldsträng,
stillare susar
sången än förr.
Lyssnande hvilar
Vanadis *) hvita
barmen mot bordet,
brinner och hör:

„Högt sjunga svärden
ständigt i hjelmar;
brusande böljor
blodas alltjemt.

*) Freja.

Thor er ei hiemme,
Hærjer paa Hærværk.
Valfader vinker
Viinbægret frem.
Ax fletter Frei kring
Konningens Krone,
Frigg binder lysblaae
Blomster deri.

Brage, hiin gamle,
Griber i Guldstreng,
Sagtere suser
Sangen end før.
Lyttende hviler
Vanadis *) hvide
Barm imod Bordet,
Brænder af Fryd.

„Høit suser Sværdes
Sang imod Hielme;
Brusende Bølger
Blodrøde gaae.

*) Freia.

Kraften, de gode
Gudarnas gåfva,
bister som Berserk
biter i sköld.

Derför var dyre
drotten oss kär, som
stod med sin sköld för
fredliga fält:
Sansade styrkans
skönaste afbild
steg som en offer-
ånga åt skyn.

Ord väljer vittra
Valfader, då han
sitter hos Saga,
Söquabäcks mö.
Så klungo kungsord,
klara som Mimers
böljor, och derhos
djupa som de.

Kraften, de gode
Guder har givet,
Bister som Berserk
Bider i Skiold.

Derfor den dyre
Drot var os kiær, som
Stod med sit Skiold for
Fredlige Færd;
Sindige Styrkes
Skiønneste Billed
Steeg som en Offer-
Røg imod Sky.

Ord vælger vise
Valfader, naar han
Sidder hos Saga,
Søqvabeks Mø.
Saa klang de Kongsord,
Klare som Mimers
Bølger, og derhos
Dybe som de.

Fridsam förlikar
Forsete tvisten,
domarn vid Urdas
vällande våg.
Så satt å domsten
dyrkade drotten,
blidkade händer
blodhämnden bjöd.

Karg var ej kungen,
kring sig han strödde
dvergarnas dagglans *),
drakarnas bädd *).
Gåfvan gick glad från
gifmilda handen,
lätt från hans läppar
lidandets tröst.

Välkommen, vise
Valhalla-arfving!
Länge lär Norden
lofva ditt namn.

*) Skaldenamn på guldet.

Fredsæl forliger
Forsete Tvisten,
Dommer ved Urda's
Hvislende Væld.
Saa sad paa Domsteen
Drotten den dyre;
Sonende Hænder
Blod-Hævnen holdt.

Karg var ei Kongen,
Kring sig udstrødte
Dvergenes Dagglands,
Dragernes Seng *).
Gaven gik glad fra
Gavmilde Hænder,
Let fra hans Læber
Lidendes Trøst.

Velkommen, vise
Valhallas Arving!
Længe skal Lande
Love dit Navn.

---

*) Poetiske Navne paa Guldet.

Brage dig helsar
höfviskt med horndryck,
Nornornas fridsbud
nerifrån Nord!"

Brage dig hilser
Høvisk ved Horndrik.
Nornernes Fredsbud
Nede fra Nord."

XXII.
Konungavalet.

Till Tings! Till Tings! Budkaflen går
kring berg och dal.
Kung Ring är död: nu förestår
ett kungaval.

Då tager bonden svärd från vägg,
det stål är blått.
Med fingret pröfvar han dess egg,
den biter godt.

De piltar se med glädje på,
det stålblå sken;
de lyfta svärdet två och två,
för tungt för en.

Men dottren skurar hjelmen ren,
blank skall han bli —
och rodnar, när hon skådar se'n
sin bild deri.

XXII.

Kongevalget.

Til Things! Budstikken monne gaae
Blandt Landets Mænd.
Kong Ring er død; vi vælge maae
En Drot igien.

Da tager Bonden Sværd fra Væg,
Det Staal er blaat.
Med Fing'ren prøver han dets Egg,
Den bider godt.

Den staalblaae Glands de Pilte smaae
Med Fryd besee,
Men løfte Sværdet knap formaae,
Skiøndt to ja tre.

Hans Datter skurer Hielmen klar,
For Pletter fri,
Og rødmer, naar hun speilet har
Sig selv deri.

Sist tar han sköldens runda värn,
en sol i blod.
Hell dig, du frie man af jern,
du bonde god!

All landets ära växer ur
ditt fria bröst.
I striden är du landets mur,
i frid dess öst.

Så samlas de med sköldegny
och vapenbrak
på öppet Ting; ty himlens sky
är deras tak.

Men Frithiof står på Tingets sten,
hos honom står
den kungason, en liten en
med guldg..lt hår.

Då går ett sorl kring bondelag:
„för liten är
den kungsson, kan ej skipa lag,
ej leda här.“ —

Sidst ta'er han Skioldets runde Værn,
En Soel i Blod.
Held dig, du frie Mand af Jern,
Du Bonde god!

Al Landets Ære vóxer puur
Frit af dit Bryst.
I Feiden er du Landets Muur,
I Fred dets Røst.

Saa samles de med Skioldegny
Og Vaabenbrag
Ved aabent Thing, thi Himlens Sky
Er deres Tag.

Men Frithiof staaer paa Thingets Steen,
Og hos ham staaer
Den Kongesøn, en liden en
Med guldguult Haar.

„For liden — mumles rundt i Lag —
Til Kongefærd
Er Pilten, kan ei dele Sag,
Ei føre Hær.“ —

Men Frithiof lyfte pilten ung
på skölden opp:
„J Nordmän, här är Eder kung
och landets hopp.

Den här den gamle Odens ätt,
i bild så skön.
På sköld han känner sig så lätt,
som fisk i sjön.

Jag svär att skydda rike hans
med svärd och stång,
och sätta fadrens gyllne krans
på son en gång.

Forsete, Balders höge son,
har hört min ed;
och om jag viker derifrån,
slå han mig ned!“ —

Men pilten satt på skölden lyft,
lik kung å stol,
lik unga örnen, som från klyft,
ser opp mot sol.

Men Frithiof løfter ham paa Skiold
Med vældigt Raab:
„I Normænd! seer Jer Konge bold,
Og Landets Haab.

Seer her den gamle Odins Æt,
Saa skiøn, saa brav,
Paa Skiold han føler sig saa let
Som Fisk i Hav.

Jeg sværger Jer: Til Værn at staae
For Riget her,
Og sætte ham Guldkronen paa,
Naar stor han er.

Forsete, Balders høie Søn,
Har hørt min Eed;
Og, om jeg svigter, er min Bøn:
Han slaa mig ned!

Men Pilten sad paa Skioldet trindt,
Som Drot paa Stoel,
Liig ungen Ørn fra Biergets Klint
Seer op mod Soel.

Den väntan blef det unga blod
till slut för lång,
och med ett hopp i mark han stod,
ett kungligt språng!

Då ropte böndren högt på Ting:
„Vi, Nordens män,
vi kore dig; blif lik kung Ring,
sköldburne sven!

Och Frithiof före dina bud,
tills du blir stor.
Jarl Frithiof, dig ge vi till brud
hans sköna mor.“ —

Då blickar Frithiof mörk: „I dag
är kungaval,
men bröllop ej; min brud tar jag
af eget val.

Till Balders hage vill jag gå,
har möte stämt
med mina Nornor der: de stå
och vänta jemt.

Den Venten blev det unge Blod
Tilsidst for lang;
Fra Skioldet ned, med barnligt Mod
Han dristig sprang.

Da raabte Bønderne paa Thing:
Vi, Nordens Mænd,
Vi kaare dig, bliv liig Kong Ring,
Skioldbaarne Svend!

Og Frithiof føre dine Bud
Til stor du bli'r.
Jarl Frithiof, og vi dig til Brud
Hans Moder gi'r.“ —

Mørk svarer Frithiof: „Kongen har
I valgt i Dag;
Min Brud af egen Hu jeg ta'er,
Det bli'r min Sag.

Til Baldershage vil jeg gaae,
Maa have talt
Med mine Norner; der de staae,
Mig venter alt.

Ett ord jag måste tala med
de sköldemör.
De bygga under Tidens träd,
och ofvanför.

Ljuslockig Balder vredgas än,
den bleke Gud.
Han tog, blott han kan ge igen
mitt hjertas brud." —

Då helsade han nyvald kung,
på pannan kysst.
och långsamt öfver hedens ljung
försvann han tyst.

Jeg tale maa med dem et Ord,
Saa er det Ret,
Thi under Tidens Træ de boer
Og over det.

Lyslokket Baldur vredes end,
Den blege Gud.
Han tog, han skienke kan igien
Mit Hiertes Brud.“

Nyvalgte Konge kyssed' han
Paa Panden da,
Og langsom over Hedens Land
Taus gik derfra.

XXIII.

Frithiof på sin faders hög.

„Hur skönt ler solen, huru vänligt hoppar
dess milda stråle ifrån gren till gren!
Allfaders blick, i aftondaggens droppar,
som i hans verldshaf, lika klar och ren!
Hur röda färgar hon ej bergens toppar!
O! det är blod på Balders offersten!
I natt är snart det hela land begrafvet,
snart sjunker hon, en gyllne sköld, i hafvet.

Först låt mig dog bese de kära ställen,
min barndoms vänner, dem jag älskat så.
Ack! samma blommor dofta än i qvällen,
och samma fåglar än i skogen slå.
Och vågen tumlar sig som förr mot hällen, —
O! den som aldrig gungat deruppå!
Om namn och bragder jemt den falska talar,
men fjerran för hon dig från hemmets dalar.

XXIII.

Frithiof paa sin Faders Høi.

„Hvor smiler Solen skiønt, hvor venlig rinde
Dens milde Straaler ned fra Green til Green:
Alfaders Blik, hvis Guddoms Glands vi finde
I Duggen, som paa Havet, lige reen!
Hvor rødlig farver den ei Biergets Tinde!
O det er Blod paa Balders Offersteen!
Det hele Land i Nat er snart begravet,
Snart synker den, et gyldent Skiold, i Havet.

De Steder, hvis Erindring Hiertet qvæger,
Min Barndoms Venner, først jeg søge maa. —
Ach samme Aftenduft fra Blomstens Bæger!
Og samme Fugle nu i Lunden slaae!
Som før mod Fieldets Skraaning Bølgen leger, —
O var jeg aldrig tumlet om derpaa!
Om Navn og Idræt hør den Falske tale,
Men fiernt han fører dig fra Hiemmets Dale.

Jag känner dig, du flod, som ofta burit
den djerfve simmarn på din bölja klar.
Jag känner dig, du dal, der vi besvurit
en evig tro, som icke jorden har.
Och björkar, J, uti hvars bark jag skurit
de runor många, J stån ännu qvar,
med stammar hvita och med kronor runda,
allt är som förr, blott jag är annorlunda.

Är allt som förr? Hvar äro Framnäs salar
och Balders tempel på den vigda strand?
Ack! det var skönt uti min barndoms dalar,
men derutöfver har gått svärd och brand,
och menskors hämnd och Gudars vrede talar
till vandrarn nu från svarta svedjoland.
Du fromme vandrare, ej hit du drage,
ty skogens vilddjur bo i Balders hage.

Det går en frestare igenom lifvet,
den grymme Nidhögg ifrån mörkrets verld.
Han hatar Asaljuset, som står skrifvet
på hjeltens panna, på hans blanka svärd.
Hvart nidingsdåd, i vredens stund bedrifvet,
det är hans verk, är mörka makters gärd;

Jeg kiender dig. du Flod, som tidt har baaret
Den dierve Svømmer paa din Bølge klar.
Jeg kiender dig, du Dal. hvor, sødt bedaaret,
Et Held jeg drømte, som ei Jorden har.
I Birke, hvor jeg hendes Navn har skaaret.
I staar endnu med Runens dybe Ar,
End kroner Løvet Eders hvide Stamme,
Alt er som før, kun jeg er ei den samme.

Er Alt som før? hvor er da Framnæs Sale?
Hvor Balders Tempel paa den viede Strand?
Ach yndige de var, min Barndoms Dale,
Men over dem er gaaet Sværd og Brand,
Og Mandens Hævn og Guders Vrede tale
Til Vandreren fra det sortsvedne Land.
Du fromme Vandringsmand, ei hid du drage,
Thi Skovens Rovdyr boer i Baldershage.

Der gaaer en farlig Frister giennem Livet,
Den grumme Nidhug, sendt af Mørkets Hær,
Han hader Asalyset, himmelgivet,
Som pryder Heltens Pande, Heltens Sværd.
I Vredens Stund han lumsk oppuster Kivet,
Og Mørkets Magter glædes ved hans Færd;

och när det lyckas, när han templet tänder,
då klappar han uti kolsvarta händer.

Finns ej försoning, strålande Valhalla?
Blåögde Balder! tar du ingen bot?
Bot tager mannen, när hans fränder falla,
de höga Gudar sonar man med blot.
Det sägs, du är den mildaste af alla,
bjud, och hvart offer ger jag utan knot.
Ditt tempels brand var icke Frithiofs tanka,
tag fläcken bort ifrån hans sköld, den blanka!

Tag bort din börda, jag kan den ej bära,
qväf i min själ de mörka skuggors spel;
försmå ej ångren, låt en lefnads ära
försona dig för ögonblickets fel!
Jag bleknar ej, fast Ljungarn sjelf står nära,
i ögat kan jag se den blekblå Hel.
Du fromme Gud med dina månskensblickar,
dig ensam räds jag och den hämnd, du skickar.

Här är min faders grafhög. Sofver hjelten?
Ack! han red hän, der ingen kommer från.
Nu dväljs han, sägs det, uti stjernetälten,
och dricker mjöd och gläds åt sköldars dån.

Og naar det lykkes, naar han Templet tænder,
Da klapper fælt han i kulsorte Hænder.

Tør ei man Valhal om Forsoning bede?
Og tager, lyse Balder, ei du Bod?
Ved Bod er Mennesket til Soning rede,
Ved Offer sones tidt en Asa god.
Du, mildest blandt dem alle, for din Vrede
Forlang et Offer! Jeg til Alt har Mod.
Dit Tempels Brand var aldrig Frithiofs Tanke,
Tag Pletten bort ham af hans Skiold, det blanke.

Tag bort min Byrde, som jeg ei kan bære,
Lad i min Siæl den mørke Gru forgaae;
Lad Anger, og et Liv bedækt med Ære,
Forsone hvad et Øieblik forsaae.
Ei Tordenguden selv mig Frygt kan lære,
For Hel jeg skiælver ei, den blege blaae;
For dig kun, fromme Gud, med Maanskinsblikket,
Jeg gyser, og for Hævnen, du har skikket.

Her er min Faders Gravhøi. Mon han sover? —
Ach, ingen kom derfra, hvor han red hen.
Nu hist i Guders Bo (som Sagnet lover)
Ved Miød og Vaaben glædes Kampens Ven.

Du Asagäst, se ner från himlafälten,
din son dig kallar, Thorsten Vikingsson!
Jag kommer ej med runor eller galder,
men lär mig blott, hur blidkas Asa-Balder?

Har grafven ingen tunga? För en klinga.
den starke Angantyr ur högen qvad.
Det svärd var godt, men Tirfings pris är ringa
mot hvad jag ber, om svärd jag aldrig bad;
svärd tar jag väl i holmgång sjelf, men bringa
du mig försoning ifrån Asars stad!
Min skumma blick, min gissning blott du lede;
ett ädelt sinne tål ej Balders vrede.

Du tiger, fader! Hör du, vågen klingar,
ljuft är dess sorl, lägg ner ditt ord deri!
Och stormen flyger, häng dig vid hans vingar,
och hviska till mig, som han far förbi!
Och vestern hänger full af gyllne ringar,
låt en af dem din tankes härold bli. —
Ej svar, ej tecken för din son i nöden
du ägar, fader! O hur arm är döden!“

Och solen släcks, och aftonvinden lullar
för jordens barn sin vaggsång utur skyn,

Du Asagiest, see ned! din Frithiof vover
Din Hielp at kalde, Thorstein Vikingson!
Jeg kommer ei med Runer eller Galder*),
O lær mig blot, hvad soner Asa-Balder?

Har Graven ingen Tunge? Frem en Klinge
Jo fordum Angantyr af Høien qvad.
Det Sværd var godt; men Tirfings Priis er ringe
Mod det, jeg vil; om Sværd jeg aldrig bad;
Sværd skaffer jeg mig selv, men du maa bringe
Forsoning mig fra høie Asers Stad.
Mit dunkle Blik, min Gisning maa du lede;
Et ædelt Sind ei taaler Balders Vrede.

Du svarer ei! Hør Bølgeslaget klinge,
Lydt taler det, dit Ord læg ned deri.
Og Stormen flyver, hæng dig ved dens Vinge,
Hvisk til mig, naar den farer brat forbi.
Og Vesterhimlen gyldne Sky'r omringe,
Send en af dem, mig fra min Qval at frie. —
Ei Svar, ei Varsel til din Søn i Nøden
Du eier Fader! O hvor arm er Døden!" —

Og Solen slukkes, Aftenvinden luller
For Jordens Børn sin Vuggesang paa ny,

*) Trolddom.

och aftonrodnan körer opp och rullar
med rosenröda hjul kring himlens bryn.
I blåa dalar, öfver blåa kullar
hon flyger fram, en skön Valhallasyn.
Då kommer plötsligt öfver vestervågor
en bild framsusande i guld och lågor.

En hägring kalla vi det himlens under,
(i Valhall klingar hennes namn mer skönt).
Hon sväfvar sakta öfver Balders lunder,
en gyllne krona på en grund af grönt.
Det skimrar öfver och det skimrar under,
med sällsam glans, ej förr af menskor rönt.
Till slut hon stadnar, sjunkande till jorden,
der templet stått, nu sjelf ett tempel vorden.

En bild af Breidablick*), den höga muren
stod silfverblank på klippans brant och sken.
Af djupblått stål hvar pelare var skuren,
och altaret utaf en ädelsten;
och dômen hängde, som af Andar buren,
en vinterhimmel stjerneklar och ren,

---

*) Balders borg.

Og Aftenrøden kiører op og ruller
Med rosenrøde Hiul fra Sky til Sky
Tyst farer frem, foruden Larm og Bulder,
Valhallasynet over Land og By.
Da pludselig paa Vestens Himmelbuer
Et Billed suser frem i Guld og Luer.

Luftspeiling*) kalde vi det Syn saa fage,
(i Valhal nævner det meer yndigt Ord).
Det sagte svæver over Baldershage,
Paa Skovens Grønt en gylden Krone stor.
De stærke Glimt snart hist snart her sig drage
Med sælsom Glands, ei skuet før paa Jord.
Tilsidst det standser, synkende mod Jorden,
Hvor Templet stod, nu selv et Tempel vorden.

Af Breidablik**) et Billed monne taarne
Mod Sky sig. Muren stod i Sølvglands reen.
Af mørkblaa Staal var Pillerne udskaarne,
Det høie Altar af en Ædelsten;
Og dristig, som af Aander useet baarne,
Hang Kupplens Hvælvinger, foruden Meen,

*) Fata Morgana.
**) Balders Gudeborg.

och högt deri, med himmelsblåa skrudar,
med gyllne kronor, suto Valhalls Gudar.

Och se, på runbeskrifna sköldar stödda,
de höga Nornor uti dörren stå:
tre rosenknoppar i en urna födda,
allvarliga, men tjusande ändå.
Och Urda pekar tyst på det förödda,
det nya templet pekar Skulda på.
Och bäst som Frithiof nu sig sansa hunnit,
och gläds, och undrar, så är allt försvunnit.

„O! jag förstår Er, mör från tidens källa,
det var ditt tecken, hjeltefader god!
Det brända templet skall jag återställa,
skönt skall det stå på klippan, der det stod.
O! det är herrligt att få vedergälla
med fredlig bragd sin ungdoms öfvermod!
Den djupt förkastade kan hoppas åter,
den hvite Guden blidkas och förlåter.

Välkomna stjernor, som deruppe tågen!
Nu ser jag åter glad Er stilla gång.
Välkomna norrsken, som deruppe lågen!
J voren tempelbrand för mig en gång.

Og under dem sad Aserne paa Throner,
I Skrud af Himmelblaat, med gyldne Kroner.

Og lænt paa Runeskiolde, guld-omvundne,
I Døren man de høie Norner saae;
Tre Roser i en Urne frisk oprundne,
Alvorlige, dog yndige de staae.
Og Urda peger taus paa det forsvundne,
Det nye Tempel peger Skulda paa,
Og just som Frithiof til sig selv er kommen,
Og glædes, undres, svinder Helligdommen.

„O jeg forstaaer dig, Mø fra Tidens Kilde!
Det var dit Tegn, min Heltefader god!
Det brændte Tempels faldne Tind I vilde
Paa ny jeg skulde reise, hvor det stod.
O herligt, hvo saaledes kan formilde
Med fredsæl Daad, sin Ungdoms Overmod!
Den dybt Forskudte Haabet tør oplive,
Den hvide Gud, forsonet, vil tilgive.

Velkomne, Stierner! Nu mit Øie følger
Glad Eders stille Vandring Natten lang.
Velkomne, Nordlys! Eders Skin ei dølger!
I vare Tempelbrand for mig engang.

Uppgrönska, ättehög! och stig ur vågen,
så skön som förr, du underbara sång!
Här vill jag slumra på min sköld och drömma,
hur menskor sonas, och hur Gudar glömma."

Bliv atter grøn, du Ættehøi! I Bølger,
Ton skiøn som før den underfulde Sang!
Her vil jeg slumre paa mit Skiold og mindes
I Valhal, som paa Jord, Forsoning findes.

XXIV.

Försoningen.

Fulländadt nu var Balders Tempel. Deromkring
stod ej som förr en skidgård; men af hamradt
jern,
med gyllne knappar på hvar stäng, ett värn var
rest
kring Balders hage: som en stålklädd kämpehär
med hillebärder och med gyllne hjelmar, stod
det nu på vakt kring Gudens nya helgedom.
Af idel jättestenar var dens rundel bygd,
med dristig konst hopfogade, ett jätteverk
för evigheten, templet i Upsala likt,
der Norden såg sitt Valhall i en jordisk bild.
Stolt stod det der på fjällets brant och speglade

sin höga panna uti hafvets blanka våg.
Men rundtomkring, en präktig blomstergördel lik,
gick Balders dal med alla sina lundars sus,

XXIV.

Forsoningen.

Fuldendt var Balders Tempel nu. Et Træhegn ei,
Som fordum, stod omkring det, men af hamret
Jern,
Med gyldne Knapper paa hver Stang, et Værn var
reist
Om Baldershage. Som en staalklædt Kæmpehær
Med Hellebarder og med gyldne Hielme, stod
Det nu paa Vagt om Gudens nye Helligdom.
Af idel Kæmpestene var dets Runddeel bygt,
Som dristig Konst tilsammenholdt, et Kæmpeværk
For Evigheden, Templet i Upsala liigt,
Hvor Nord et jordisk Billed af sit Valhal saae.
Høit stod det der paa Fieldets Brink og speiled'
stolt
I Havets blanke Flade dybt sin høie Tind.
Men rundtomkring, et prægtigt Blomsterbelte liig,
Gik Balders Dal med alle sine Lundes Duft,

med alla sina fåglars sång, ett fridens hem.
Hög var den kopparstöpta port, och innanför
två pelarrader uppå starka skulderblad
uppburo hvalfvets rundel, och han hang så skön

utöfver templet, som en kupig sköld af guld.
Längst fram stod Gudens altar. Det var hug-
get af
en enda nordisk marmorklyft, och deromkring
ormslingan slog sin ringel, full med runeskrift,

djuptänkta ord ur Vala och ur Havamal.
Men uti muren ofvanföre var ett rum
med gyllne stjernor uppå mörkblå grund, och der

satt Fromhetsgudens silfverbild, så blid, så mild,
som silfvermånen sitter uppå himlens blå. —
Så templet syntes. Parvis trädde nu derin
tolf tempeljungfrur, klädda uti silfverskir,
med rosor uppå kinderna och rosor i

det oskuldsfulla hjertat. Framför Gudens bild
kring nyinvigda altaret de dansade,
som vårens vindar dansa öfver källans våg,

Med alle sine Fugles Sang, et Fredens Hiem.
Høi var den kobberstøbte Port, og indenfor
Paa tvende Søileraders stærke Skulderblad
Sig hæved Kupplens Hvælving, og den hang saa skiønt
Udover Templet som et bued Skiold af Guld.
Længst frem stod Gudens Altar. Det var hugget af
En enkelt Marmorblok, og deromkring
Vandt Slangekredsen, med sin Runeskrift, sin Bugt,
Dybttænkte Sprog af Vala samt af Havamaal.
Men ovenfor, i Muren ind, et Rum der var
Med gyldne Stierner paa den mørkblaa Grund, og der
Sad Fromheds-Gudens Sølverbilled, blidt og mildt,
Som Sølvermaanen sidder høit paa Himlens Blaa. —
Saa Templet saaes. Men parviis traadte nu derind
Tolv Templets Møer, klædte hver i Sølvmorsdragt,
Hver Jomfru smykt med Roser paa sin Ungdomskind,
Med Roser i det skyldfri' Hierte. Festlig de
For Guden, om det nysindvi'de Altars Fod,
Nu dandsed', som naar Vaarens Vinde svæve hen

som skogens Elfvor dansa i det höga gräs,
när morgondaggen ligger skimrande derpå.
Och under dansen sjöngo de en helig sång
om Balder, om den fromme, hur han älskad var
utaf hvart väsen, hur han föll för Höders pil,

och jord och haf och himmel greto. Sången var
som om den icke komme från ett menskligt bröst

men som en ton från Breidablick, från Gudens
sal;
som tanken på sin älskling hos en enslig mö,
när vakteln slår de djupa slag i nattens frid,
och månen skiner öfver björkarna i Nord. —
Förtjust stod Frithiof, lutad vid sitt svärd, och såg
på dansen, och hans barndomsminnen trängde sig
förbi hans syn, ett lustigt folk, ett oskuldsfullt.
Med himmelblåa ögon och med hufvuden,
omflutna utaf lockigt guld, de vinkade
en vänlig helsning till sin fordna ungdomsvän.
Och som en blodig skugga sjönk hans vikingslif
med alla sina strider, sina äfventyr,
I natten neder, och han tyckte sjelf sig stå,
en blomsterkransad Bautasten, på deras graf.

Ad Kildens Vover, som i Skoven Alfers Dands
Gaaer over Græsset, glimrende med Morgendugg.
Og under Dandsen siunge de med yndig Røst
En hellig Sang om Baldur, hvor hans Fromhed var
Hvert Væsen kiær, og hvor han faldt for Hødurs
Piil,
Og Jord og Hav og Himmel græd. Og Sangen var
Ei som den kom fra noget jordisk Bryst, men
som
En Lyd fra Breidablik, fra Gudens egen Hal;

Som Tanken paa den elskte Svend hos eensom Mø,
Naar Vagtlen slaaer de dybe Slag i Nattens Fred
Og Maanen skinner over Birkeskov i Nord. —
Henrykt stod Frithiof, bøiet paa sit Sværd, og saae
Paa Dandsen, og hans Barndomsminder trængte sig
Forbi hans Syn, et lystigt Folk, en skyldfri Flok.
Med Hovedet ombølget rundt af Lokkers Guld,
Med Øine lyseblaae som Himlen, vinked' de
En venlig Hilsen til den fordums kiære Ven.
Og som en blodig Skygge sank hans Vikingsliv
Med alle sine Kampe, hvert sit Eventyr,
I Natten ned, og selv han tyktes sig at staae
En blomsterkrandset Bautasteen paa deres Grav.

Och allt som sången växte, höjde sig hans själ
från jordens låga dalar upp mot Valaskjalf;
och mensklig hämnd och menskligt hat smalt
sakta hän,
som isens pansar smälter ifrån fjällets bröst,
när vårsol skiner; och ett haf af stilla frid,
af tyst hänryckning, göt sig i hans hjeltebarm.
Det var, som kände han naturens hjerta slå
emot sitt hjerta, som han ville trycka rörd
Heimskringla i sin broderfamn, och stifta frid
med hvarje skapadt väsen inför Gudens syn. —
Då trädde in i templet Balders Öfverprest,
ej ung och skön, som Guden, men en hög gestalt,
med himmelsk mildhet i de ädla anletsdrag,
och ned till bältestaden flöt hans silfverskägg.
En ovan vördnad intog Frithiofs stolte själ,
och örnevingarna på hjelmen sänktes djupt
inför den gamle; men han talte fridens ord:

„Välkommen hit, son Frithiof! Jag har väntat
dig,
ty kraften svärmar gerna vidt kring jord och haf,
en Berserk lik, som biter blek i sköldens rand,
men trött och sansad vänder hon dock hem till slut.

Og alt som Sangen voxte, hæved' sig hans Siæl
Fra Jordens lave Dale, steg mod Valaskialf;
Og jordisk Hævn og jordisk Had hensmelted' mildt,
Som Isens Pandser smelter bort fra Fieldets Bryst,
Naar Vaarsoel skinner; og et Hav af stille Fred,
Af taus Begeistring giød sig i hans Heltebarm.
Det var som han Naturens Hierte følte slaae
Imod sit Hierte, som han vilde trykke rørt
Heimskringla til sin Broderbarm, og stifte Fred
For Gudens Aasyn med det Skabtes hele Kreds. —
Da traadte Balders Overpræst i Templet ind,
Ei ung og skiøn, som Guden, men af ædel Væxt,
Høi, og med himmelsk Blidheds ædle Ansigtstræk,
Og ned til Beltet Sølverskiægget naaede ham.
En Ærefrygt, ei hidtil kiendt, greb Frithiofs Siæl,
Og Ørnevingerne paa Hielmen sænktes dybt
For Oldingen; men denne taled' Fredens Ord:

„Velkommen hid, Søn Frithiof! Jeg har ventet dig,
Thi Kraften sværmer gierne vidt om Jord og Hav,
En Bersærk liig, som bider bleg i Skioldets Rand,
Men træt og sindig vender den dog hiem tilsidst.

Den starke Thor drog mången gång til Jotunheim,
men trots hans gudabälte, trots stålhandskarna,

Utgårda-Loke sitter på sin thron ännu;
det onda viker icke, sjelf en kraft, för kraft.
En barnlek blott är Fromhet, ej förent med Kraft;
hon är som solens strålar uppå Ägirs barm,
en löslig bild med vågen stigen eller sänkt,

förutan tro och hållning, ty hon har ej grund.
Men Kraft förutan Fromhet tär ock bort sig sjelf.
som svärdet tärs i högen: hon är lifvets rus,
men glömskans häger*) sväfvar öfver hornets
brädd,
och när den druckne vaknar, blygs han för sitt
dåd.
All styrka är från jorden, ifrån Ymers kropp;
de vilda vattnen äro ådrorna deri,
och hennes senor äro smidda utaf malm.
Dock blir hon tom och öde, blir hon ofruktbar,
tills solen, himlens Fromhet, skiner deruppå.
Då grönskas gräs, då stickas blomstrens purpurduk,
och trädet lyfter kronan, knyter fruktens guld.

*) Jfr. Havamal, strof. 14.

Den stærke Thor drog mangen Gang til Jotunheim,
Men trods hans Guddomsbelte, trods Staalhand-
skerne,
End sidder paa sin Throne dog Utgarde Lok';
Det Onde viger ikke, selv en Kraft, for Kraft.
En Børneleeg er Fromhed, ei med Kraft foreent,
Som Solens Straaler spillende paa Ægirs Bryst,
Et uvist Billed er den, svævende med Bølgen op
og ned,
Og uden Tillid, Holdning, thi den har ei Grund.
Men Kraften uden Fromhed selv fortærer sig,
Som Sværdet tærer sig i Høien; Livets Ruus
Den er, men Glemslen svæver over Bægrets
Rand,*)
Og naar den Drukne vaagner, skræmmer ham
hans Daad
Al Styrke kom fra Jorden, kom fra Ymers Krop;
De vilde Vande — det er Aarerne deri,
Og Senerne de smedet er af haarden Malm.
Dog blir den tom og øde, blir den ufrugtbar,
Til Solen, Himlens Fromhed, skinner mildt derpaa.
Da grønnes Græsset, virkes Blomstrets Purpurduug,
Og Træet løfter Kronen, knytter Frugtens Guld,

*) Jvnf. Havamaal, St. 14.

och djur och menskor näras vid sin moders barm.
Så är det ock med Askers barn. Två vigter har
Allfader lagt i vågskåln för allt menskligt lif,
motvägande hvarandra, när den våg står rätt;
och jordisk Kraft och himmelsk Fromhet heta de.
Stark är väl Thor, o yngling, när han spänner hårdt
sitt Megingjard*) utöfver bergfast höft och slår.
Vis är väl Oden, när i Urdas silfvervåg
han blickar ner, och fågeln kommer flygande
till Asars far med tidningar från verldens rund.
Dock bleknade de begge, deras kronors glans
halfslocknade, när Balder, när den fromme föll,
ty han var bandet uti Valhalls gudakrans.
Då gulnade på tidens träd dess kronas prakt,
och Nidhögg bet uppå dess rot, då lossades
den gamla nattens krafter, Midgårdsormen slog
mot skyn sin ettersvällda stjert, och Fenris röt,
och Surturs eldsvärd ljungade från Muspelheim.
Hvarthelst se'n dess ditt öga blickar, striden går
med härsköld genom skapelsen: i Valhall gal

---

*) Styrkans bälte.

Og alt hvad lever næres ved sin Moders Barm.
Saa er det og med Askurs Børn. For deres Liv
Alfader har i Vægten tvende Tyngder lagt,
Hinandens Modvægt, for at Vægten kan staae ret;
Og jordisk Kraft og himmelsk Fromhed hedde de.
Stærk er vel Thor, o Yngling, naar han spænder fast
Sit Megingiard*) om klippestærke Lænd, og slaaer.
Viis er vel Odin, naar i Urdas's Kildes Dyb
Han skuer ned, og Fuglen kommer flyvende
Med Tidender fra Verdens Kreds til Asers Drot.
Dog blegnede de begge, deres Kroners Glands
Halv slukkedes da Baldur, da den Fromme faldt,
Thi han var Baandet mellem Valhals Gudekreds.
Da guulnede paa Tidens Træ dets Krones Pragt,
Og Nidhøg tæred' paa dets Rod; den gamle Nat
Fik sine bundne Kræfter løst, og Midgaardsorm
Slog vild den eddersvulne Hale høit mod Sky.
Og Fenris hyled', Surturs Ildsværd lyned' diervt
Fra Muspelheim. Fra denne Tid, hvorhelst du seer,
Gaaer Striden med sit Hærskiold giennem Skabningen,

*) Styrkens Belte.

gullkammig hane, blodröd hane gal till strids

på jorden och inunder jord. Förut var frid
ej blott i Gudars salar, men på jorden ock;
frid var i menskors, som i höge Gudars barm.
Ty hvad som sker härnere, det har redan skett

i större mått deruppe: menskligheten är
en ringa bild af Valhall; det är himlens ljus,
som spegla sig i Sagas runbeskrifna sköld.
Hvart hjerta har sin Balder. Minns du än den tid,
då friden bodde i ditt bröst, och lifvet var
så gladt, så himmelskt stilla, som sångfåglens
dröm,
när sommarnattens vindar vagga hit och dit
hvar sömnig blommas hufvud och hans gröna säng?
Då lefde Balder ännu i din rena själ,
du Asason, du vandrande Valhallabild!
För barnet är ej Guden död, och Hela ger
igen sitt rof, så ofta som en menska föds.
Men jemte Balder växer i hvar mensklig själ
hans blinde broder, nattens Höder; ty allt ondt
föds blindt, som björnens yngel föds, och natten är
dess mantel, men det Goda kläder sig i ljus.

Guldkammet Hane galer i Valhalla lydt
Og blodrød Hane galer her paa Jord til Strid,
Og under Jorden. Forhen var der Fred, ei blot
I Himmelen, men og paa Jorden; Fred der var
I Menneskers som i de høie Guders Barm.
Thi hvad som skeer herneden, det er før alt skeet
I større Maal deroppe. Jordelivet er
Et ringe Billed kun af Valhal, Himlens Lys
Det er, afspeilt i Saga's runeskrevne Skiold.
Hvert Hierte har sin Balder. Mindes du den Tid
Da Fred du bar i Barmen, og da Livet var
Saa glad, saa himmelsk roligt som en Sangfugls Drøm,
Naar Sommernattens Vinde vugge hid og did
Hvert søvnigt Blomsters Hoved og den grønne Seng?
Dengang end leved' Balder i din rene Siæl,
Du Asasøn, du vandrende Valhalla-Præg!
Thi Guden er ei død for Barnet; Hela gir,
Hvergang et Menneske blir født, sit Rov igien. —
Men ach med Baldur voxer frem i Støvets Siæl
Hans blinde Broder, Nattens Hødur; thi alt ondt,
Som Biørnens Yngel, fødes blindt og Natten er
Dets Kappe, men det Gode klæder sig i Lys.

Beställsam träder Loke, frestarn, fram alltjemt
och styr den blindes mördarhand, och spjutet far
i Valhalls kärlek, i den unge Balders bröst.
Då vaknar Hatet, Våldet springer opp till rof,

och hungrig stryker svärdets ulf kring berg och
dal,
och drakar simma vilda öfver blodig våg.
Ty som en kraftlös skugga sitter Fromheten,
en död ibland de döda, hos den bleka Hel,
och i sin aska ligger Balders gudahus. —
Så är de höge Asars lif en förebild
till menskligbetens lägre: begge äro blott
Allfaders stilla tankar, de förändras ej.
Hvad skett, hvad ske skall, det vet Valas djupa
sång.
Den sång är tidens vaggsång, är dess drapa ock,
Heimskringlas häfder gå på samma ton som den,
och mannen hör sin egen saga deruti.
Förstån J ännu eller ej? spör Vala dig. —
Du vill försonas. Vet du hvad försoning är?
Se mig i ögat, yngling, och blif icke blek!
På jorden går försonarn kring och heter *Död.*

Heel nidkiær træder Loke, Fristeren, steds til
Og styrer Blindheds Morderhaand, og Spydet naaer
Valhalla's Yndling, naaer den unge Baldurs Bryst.
Da vaagner Had; og Vold da springer op til
Rov,
Og hungrig stryger Sværdets Ulv om Bierg og
Dal,
Og vilde Drager svømme over blodigt Hav.
Thi som en kraftløs Skygge sidder Fromhed nu,
En Død iblandt de Døde, hos den blege Hel,
Og i sin Aske ligger Baldurs Guddomsboe.
Forbilled er saaledes Asers høie Liv
For Støvets mindre; men de begge dog er blot
Alfaders stille Tanker, de forandres ei.
Hvad skeet, hvad skee skal, det veed Vala's
dybe Sang.
Den Sang er Tidens Vuggesang, dens Drapa med;
Heimskringla's Idræt efter samme Tone gaaer,
Og Manden hører egen Saga derudi.
Forstaaer endnu I eller ei? har Vala spurgt. —
Du vil forsones. Veed du hvad Forsoning er?
See mig i Øiet, Yngling, og bliv ikke bleg.
Forsoneren gaaer Jorden rundt og kaldes *Død*.
Al Tid fra dens Begyndelse kun Bundfald er

All tid är från sin början grumlad evighet,
allt jordiskt lif är affall från Allfaders thron,
försonas är att vända renad dit igen.
De höge Asar föllo sjelfve; Ragnarök
är Asarnas försoningsdag, en blodig dag
på Vigrids hundramila slätt: der falla de,
ohämnade dock icke, ty det Onda dör
för evigt, men det fallna Goda reser sig
ur verldsbålslågan, luttradt till et högre lif.
Väl faller stjernekransen blek och vissnad ner
från himlens tinning, väl försjunker jord i sjön.
Men skönare hon återföds och lyfter glad
sitt blomsterkrönta hufvud utur vågorna:
och unga stjernor vandra med gudomlig glans
sin stilla gång utöfver den nyskapade.
Men på de gröna kullar styrer Balder då
nyfödda Asar och en renad menskoätt.
Och runetaflorna af guld, som tappats bort
i tidens morgon, hittas uti gräset då
på Idavallen af försonta Valhalls barn. —
Så är det fallna Godas död dess eldprof blott,
är dess försoning, födslen till ett bättre lif.
som återflyger skäradt dit det kom ifrån,

Af Evighed; alt jordisk Liv er Affald kun
Fra den Uendeliges Throne, men hvo vil
Forsones, renset vende maa tilbage did.
De høie Aser monne falde selv; for dem
Er Ragnarok Forsoningsdag, en blodig Dag
Paa Vigrids hundred Mile strakte Slette: Der
De falde, dog uhævnet ei, det Onde døer
For evig, men det faldne Gode reiser sig
Af Verdensbaalet, luttret til et bedre Liv.
Vel falder Stiernekrandsen bleg og visnet ned
Fra Himlens Tinding medens Jorden synker hen
I Havet, men gienfødes skiønnere paa ny,
Og hæver glad sit blomsterkronte Hoved op
Af Bølgen. Unge Stierner gaaer i Guddomsglands
Den stille Vandring over den nyskabte Jord.
Men paa de grønne Høider styrer Baldur da
De nu gienfødte Guder og en renset Æt
Af Mennesker. Paa Idasletten, i dens Græs,
Gienfundne blir de gyldne Runetavler da
Ved Valhals nysforsonte Barn, Guldskrifterne,
Som tabte blev i Tidens Morgendæmring alt. —
Saaledes er det faldne Godes Død Ildprøven blot
For dette selv, er dets Forsoning, er dets Fødsel til
Et bedre Liv, som luttret søger hiem igien,

och leker skuldlöst, som et barn på fadrens knä.
Ack! allt det bästa ligger på hinsidan om
grafhögen, Gimles gröna port, och lågt är allt,
besmittadt allt, som dväljes under stjernorna. —
Dock, äfven lifvet äger sin försoning re'n,
en ringare, den högres stilla förespel.
Hon är som skaldens löpning på sin harpa, när
med konsterfarna fingrar han slår sången an
och stämmer tonen, sakta pröfvande, tilldess
att handen griper väldigt uti strängens guld,
och forntids stora minnen lockas ur sin graf,
och Valhalls glans omstrålar de förtjustas syn.
Ty jorden är dock himlens skugga, lifvet är
förgården dock till Balderstemplet ofvan skyn.
Till Asar blotar hopen, leder gångarn fram,
guldsadlad, purpurbetslad, för att offras dem.
Det är ett tecken, och dess mening djup, ty blod
är morgonrodna'n till en hvar försoningsdag.
Men tecknet är ej saken, det forsonar ej;
hvad sjelf du brutit, gäldar ingen ann för dig.
De döda sonas vid Allfaders gudabarm,
den lefvandes försoning är i eget bröst.
Ett offer vet jag, som är Gudarna mer kärt
än rök af offarbollar, det är offret af

Og leger skyldfrit som et Barn paa Faders Knæe.
Ach alt det bedste ligger kun hiinsides af
Gravhøien, Gimles grønne Port; og lavt er Alt,
Besmittet Alt, som dvæler under Stiernerne. —
Men ogsaa Livet eier en Forsoning alt,
Skiøndt mindre, dog et Forspil for den høiere.
Den er som Skialdens Fingerløb paa Harpen, naar
De konst-erfarne Hænder giver Sangen an
Og stemme Tonen, sagte prøvende for snart
At lade Tanken gribe vældig Strengens Guld,
Og lokke Fortids store Minder frem af Grav,
Saa Valhals Glands omstraale maa fortryllet Syn.
Thi Jorden er dog Himlens Skygge, Livet er
Forgaarden dog til Balderstemplet hist i Sky.
Til Aser offrer Hoben, leder Gangeren,
Guldsadlet, purpur-bidslet, frem til Alteret.
Det er et Tegn, og dyb dets Mening er, thi Blod
Er Morgenrøden til enhver Forsonings-Dag.
Men Tegnet er ei Sagen selv, *det* soner ei;
Hvad du forbrød, undgielde maa du selv derfor.
De Døde sones ved Alfaders Guddomsbarm,
Den Levendes Forsoning er i eget Bryst.
Et Offer veed jeg, som er Guder mere kiært
End Røg af Offerbolder, det er Offret af

ditt eget hjertas vilda hat, din egen hämnd.
Kan du ej döfva deras klingor, kan du ej
förlåta, yngling, hvad vill du i Balders hus?
Hvad mente dn med templet, som du reste här?
med sten försonas Balder ej; försoning bor
härnere, som deruppe, blott der friden bor.
Försonas med din fiende och med dig sjelf,

då är du ock försonad med ljuslockig Gud. —
I södern talas om en Balder, jungfruns son,
sänd af Allfader att förklara runorna
på Nornors svarta sköldrand, outtydda än.
Frid var hans härskri, kärlek var hans blanka
svärd,
och oskuld satt som dufva på hàns silfverhjelm.
From lefde han och lärde, dog han och förlät,
och under fjerran palmer står hans graf i ljus.
Hans lära, sägs det, vandrar ifrån dal till dal,
försmälter hårda hjertan, lägger hand i hand,
och bygger fridens rike på försonad jord.
Jag känner ej den läran rätt, men dunkelt dock
i mina bättre stunder har jag anat den;
hvart menskligt hjerta anar den ibland, som mitt.

Dit eget Hiertes vilde Had, din egen Hevn.
Kan du ei døve *deres* Klinger, kan du ei
Tilgive, Yngling, hvad vil du i Balders Huus?
Hvad meente du med Templet, som du reiste her?
Med Steen forsones Balder ei; Forsoning boer,
Hernede, som hist oppe, kun hvor Freden boer.
Forson dig med din Fiende først, og med dig selv,
Da blir du og forsonet med den lyse Gud. —
I Syden tales om en Baldur, Jomfru-Søn,
Sendt af Alfader at forklare Runerne
Paa Norners sorte Skioldrand, ufortolket end.
Fred var hans Hærblæst, Kiærlighed hans blanke Sværd,
Og Uskyld sad, en Due, paa hans Sølverhielm.
Fromt leved' han og lærte, tilgav i sin Død,
Og under fierne Palmer staaer hans Grav i Lys.
Hans Lære vandrer, siges der, fra Dal til Dal,
Og smelter haarde Hierter, lægger Haand i Haand,
Og bygger Fredens Rige paa forsonet Jord.
Jeg kiender ei den Lære ret, men dunkelt dog
I mine bedre Timer har jeg anet den;
Hvert Hierte har vel stundom anet den, som jeg.

En gång, det vet jag, kommer hon och hviftar
lätt
de hvita dufvovingar öfver Nordens berg.
Men ingen Nord är längre till för oss den dag,
och eken susar öfver de förgätnas hög.
J lyckligare slägten, J, som dricken då
strålbägarn af det nya ljus, jag helsar Er!
Väl Eder, om det jagar bort hvar sky, som hängt
sitt våta täcke hittills öfver lifvets sol.
Förakten likväl icke oss, som redligt sökt
med oafvända ögon hennes gudaglans!

En är Allfader, fastän fler hans sändebud." —
„Du hatar Beles söner. Hvarför hatar du?
Åt sonen af en odalbonde ville de
ej ge sin syster, ty hon är af Semings blod,

den store Odensonens; deras ättartal
når upp till Valhalls throner; det ger stolthet in.

Men börd er lycka, ej förtjenst, invänder du,
Af sin förtjenst, o yngling, blir ej menskan stolt,

men endast af sin lycka; ty det bästa är

Engang, det veed jeg, kommer den og vifter let
De hvide Duevinger over Nordens Field.
Men intet Nord er længer til for os den Dag,
Og Eegen suser over de Forglemtes Høi.
Meer lykkelige Slægter! I, som lædskes af
Det nye Lyses Straalebæger, hilste vær!
Vel Eder, om det jager bort hver Sky, som har
Sit vaade Slør hængt hidtil over Livets Soel.
Men ei foragter derfor os, som redelig
Har søgt med ufravendte Blik dets Guddoms-glands;
Een er Alfader, flere skiøndt hans Sendebud.
Du hader Beles Sønner. Hvorfor hader du?
De negted' deres Søster Odelsbondens Søn.
Nu vel! Thi hun og stammer ned fra Semings Blod.
Den store Søn af Odin; deres Aners Tal
Naaer op til Valhals Throner; det giør stolt i Sind.
„Men Byrd er ei Fortieneste, du sige vil,
Kun Lykke." — Ja! men Mandens Stolthed grun-der sig
Ei, Frithiof, paa Fortienester, paa Lykken kun:

dock gode Gudars gåfva. Är du sjelf ej stolt
af dina hjeltebragder, af din högre kraft?
Gaf du dig sjelf den kraften? Knöt ej Asa-Thor
dig armens senor fasta såsom ekens gren?
Är det ej Gudens högre mod, som klappar gladt
i sköldeborgen af ditt hvälfda bröst? Är ej

det Gudens blixt, som ljungar i ditt ögas brand?
De höga Nornor sjöngo vid din vagga re'n
drottqvädet af din lefnad; din förtjenst deraf
är större ej än kungasonens af sin börd.
Fördöm ej andras stolthet, att ej din fördöms!
Nu är kung Helge fallen." — Här bröt Frithiof
af:
„Kung Helge fallen? När och hvar?" — „Du vet
det sjelf,
så länge som du murat här, han var på tåg
bland Finnarna i fjällen. På en ödslig klint
stod der ett gammalt tempel, vigdt åt Jumala*).
Nu var det stängdt och öfvergifvet längese'n,
men öfver porten ännu en vidunderlig
forntidabild af Guden lutade till fall.

*) Finsk Gud.

Thi fra de gode Guder er det Bedste dog.
Er ei *du* stolt af Heltedaad, af større Kraft?
Gav du dig selv vel denne Kraft? Har Asa-Thor
Ei knyttet Armens Seener dig saa fast som Eeg?
Er det ei Gudens høie Mod, som freidig, frit
Slaaer i dit Brysts høihvalte Skioldborg? Er det
Lyn,
Som gnistrer i dit Øies Ild, ei Gudens Lyn?
Ved Vuggen har de høie Norner siunget alt
Dig Helteqvad for Livet; din Fortieneste
Blir meer ei her, end Kongesønnens af hans Byrd,
Fordøm ei andres Stolthed, at ei din blir dømt.
Nu er Kong Helge faldet." — Her brød Frithiof
af:
„Kong Helge faldet? Naar og hvor?" — „Du veed
det selv,
I al den Tid du bygged her, han var til Fields
Og togtede blandt Finnerne. Paa nøgen Klint
Der stod et gammelt Tempel. Guden Jumala's*)
Det var, men længe tillukt alt og reent forladt.
Af Guden end et Oldtidsbilled, nær sit Fald,
Høit over Porten helded frem, vidunderligt

---

*) En finsk Guddom.

Men ingen tordes nalkas, ty en sägen gick
bland folket ifrån slägt till slägt, at hvem som först
besökte templet, skulle skåda Jumala.
Det hörde Helge, och med blind förbittring drog
han upp å öde stigar emot hatad Gud,
och ville störta templet. När han kom dit upp,
var porten stängd och nyckeln rostad·fast deri.
Då grep han om dörrpostarna och rystade
de multna stammar: på en gång med rysligt brak
föll bilden ner och krossade uti sitt fall
Valhallasonen, och så såg han Jumala.
Ett bud i natt har bragt oss tidningen härom.
Nu sitter Halfdan ensam på kung Beles stol;
bjud honom handen, offra Gudarna din hämnd.
Det offret fordrar Balder, fordrar jag, hans prest,
till tecken att du icke gäckat fridsäll Gud
Förvägrar du det, då är templet fåfängt bygdt,
och fåfängt har jag talat.“ — —
Nu steg Halfdan in
utöfver koppartröskeln, och med oviss blick
han stod på afstånd från den fruktade, och teg.
Då knäppte Frithiof brynjohataren från länd,
mot altaret han stödde sköldens gyllne rund

At see, dog voved ingen sig det altfor nær,
Thi Sagnet gik, fra Slægt til Slægt, at hvo som først
Besøgte Templet, skulde skue Jumala.
Det hørte Helge! blindt forbittret drog han strax
Op ad de bratte Stier mod forhadte Gud,
Og vilde styrte Templet. Da han kom did op
Var Porten lukket, Nøglen rustet fast deri.
Da greb han om Dørstolperne; stærk rysted han
De skiøre Piller: Pludselig med rædsomt Brag
Faldt Billedet og knused i sit bratte Fald
Valhallasønnen, og da saae han Jumala.
Et Bud i Nat har bragt os Tidenden herom.
Nu sidder Halfdan ene paa Kong Beles Stoel,
Byd ham nu Haanden, offre Guderne din Hevn.
Det Offer fordrer Balder, fordrer jeg, hans Præst,
Til Tegn at ei du giekket har den fromme Gud.
Men vægrer du dig, frugtløs da blev Templet bygt,
Og frugtløs har jeg talet.“ — —
Nu treen Halfdan ind
Henover Kobbertærsklen, og med tvivlsomt Blik
Han stod der, taus, i Afstand fra den Frygtede.
Da spændte Frithiof Bryniehaderen fra Lænd,
Til Alteret han støtted Skioldets gyldne Rand

och trädde obeväpnad till sin ovän fram.
„I denna strid,“ så talte han med vänlig röst,
„är ädlast den, som bjuder först sin hand till
frid.“
Då rodnade kung Halfdan, drog stålhandsken af,
och länge skilda händer slogo nu ihop,
ett kraftigt handslag, trofast såsom fjällens grund.
Förbannelsen upplöste gubben då, som låg
utöfver Varg i Veum, öfver biltog man.
Och, som den löstes, insteg plötsligt Ingeborg,
brudsmyckad, hermlinsmantlad, utaf tärnor följd,
som månen följs af stjernorna på himlens hvalf.

Med tårar i de sköna ögonen hon föll
intill sin broders hjerta, men han lade rörd
den kära systern intill Frithiofs trogna bröst.
Och öfver Gudens altar räckte hon sin hand
åt barndomsvännen, åt sitt hjertas älskade. — —

Og ubevæbnet traadte mod sin Uven frem.
„I denne Strid, saa taled han med venlig Røst,
Er ædelst den, som byder først sin Haand til
Fred.“
Da rødmede Kong Halfdan, drog Staalhandsken af,
Og længe skilte Hænder sammen sloge nu,
Et kraftigt Haandslag, trofast ret som Fieldets Grund.
Forbandelsen da løste Gubben blid, som laae
Paa den, som skiended Templet, og paa fredløs Mand.
Og som den løstes, traadte brudesmykket ind
Skiøn Ingeborg; fra Skuldrene flød Kaaben ned
Af Hermelin; og hende fulgte Terners Flok,
Som Stierner følge Maanens Gang paa Himlens Blaa.
Med Taarer i det yndefulde Blik hun sank
Op til sin Broders Hierte, men han lagde rørt
Sin Søster kiær til Frithiofs den trofaste Barm.
Og over Gudens Altar rakte hun sin Haand
Til Barndomsvennen, til sit Hiertes Elskede.

Anmærkninger
(ved Oversætteren.)

Nærværende Digts Skueplads er i Norge, i den Deel af Bergens Stift, som endnu hedder Sogn. Sognefiordens Indløb er omtrent 10 danske Mile norden for Staden Bergen, og Sognedal ligger omtrent 15 Miil N. O. for samme. „I Sognefylke, beretter den gamle Frithiofs-Saga, ved det hellige Baldershage, hvor ingen maatte tilføie Mennesker eller Qvæg nogen Meen, og Karle heller ei have Samqvem med Qvinder, levede Kong Bele med hans Ven Thorstein Vikingson, Kong Beles Sønner Helge og Halfdan og Datter Ingeborg, og Thorsteins Søn Frithiof". (P. E. Müllers Sagabibliothek. 2det B. S. 458—464)

„Langt inde i Sognefiorden i Bergens Stift, paa den nordre Side af Fiorden, levede og herskede Kong Bele. Denne Strækning ved Fiorden, i Tingum Skibrede, kaldes endnu Balestrand. Kongsgaarden skal have været Syrstrand, paa den østlige Side af Fiærlandsfiorden, og heraf har formodentlig den endnu brugelige Benævnelse af Sørstrand sin Oprindelse. Paa Balestrand stod, midt i en fredlyst Lund, et i Norden vidtberømt Balders-Tempel, kaldet Baldershage. Stedet vides ikke bestemt, men paa Gaarden Bale findes, blandt flere ældgamle Gravhøie, en meget

stor, der fremdeles fører Navnet Baldurshoug. — Lige overfor Balestrand strækker en smuk Landodde sig ud i Fiorden. Her, omtrent hvor Gaarden Vangsnæs nu er, skal Thorstein Vikingsøns Herresæde, Framnæs, have ligget.“ (Af Forerindringen til Frithiofs Saga af Esaias Tegnér, oversat ved H. Foss. Bergen 1826.“) Sammenl. med ovenst. P. A. Munch, „Nordmændenes Gudelære i Hedenold, Christiania 1847“, hvor S. 152 den Mening fremsættes, at Balders Tempel ikke han have ligget paa Bale, ligesaa lidt som Vangsnæs kan være Frithiofs Framnæs, hvorimod Egnen om Lekanger Kirke angives som det Sted, hvor Skuepladsen for Frithiofs Saga snarest maa søges.

Solunda eller Solundar-Øerne (S. 177 ovenfor) beskrives i Egilssaga, Cap. 25, som mange og store Øer, hvorved menes den Øgruppe, som ligger ved Indløbet til Sognefiord, blandt hvilke Øer nuværende Ydre- og Indre-Sulen ere de største. (Det geographiske Register, Oldn. Sagaer 12te B.)

Af Originalen er indtil Aaret 1828 i alt udkommet fire Oplag. Ikkun det andet Oplag (Stokholm 1825) har nogle Forbedringer og Tillæg; de øvrige ere uforandrede. Det nævnte 2det Oplag er lagt til Grund for nærværende Oversættelse.

Adskillige af Digtets Dele ere satte i Musik af den Kongl. svenske Musikdirecteur Bernhard Crusell, f. Ex. Ingeborgs Klage, Vikingebalk, Frithiof hos Angantyr, Frithiofs Lykke o. fl

---

Korte Forklaringer over nogle i Digtet forekommende, meest mythologiske, Udtryk.

(Alphabetisk ordnede.)

Alfader, den høieste Gud, som har skabt alting og lever evig.

Alfheim, (Alf-Heim ɔ: Alfernes Hiem) Frei's Bolig; her boe ogsaa Lysalferne.

Askur (ogsaa: Ask), den første Mand.

Astrild, skal være den nordiske Amor, men omtales ikke i Edda.

Bifrost, Regnbuen, Gudernes Bro.

Breidablik, Balders (Baldurs) Bolig i Himlen.

Delling, Dagens Fader.

Diser, Gudinder (Dis ɔ: Gudinde). *Disersal*, Gudinders eller Guders Forsamlingssted.

Einherier, de faldne, i Valhal efter Døden optagne Helte.

Fafner, see *Sigurd Fafnersbane*, nedenfor.

Fenris, (Fenris-Ulv) et af Afgrundens farligste Uhyrer.

Folkvang, Freias Bolig i Himlen.

Forsete, Gud for Retfærdighed.

Frei, Gud for Soelskin og Regn og Jordens Frugtbarhed.

Frigga, Odins Hustru.

Galder, ɔ: Trolddom, et gammelt dansk Ord

Gefion, Møers Beskytterinde.

Geirsodd, rigtigere: Geirrodd eller Geirrød af: geir Spyd, og: röðr rød.

Gerda, gift, formedelst sin overordentlige Skiønhed, med Frei.

Giallerhorn, Heimdals, Bifrostbroens Vogters, Horn, som kan høres over hele Verden.

Gimle, den skiønneste af alle Himmelborgene; her skulle de Retfærdige bestandig boe efter Ragnarokr.

Glitner, Forsetes Bolig.

Havamaal, en Samling af Leveregler, en Deel af Sæmunds eller den ældre Edda.

Heimskringla, Verden, Verdenskreds.

Hel, *Hela*, Dødens og de Dødes (de Straadødes) Gudinde.

Hildur, Krigens Valkyrie.

Hödur, den blinde Gud, Balders ufrivillige Morder; Nattens eller Mørkets Symbol.

Idasletten, Gudernes (Asernes) oprindelige Forsamlingssted, men hvor ogsaa de efter Ragnarokr gienlevende Aser paa ny komme sammen.

Iduna, Bragas Hustru, bevarede Udødelighedens Æbler, der vedligeholdt Gudernes Ungdom.

Jotunheim, ɔ: Jotuns eller Jotnars Hiem. Jetternes, (Gudernes kæmpestærke Fienders) Opholdssted.

Lofn, de Giftes Beskytterinde.

Loke, den onde, Aserne fiendske Gud, der dog, som Asa-Loke, holdt Venskab og levede med dem, men lumsk fortrædigede dem, naar Leilighed gaves. (See og: *Utgarde-Loke*, nedenfor)

Midgaardsormen, Slangen, som omgiver Midgaard ɔ: Jorden, som er kredsrund.

Mimer, den Vise, ved Kilden, der ligger ved Asken Ygdrasils Rødder.

Muspelheim, ɔ: Muspels, Ildens Hiem, deraf *Muspels Sønner* ɔ: Luerne, Ild-Aanderne.

Nastrond, eller Nastrand (Nastrønd ɔ: Dødninge- eller Liig-Kysten) de Fordømtes Opholdssted efter Verdens Undergang.

Nat, „den gamle Nat“ ɔ: den gamle uhyre Jetinde, Ur-Natten eller Ur-Mørket, der var forjaget til Niflheim og det yderste Nord. (Finn Magnusen: den ældre Edda. Cf. det mythologiske Register i 4de Bind.)

Nidhug, *Nidhög*, (Nidhøggr ɔ: den i Mørket huggende eller bidende) Underverdenens Drage, som tærer paa Asken Ygdrasils Rødder.

Niflheim, Taagernes, Skyggernes Verden eller Hiem (isl. Heim eller Heimi).

Norner, de tre Skiebnens Gudinder: Urda (det Forbigangne, Fortid), Verandi (det Nærværende, Nutid) og Skulda (det Tilkommende, Eftertid).

Ragnarok, Verdens Undergang.

Ran, Ægirs (Havgudens) Hustru, Havets Herskerinde.

Rota, en af de tre Valkyrier, der ride foran de Krigsførende, og bestemme hvilke skulle falde.

Saga, Historiens Gudinde.

Seming, en Søn af Odin, og Hlade-Jarlernes Stamfader.

Sigurd Fafnersbane, ɔ: Dragen Fafners Banemand; denne Drage rugede over rige Skatte.

Skinfaxe, Dagens Hest.

Skuld, eller Skulda, den tredie, yngste af Nornerne, Skiebnens Gudinder.

Sleipner, Odins otteføddede Hest.

Surtur, Hersker i Muspelheim (see dette Ord) og Asernes Fiende.

Söqvabek, Saga's Bolig.

Thrudvang, Thors Borg.

Urda, ɔ: den Vordne ɔ: den som har været, den ældste af Skiebnens tre Norner.

Utgarde-Loke, de onde Væseners øverste Fyrste, Hersker i Utgard eller Udgaard, Verdens yderste Ende.

Vala, eller (som nogle skrive) *Vola*, Spaaqvinde; forudsagde Balders Skiebne og Verdens Undergang i Vegtamsqvide (see dette Ord). S. 383: *Sprog af Vala*, nemlig *Valas Spådom* (Voluspa) et Digt i den ældste Edda.

Valfader, et af Odins Navne.

Valkyrierne opvarte i Valhalla, og ere Kampens Møer.

Vanadis, Vana-Dis (Dis ɔ: Gudinde) et af Freias Navne.

Var, *Vara*, hører og bevarer de Elskendes Eeder og Løfter.

Vaulundur, (ogsaa Vølundr og Velent), den berømte konstrige Smed.

Vegtamsqvide, et Digt i den ældre Edda, hvilket indeholder Fortællingen om Forudsigelsen af Balders Død ved Valaen (Spaaqvinden), som Odin (under det paatagne Navn Veitam eller Vegtam) opvakte af Gravens Søvn, for at erfare Balders, for Aserne skiulte Skiebne.

Vidar, den tause Gud, en af Odins Sønner.

Vigrid, Navnet paa Kamppladsen, hundrede Mile stor, hvor det afgiørende Slag mellem Aserne og Surturs Tilhængere staaer.

Vingolf, ligesom Valhal, Gudernes fælleds Bolig.

Ygdrasil, Asken, det berømte Verdenstræ, hvis Grene udbrede sig over hele Verden og naae op i Himlen.

Ymer, den uhyre Jette, der dræbtes af Børs Sønner: *Odin*, *Vile* og *Ve*, hvorefter Jorden og Himlen skabtes af hans Krop.

Ægir, Havets Gud.

Ödur eller Odur, gift med Kiærlighedens Dis (Gudinde) Freia; drog siden langt bort og kunde ikke mere findes.

I. H. Schubothes Boghandels Forlag.

N. F. S. Grundtvig:

Nordens Mythologi

eller

Sindbilled-Sprog,

historisk-poetisk udviklet og oplyst.

3die Udgave.

Pris 5 Kr.

N. M. Petersen:

Nordisk Mythologi.

Anden Udgave.

Pris 6 Kr.